

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

□ □ □

Asmesmerized
BY YOU

KINGCAID BILLIONAIRES BOOK FOUR

TRACIE DELANEY

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

Senin Büyüsüne Kapıldım

Kingcaid Milyarderler Dördüncü Kitap

Tracie Delaney

Telif Hakkı © 2023 Tracie Delaney

*Bethany Pennypacker, Outthink Editing LLC tarafından
düzenlenmiştir Katie Schmahl ve Jacqueline Beard tarafından
düzeltilmiştir*

Kapak tasarımı: *CT Cover Creations*
Fotoğrafçı: *Christopher John* Kapak
modeli: *Jeff*

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yazarın önceden yazılı izni olmaksızın, elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir yöntemle çoğaltılamaz, herhangi bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez.

başka bir şekilde çoğaltılamaz, saklanamaz veya aktarılamaz.

Bu eser bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, işyerleri, olaylar veya yerlerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

İçindekiler

[Tracie Delaney'nin](#) .
[Kitapları Tanıtım](#)
[Tracie'den bir not İçerik](#)
[Uyarısı Haber Bülteni](#)
[Kaydı](#) .

1. [Marlowe](#)
2. [Nolen](#)
3. [Marlowe](#)
4. [Nolen](#)
5. [Marlowe](#)
6. [Nolen](#)
7. [Marlowe](#)
8. [Marlowe](#)
9. [Nolen](#)
10. [Marlowe](#)
11. [Nolen](#)
12. [Marlowe](#)
13. [Nolen](#)
14. [Marlowe](#)
15. [Nolen](#)
16. [Marlowe](#)
17. [Marlowe](#)
18. [Nolen](#)
19. [Marlowe](#)
20. [Marlowe](#)
21. [Nolen](#)
22. [Marlowe](#)
23. [Marlowe](#)
24. [Nolen](#)
25. [Nolen](#)

26. [Marlowe](#)

27. [Nolen](#)

28. [Marlowe](#)

29. [Nolen](#)

30. [Marlowe](#)

31. [Nolen](#)

32. [Marlowe](#)

[Epilog](#)

[Haber Bülteni Kaydı](#)

[Leesa](#)

[Seninle Baştan Çıktım](#)

[Tracie Delaney'nin](#)

[Kitapları Teşekkürler](#)

[Yazar Hakkında](#)

Tracie Delaney'nin Kitapları

MİLYARDER ROMANTİZM

ROGUES Serisi

Karşı konulmaz Benim Serisi

Kingcaid Milyarder Serisi

KORUYUCU/ASKERİ ROMANTİZM

Cesur Koruma Serisi

SPOR ROMANTİZMİ

Kazanan As Serisi Tam Hız

Serisi

ÇAĞDAŞ ROMANTİZM

Brook Kardeşler Serisi

BOXSET

Kazanan Ace

Brook Kardeşler

Full Velocity

ROGUES Kitap 1-3

SPINOFF'LAR/BAĞIMSIZ ESERLER

Mismatch (Bir Kazanan Ace Spin Off Romanı)

Break Point (Bir Kazanan Ace Novella)

Control (Bir Driven World/Full Velocity Romanı)

Sana Hediye

Mesmerized BY YOU

Beni sonsuza kadar seveceğine söz verdi. Yalan söyledi.

Sekiz yaşındayken ruh ikizimle
tanıştım, o altı yaşındaydı.
On ikinci doğum günümde bana evlenme teklif etti.
On altıncı yaşımı kutlamak için düzenlenen partide bana papatyalardan
yapılmış bir yüzük verdi.
On sekiz yaşında üniversiteye gittiğimde ağladı.
Ve yirmi dört yaşında kalbimi kırdı, milyonlarca parçaya ayırdı.

Ama hikayemiz bununla bitmedi.

On yıl sonra, tekrar bir araya gelmek zorunda kaldık ve bir kez daha, benim
geleceğim onun elinde. Ama bu sefer, ben daha yaşlı ve daha akıllıyım.
O masummuş gibi davranıyor, ama ben gerçeği biliyorum.
Bu sefer kontrol bende.
Artık beni büyülemiyor.
Ve Bay Büyük Patron Milyarder, istediğini elde edemeyeceğini öğrenmek
üzere. Beni.

Tracie'den bir not

Sevgili Okuyucu

Zamanın ne kadar hızlı geçtiği çok ilginç. Kingcaid Milyarderler serisinin dokuz kitabını planlarken hiç de uzun sürmemiş gibi geliyor, ama şimdi dördüncü kitaba geldik bile.

Uzun bir geçmişi olan hikayeleri çok seviyorum. Nolen ve Marlowe'un hikayesi kesinlikle öyle. Onlar, Nolen altı, Marlowe sekiz yaşındayken tanışmışlar. Marlowe'un altı yaşındaki kardeşi, daha büyük bir çocuk tarafından sataşılıyordu ve her zaman bir savaşçı gibi davranan Nolen, araya girip küçük kardeşi için onu korumuştur. O andan itibaren Nolen aşık olmuştu ve onun kendisine ait olduğunu bildiği kadını sevmekten hiç vazgeçmedi.

Ne yazık ki, hayat nadiren düzgün küçük paketler halinde gelir ve bu ikisi için de durum kesinlikle böyledir. Her iki taraf da hatalar yapar ve bu da on yıllık bir ayrılığa neden olur. Ancak kader başka planlar yapmıştır, evren bu ikisini tekrar bir araya getirmek için tasarlanmıştır.

Ve işte o zaman kıvılcımlar çıkıyor. Nolen, Marlowe'a olan aşkını gizlemiyor ve Marlowe da ondan hoşlanmadığını gizlemiyor. Bir yazar olarak, bu durum hikayeyi oluşturmak için çok zengin bir dokuma sağlıyor. Bu çiftle vakit geçirmek çok eğlenceliydi.

Mesmerized By You'yu okumaktan keyif alacağınızı umuyorum. Okuduktan sonra ne düşündüğünüzü duymak isterim. Facebook okur grubum [Tracie's Racy Aces'e](#) katılıp [orada](#) tartışmaya katılmaya ne dersiniz?

Bu arada, sayfayı çevirin ve Kingcaid Billionaires serisinin dördüncü kitabına dalın. Her sayfayı keyifle okuyun.

Keyifli okumalar.

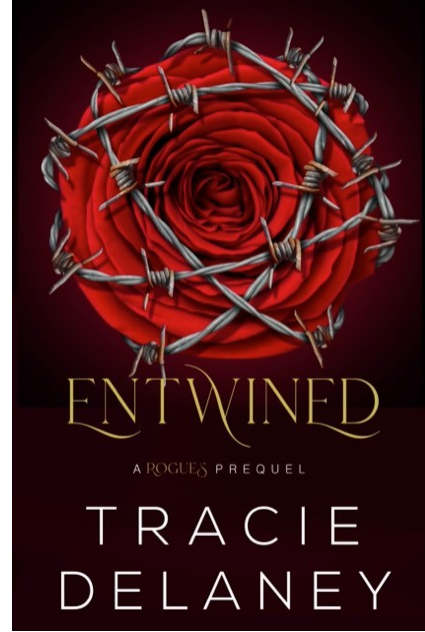
Sevgil
er,
Tracie

İçerik Uyarısı

İkincil karakterler arasında aile içi şiddet içeren sahneler bulunmaktadır. Bu tür sahneler sizi rahatsız ediyorsa lütfen dikkatli bir şekilde okuyun.

Yaklaşan yayınlar hakkında ilk haberdar olmak için neden haber bültenime kaydolmuyorsunuz? Teşekkür olarak, en çok satan Billionaire serisi ROGUES'un **özel** kısa öyküsü Entwined'ın bir kopyasını ve sadece abonelerle paylaşılan birçok heyecan verici içeriği alacaksınız.

[BUGÜN KAYDOL](#)

Büyük başarılarla imza atacak altı arkadaş.
İnkâr eden iki sevgili.
Kalpleri kıracak büyüleyici bir hikaye.
ROGUES ile tanışmaya hazır mısınız?

***E-posta size göre değilse, Racy Aces
Facebook grubuna katılın***

E-postanın herkes için uygun olmadığını biliyorum. Bu yüzden, okuyucularla düzenli olarak sohbet ettiğim, alıntılar, kapak resimleri paylaştığım ve genel olarak çok eğlendiğim Racy Aces Facebook grubunu oluşturdum.

alıntılar, kapaklar paylaşıyorum ve genel olarak çok eğleniyorum.

Sizin de bana ve Racy Aces çılgın çetesinin diğer üyelerine katılmanızı çok isterim.

Bu [bağlantıya](#) tıklayın ve bize katılın.

Bağlantı çalışmazsa, Facebook'ta Tracie's Racy Aces'i arayın, bizi hemen bulacaksınız!

Bölüm 1

Marlowe

Cinayet suçunun cezası ne kadar?

ÖFKEM göğsümde kabardı ve yumruklarımı o kadar sıkı sıkı ki tırnaklarım avuç içlerimde izler bıraktı. Oturma odasında bir ileri bir geri yürüyerek, kardeşim Jason ile paylaştığım evin yüzme havuzuna bakan pencerelerin önünden yirminci turumu saydım.

Tanrım, ondan nefret ediyordum. *Nefret ediyordum*. Kardeşimden değil. Hayır, onu seviyordum. Ama onun en iyi arkadaşı Nolen Kingcaid'den nefret ediyordum...

Ugh. Başlamayayım şimdi.

O adam beni kızdırmak için yaşıyordu ve neredeyse tüm hayatım boyunca beni tanıdığı için, hangi düğmelere basması gerektiğini çok iyi biliyordu. Ama son numarası... çok fazla ileri gitmişti.

Bir araba kapısının çarpma sesi beni pencereye çekti. Kardeşim bir limuzinin arkasından çıkarken, ben de panjurların arkasından onu izledim. Şoför, bagajdan valizini çıkarıp yere koydu. Birkaç kelime konuştular. Jason, şoförün söylediği bir şeye güldü, sonra pencerede beni gördü. Gülümsemesi kayboldu.

Ah. Demek eve gelmeden önce Nolen'i görmeye gitmişti. Şaşırdım. Nolen, Jason'ı benim kaçınılmaz öfkeme hazırlamak için itiraf etmiş olmalıydı.

Ama bunun bir önemi yoktu.

Bunun nasıl sonuçlanacağını tam olarak tahmin edebiliyordum. Ben onun değerli en iyi arkadaşı hakkında bağırıp çağırırken, Jason onu savunacak ve Nolen'in yaptıklarını önemsiz gösterecekti. Öfkemi dindirdikten sonra, Nolen beni bir dahaki sefere kızdırana kadar anlaşmazlığımızı kabul edecektik ve tüm süreç tekrarlanacaktı.

Jason ve ben kardeşler kadar yakındık, ama tamamen farklı insanlardık. Ben güneş patlamasından daha sıcak bir öfkeye sahiptim. Jason ise her zaman gülümseyen, rahat biriydi. En son ne zaman bir şeye sinirlendiğini hatırlayamıyordum.

Ben ikimiz için de yeterince sinirlenirdim ve bunun yüzde doksan beşi tek bir adamdan kaynaklanıyordu ya da ona yönelikti.

"Ateş etme." Jason çantasını koridora bıraktı. Avuçlarını uzlaştırıcı bir şekilde açarak oturma odasına girdi. "Nolen'la konuştum. Kızgın olduğunu biliyorum."

"Kızgın mı? Kızgın mı! Oh, kızgın olmanın ötesindeyim." Ellerimi belime koydum ve durmadan volta atmaya devam ettim. "Sana söyledi mi? Charlotte hakkında?"

Charlotte eskiden benim parlak asistanımdı. *Eskiden*, kelimesi çok önemli. Nolen onu burnumun dibinden çalmıştı.

"Evet." Kravatını çıkarıp en yakın sandalyenin arkasına attı. Ceketini de aynı şekilde attı. "Görüldüğü gibi değil."

Burun kıvırdım. Tipik. Bazen yanılmak güzel olurdu. En azından bu konuda.

"Aynen görüldüğü gibi. Nolen, yine, puan kazanma ve sadece kendisinin bildiği nedenlerle üstünlük sağlama fırsatını sevinçle karşılıyor."

Vegas'a taşınma kararımı ilk kez pişman olmadım. Nolen'ın çevresinde olmak, neredeyse on yıl ayrı kaldıktan sonra, bastırmak için çok uğraştığım acı hatıraları yeniden canlandırmıştı. Ama felaketle sonuçlanan evliliğimin çöküşünden sonra - Nolen'ı kısmen sorumlu tuttuğum bir evlilik - Jason, Nolen ile ortak olduğu emlak şirketinin büyümesini desteklemek için buraya taşınmamı istemişti. New York'u geride bırakıp ülkenin diğer ucunda yeni bir başlangıç yapmak o zamanlar iyi bir fikir gibi gelmişti.

Keşke iyice düşünseydim. On iki ay önce buraya taşındığımdan beri, evlenmeyi umduğum adama olan kızgınlığım daha da artmıştı. Tüm mutlu anıları silip süpüren, zihnimi on yıldan fazla bir süre önce Nolen'ın üniversite mezuniyet partisinde yaşanan o gecenin canlı görüntüleriyle dolduran bir tümör gibi büyümüştü.

İlişkimizi tamamlamamız gereken gece, onun bir kadınla yatakta olduğu görüntüler. Onu defalarca içinden geçirdiği görüntüler, havayı dolduran seks ve ter kokusu. Bunu asla unutmayacağım. O görüntüleri zihnimden, o kokuları burnumdan asla silemeyeceğim.

İlk başta yanlış odaya girdiğimi sandım, ama sonra onun adının kadının dudaklarından uzun bir iniltiyle döküldüğünü duydum...

Jason'ın derin iç çekişi beni geçmişten geri getirdi. Kol düğmelerini çıkararak, gömlek kollarını dirseklerine kadar sıvadı. "Öyle olmadı. Bu bir yanlış anlaşılma."

Bir yanlış anlaşılma mı? Ne saçmalık.

"Oh." Abartılı bir şekilde uyluğuma vurdum. "Demek öyle, ha? Yani asistanıma iş teklif etmek istememişti? Öyle mi diyorsun?"

"Hayır, öyle değil." Sandalyeye çöküp başını ceketine dayadı. "Sözleşme imzalanmadan önce sana söylemek istemişti. Ama insan kaynakları müdürü aceleci davrandı ve sonra, sanırım Charlotte senden önce davrandı."

Dudaklarımı büzdüm, Nolen ile aramızdaki irade savaşında bir milim bile geri adım atmak istemiyordum. Jason'ın söylediği doğru olsa bile, asistanımı kapmasına gerek yoktu. Nolen Kingcaid için çalışmak için can atan düzinelerce nitelikli personel vardı.

Onlara acıyordum, ama onlar onu benim gibi tanımıyorlardı.

Hiçbir zaman anlayamadığım şey, Nolen'in neden bana bu kadar zarar vermek istediği idi. Tabii ki bu konuyu onunla konuşmadım. İtibarımı korumak beni o kadar çok meşgul etmişti ki, üniversite mezuniyet partisi gecesi, neden planlandığı gibi onunla buluşmadığımı öğrenmek için beni aramaya geldiğinde, yüzüne gülüp ona sadece bir çocuk olduğunu ve benim bir erkeğe ihtiyacım olduğunu söyledim. Ya da öyle bir şey. Tam olarak ne dediğimi hatırlamıyorum, içimi bir arada tutmaya çalışmakla meşguldüm.

Onu gözleri fal taşı gibi açılmış ve yüzünde sahte bir şaşkınlık ifadesiyle orada bırakıp en yakın bara kaçtım. Kilom kadar tekila içtim ve ertesi sabah yatakta Alexander'ın yanında uyandım, birkaç hafta sonra evlendiğim adam.

Sonraki on yılı o kararı pişmanlık içinde geçirdim. Bu evliliği yürütmeye çalıştım. Ailem bana evliliğin çaba gerektirdiğini aşlamıştı, ama yıllar geçtikçe Alexander'a daha çok aşık olmak yerine, onu hiç sevmediğimi fark ettim.

Hiç de bile.

Ve şimdi, Jason'ın şirketindeki rolüm ve onun evinde yaşamam nedeniyle, Nolen'i hiç beklemediğim kadar sık görmeye başladım.

Tek teselli, Nolen'in şirkette yatırımcı ve sessiz ortak olarak yer almasıydı. Her gün onunla birlikte çalışmak zorunda kalsaydım, onu... onu... kendi ellerimle öldürürdüm.

Ya da onun büyüüne kapılıp kendimi yeniden incitmeye açardım.

Hangisinin daha kötü olacağından emin değildim. Florence McClure Kadın Cezaevi'nde ömür boyu hapis mi, yoksa aynı korkunç hatayı iki kez yaptığımı bilerek hayatımın geri kalanını yaşamak mı?

"Bu doğru olabilir, ama neden Charlotte?" Jason'ın cevabını beklemeden devam ettim. "Nedenini söyleyeyim. Çünkü benim için çalışıyordu. Başka bir nedeni yok."

"Bana, pozisyon için ilan verdiğini ve onun başvurduğunu söyledi. Onunla görüşme yaptı ve gördüğü herkes arasında en uygun kişi olarak değerlendirdi. Hepsi bu."

"Hepsi bu mu? Tanrım, Jason, o adamın kışına daha fazla yalakalık yapabilir misin? Seni iyi tanıımıyorsam, ona aşık olduğunu söyledim."

Neşeli kardeşim kahkahayı bastı. "Tanrım, seni seviyorum kardeşim. Senin gibisi yok."

Jason'ın öfkeme karşı gösterdiği dostane tepki karşısında öfkemin ateşi söndü. Kardeşim her zaman öfkemi söndürme becerisine sahipti. Ağzımın köşeleri yukarı kalktı ve başımı salladım.

"Sen sinir bozucu bir pisliksin."

Ayağa kalktı ve beni kucakladı. "Ben de seni özledim." Başımın üstüne öptü. "İkinizin arasındaki bu sorunu bir kez ve sonsuza kadar çözecek şeyin ne olduğunu biliyor musun?"

Gözlerimi kısarak, onun nereye varmak istediğini tahmin etmeye çalıştım, ama yine de onun tuzağına düştüm. "Beni aydınlat, sevgili kardeşim."

"Eğer ikiniz de kaçınılmaz olanı kabul edip bir araya gelerseniz."

Midemden gelen bir iç çekişle nefes verdim. Jason, Nolen ve benim bir araya gelmemizi istediğini hiç gizlemiyordu. Çocukluğumuzdan beri hep bunu istemişti. Birbirimiz için mükemmel olduğumuzu düşünüyordu.

Ben buna saçmalık derdim.

Her zaman böyle değildi. Nolen'la sekiz yaşındayken tanışmıştım. Altı yaşındaki kardeşimi bir zorbalardan korumak için araya girmiştim. Ve orada, Jason'la aynı yaştaki bu zayıf çocuk, bir kenarda durmuş, kavgayla başa çıkmamı izliyordu, hayranlık dolu bir ifadeyle gözlerini kocaman açmıştı. O günden itibaren üçümüz ayrılmaz bir ikili olmuştuk.

Kaderimde birlikte olmam gereken kişiyi bulduğuma emin olarak büyüdüm ve Nolen'ın da aynı şekilde hissettiğini düşündüm.

Ha! O, bu inancımı mümkün olan en acımasız şekilde reddetti.

"Onunla mı? Kendimi kalbimden bıçaklamayı tercih ederim. Ayrıca, sen pek iyi bir küçük kardeş değilsin. Kardeşler, kız kardeşlerinin en iyi arkadaşlarıyla çıkmasına karşı çıkmaz mı? Romantik romanlarda öyle olur."

O güldü. "Evet, ama hayat romantik roman gibi değil."

"Ne yazık," diye mırıldandım. "Nolen Kingcaid, yetenekli bir yazarın elinden bir makyajdan fayda görebilir."

Gülümsemesi genişledi. "Bu konuyu gereğinden fazla abartıyorsun. Charlotte, istediği yerde ve istediği kişi için çalışma hakkına sahip. Ve o, Nolen için çalışmayı seçti."

"Kişilik kusuru olduğunu biliyordum."

Jason gözlerini devirdi, yüzünde benim tavrımdan duyduğu umutsuzluk açıkça okunuyordu.

"Peki. Zor durumda kaldığım için, haklı olabileceğini kabul ediyorum, ama o adam beni kızdırmak ve her saniyesinden zevk almak için elinden geleni yapıyor gibi görünüyor."

"Çünkü senin dikkatini çekmeye çalışıyor. Eğer anaokulunda olsaydın, yerine saçlarını çekerdi."

Ona şüpheyle baktım, aklını mı kaçırdı diye düşündüm. "Tabii, eminim." Sesim alaycıydı. "Ve ben hiç saç örgüsü takmadım."

Jason başını salladı. "İkiniz de birbiriniz kadar kötüsünüz."

"Her neyse," diye mırıldandım, ki otuz dört yaşında böyle çocukça bir tepki vermek için en az on beş yaş fazla yaşlıyım. Nolen Kingcaid içimdeki en kötü yanları ortaya çıkarmıştı.

"Eğer ilgilenirsen, arazi mükemmel," dedi Jason.

İş gezisinin nedeni. Tabii ki. Nolen'e olan öfkeme o kadar kapılmıştım ki, Jason'a nasıl gittiğini sormamıştım. Berbat bir kardeş ve daha da berbat bir iş ortağıydım.

Ona doğru eğildim ve sarıldım. "Başaracağını biliyordum."

"Henüz kesinleşmedi, ama gün bitmeden sözleşmenin posta kutuma düşeceğini umuyorum."

"Seninle gurur duyuyorum."

Göğsü kabardı. Otuz iki yaşında olabilir, ama ablasının övgüsünü almaya yaşlı değildi.

"Teşekkürler abla. Senin ağzından çıkan bu sözler benim için çok anlamlı." "Övgü konusunda cimri olduğum için mi?"

"*Cimri* olduğunu söyleyemem. Sadece hak edildiğinde övgüde bulunduğunu söyleyebilirim."

"Beni övgülerle ikna etmeye çalışma. Hâlâ Nolen'a kızgıyım, ama itiraf ediyorum, biraz aşırı tepki vermiş olabilirim."

Jason kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi düşünüyorsun?" Onu ayağımla dürttüm. "Aptal."

"Ona bir özür borçlusun, özellikle de ailesinin önünde ona küfrettiğin için."

Ah, demek Nolen ona tüm olayı anlatmıştı. Hain.

"Johannes hiç de endişelenmemişti." Johannes, Nolen'in kuzeniydi. Charlotte'u kaçırdığı için onunla tartıştığımda Lucifer'in yanındaydı.

"Öyle olabilir, ama yine de Nolen'e bir özür borçlusun."

Yüzüm her şeyi anlatmış olmalıydı. Güldü, bir kez daha başımın üstüne öptü ve sonra valizini yukarı taşıdı.

Kardeşimin haklı çıkmasından nefret ediyordum.

Ve şimdi şeytanla barışmak zorundaydım.

Bölüm 2

Nolen

**Lucifer ile benim aramda birçok benzerlik
var... Görünüşe göre.**

Asansörle zemin kattaki ofisime indim, kan dolaşımımı hızlandıran adrenalin yüzünden kalbim deli gibi atıyordu. İnanamıyordum. Birkaç serseri kuzenime saldırmıştı. Benim otelimde. *Lanet* olası otelimde. Elimi saçlarımın arasından geçirdim. Sanki Johannes yeterince acı çekmemişti. Adam daha yeni ayağa kalkmıştı ve şimdi de bu.

Benim gözetimimde. Burada güvende olmalıydı. Bütün müşterilerim burada güvende olmalıydı.

Polisi görmek için lobide adım attığımda, midemde bir bowling topu sallanıyordu. Bana doğru gelen bir kadın gördüm ve inledim. Marlowe, çarpışma rotasında, çenesi kararlıydı. Normalde, karşılaşmalarımızı severdim. Bugün değil. Lanet olası bir fırtınayla uğraşmam gerekiyordu.

Elimi havaya kaldırdım. "Ne olursa olsun, sakla."

Kaşları içe doğru çekildi. "Daha ağzımı bile açmadım."

"Evet, neyse, şimdi beni azarlamak için ne için geldiyse, beklemek zorunda kalacaksın." Burnumun köprüsünü sıktım. "Seninle tartışacak ne zamanım ne de enerjim var."

Dudakları inceldi ve ellerini beline koydu. "Bilmek istiyorsan, dün sana söylediklerim için özür dilemeye geldim, ama uğraşmamam gerektiğini biliyordum." Arkasını döndü, durdu ve sonra tekrar bana dönerek yüzünü bana çevirdi. Yakından baktı, mikroskop altında bir virüs gibi beni inceledi. "Ne oldu?"

Gözlerimi kısa bir süre kapattım. "Neden umursuyorsun, Marlowe?"

"Çünkü sen benimle tartışacak enerjin her zaman var. Bizim işimiz bu yapt

ıgı "Belki de bundan bıktım," diye tersledim.

mız Kehribar rengi gözleri büyüdü. "Tamam, şimdi bir sorun olduğunu şey. *anladım.*

"

Aptalca davranmayı bırak da söyle."

"Tamam. Polisler ofisimde beni bekliyor. Biri Johannes'e otel odasında saldırmış."

O, elini ağzına götürerek nefesini tuttu. "Aman Tanrım. O iyi mi? Ne oldu?"

"Ne olduğunu bilmiyorum. Doktorum onunla birlikte. Beyin sarsıntısı geçirmiş, biraz hırpalanmış ve morarmış, ama birkaç gün dinlendikten sonra iyileşecek."

Yüzü yumuşadı ve on iki ay önce hayatıma geri döndüğünden beri ilk kez, birlikte büyüdüğüm Marlowe'un izlerini gördüm. Aşık olduğum Marlowe'u. Tanıştığım andan itibaren beni büyüleyen sıcak, neşeli, şiddetli savunucuyu. Tüm umutlarımı ve hayallerimi paylaştığım kızı. Göğsüm sıkıştı. Her gün o Marlowe'u özlüyordum, ama başımın belada olduğu bir anda, sonsuza dek kaybolduğunu sandığım kadının izlerini görmek, acımasızlığın doruk noktasıydı.

"Ne yapabilirim?"

"Hiçbir şey. Ben hallederim." "Ama..."

"Tanrı aşkına Marlowe, *hiçbir şey yapma* dedim. Yardımına ihtiyacım yok.

Polisle ilgilenip kuzenimin yanına dönmem gerekiyor. Tamam mı?"

Cevap beklemeden, onu geçip ofisime doğru yürüdüm. Omzuma bakmamak, ona geri dönüp elbette ona ihtiyacım olduğunu söylememek için tüm irademi kullanmam gerekti. Ona nefes almak için oksijene ihtiyacım olduğundan daha fazla ihtiyacım vardı.

Sorgu uzun sürmedi. Onlara söyleyebileceğim pek bir şey yoktu. Başkomiser bana kartını verdi. Johannes uyanır uyanmaz ve doktor yetkililerle konuşabileceğini onaylar onaylamaz arayacağıma söz verdim. Zandra onları uğurladı. Kapı arkalarından kapandı. Başımı ellerimin arasına gömdüm ve kendime biraz zaman tanıdım.

Johannes'in ebeveynleri olan Marie teyze ve Joshua amcayı aramalıyım, ama huysuz kuzenimi tanıyorsam, bunu yaparsam yüzüme yumruk atardı. Bütün bu telaşı küçümserdi, üstelik sağlığı ölüm kalım meselesi de değildi. O tamamen farklı bir durum olurdu.

İlk panik geçtikten sonra, bir saat önce başlayan adrenalin düşüşüne geçti ve kendimi bitkin hissettim. Derin bir nefes aldım. Marlowe'a öyle sert çıkmamalıyım. Onu kızdırmaktan ne kadar zevk alsam da, bunu her zaman neşeyle yapardım. O,

Temmuz ayında Vegas'tan daha sıcak bir öfkeye sahip bir havai fişek gibiydi. Ben ise onun öfkesini bana yöneltmesine izin veren ve bu ilginin her saniyesinden zevk alan sakın bir insandım. Eski bir deyişin dediği gibi, "Sevgi ve nefret aynı madalyonun iki yüzüdür."

O para bir gün benim lehime dönecek miydi? Bir erkek ancak umut edebilir.

Johannes saldırıya uğradığı günden beri Marlowe'u görmemiştim. Benim alışılmadık derecede sert tavrım göz önüne alındığında bu şaşırtıcı değildi, ancak o benden çok daha kötü azarlamalar yapmıştı. Ama bizim ilişkimiz böyleydi. O, dikenli ve sivri dilli biriydi. Ben ise neşeli ve rahat bir adamdım. Evet, bu rolü oynamayı sevdiğimi itiraf ediyorum, bunun birçok nedeni vardı, en önemlisi de onu çileden çıkarmasıydı.

Arabama atladım ve Jason ile Marlowe'un evine gittim. Eğer evde olmazsa, ofislerine gidecektim. Ona öyle sert çıkışmış olmam içime sinmiyordu. Onun bana sürekli sert çıkışması tartışmalı bir konuydu. İlişkimizin düzeni böyleydi. Çok kafası karışmış olmalıydı. Johannes'in saldırısının sonuçlarıyla uğraşmaktan yorgun olmasaydım, gülerdim.

Arabası garaj yolunda park edilmişti, ama bu evde olduğu anlamına gelmiyordu. Bazen Jason'la birlikte ofise giderdi. Ama sürücü koltuğundan inerken, kapıda belirdi.

Kollarını açtı. Olumlu bir işaret.

Gülümsedim. "Merhaba."

Gülümsememe karşılık vermedi, ama mülkünden defolup gitmemi de söylemedi.

"Bir saniyen var mı?"

Dudaklarını birbirine sürttü ve gözlerimi ağzına çekti. O dudakları tatmayalı on yıldan fazla zaman geçmişti, ama o anı sanki beş saniye önce yaşamışım gibi hala tazeydim. O geceyi ne zaman hatırlasam, ona neden sadece bizim hakkımızdaki fikrini değiştirmekle kalmayıp, aynı zamanda beni küçük düşürmekten ve bu süreçte yaşadıklarımızı küçümsemekten zevk aldığını sormak isterdim. Ama bu dürtü içimde her yükseldiğinde, onu bir kenara itiyordum. "Neden" sorusunun kafamı kurcalamasına izin vermiyordum çünkü bu,

Ancak bu dürtü içimde her yükseldiğinde, onu bir kenara itiyordum. Anlamamı sağlamadığı için, bu dürtünün içimde yer etmesine izin vermeyi reddediyordum. Bana hiçbir zaman tatmin edici bir cevap vermemişti, öyleyse bunu araştırmanın ne anlamı vardı?

Topuklarını döndü ve kapıyı açık bırakarak evin içine kayboldu. Onu takip ederek içeri girdim ve içeri girerken geçen bir motosikletin gürültüsünü dışarıda bıraktım. Onu pencerenin önünde dururken buldum, güneş ışığı onu altın bir parıltıyla çevreliyordu, kalın saç tellerine altın iplikler dokunmuş karamel rengi saçları vardı. Göğsümde bir heyecan dalgası yükseldi ve ayaklarım, hem fiziksel hem de mecazi olarak aramızdaki mesafeyi kapatmak için kaşındı.

Olduğum yerde kaldım.

"Johannes nasıl?"

"Oklahoma'ya gidiyor."

Gözleri parladı ve başını bir yana eğdi. "Oklahoma'da ne var?"

"Sevdiği kadın." Son üç gündeki olayları ona kısaca anlattım. Johannes'in kız arkadaşı Ella'nın uyuşturucu satıcısı kocasından saklandığını keşfettiğini. Johannes'in onu bulduğunu ve onun rızası dışında Oklahoma'daki evine götürdüğünü. Ve onu kurtarmak için DEA'daki bir arkadaşından yardım istediğini.

Marlowe sessizce dinledi, yüzünde şoktan endişeye kadar değişen duygular belirdi. Anlatmam bittiğinde başını salladı.

"Tanrım."

"Değil mi?" Davet edilmeden oturdum. Marlowe'un bana yer teklif etmesini beklersem saçlarım ağarırdı. Bir an durakladı, sonra yanımdaki kanepeye oturdu. Ellerini kucağına koydu ve hiçbir şey söylemedi.

Tamam, öyleyse.

"Bak, geçen gün sana öyle bağırdığım için özür dilerim. Beni stresli bir anda yakaladın."

Elini, kükümseme dolu bir hareketle salladı.

Marlowe'un tavrı, özellikle bana karşı.

Ya da daha doğrusu, *sadece* bana karşı.

Onu dizimin üzerine yatırıp o tavrını şaplaklarla düzeltmek için neler vermezdim. Ardından ateşli, terli, öfkeli bir seks.

Sabır, başarının anahtarıydı. Benim için şanslı, onun için şanssız bir şekilde, bu özelliği dağıtırken ben en öndeydim.

"Aklında daha önemli şeyler vardı," dedi.

"Hayır, daha önemli değil, sadece o anda daha acil olan şeyler vardı. Benim için senden daha önemli kimse yok."

O sevimli bir homurtu sesi çıkardı. Açıkça alaycı bir ses çıkarmak istemişti, ama ben bunu sevimli buldum. Bana bağırsa da, beni görmezden gelse de, yaptığı her şey beni büyüledi.

"Senin yaşında, bu saçmalıkları bırakmış olman gerekirdi, ama hala devam ediyorsun, değil mi Nolen?"

Gülümsedim. "Ben de seni seviyorum."

Gözlerini devirdi ve homurdandı. "Her neyse, madem zoraki özürler diliyoruz, ben de Charlotte'a sinirlenip bağırduğım için özür dilerim. Jason'ın da kısaca belirttiği gibi, insanlar kendi kariyer yollarını seçmekte özgürdür."

"Ama sence yanlış yolu mu seçti?"

Omzunu silkti. "Onun sorunu. Ben olsam, senin için çalışmaktansa şeytan için çalışmayı tercih ederdim."

"Ben de senin *beni* şeytan *sandığını* sanıyordum."

Parmaklarıyla uyluğunun yan tarafına vurdu. "Böyle düşünmene şaşırmadım. Birçok benzerlik var."

Kıkırdadım, sonra ayağa kalktım. "Görüşürüz, Marlowe."

Koridora çıktığımda, sesi yüksek ve net bir şekilde peşimden geldi. "Bu konuda seçim hakkım varsa, görüşmeyiz."

Adımlarım sendeledi, karnımda hissettiğim ani sıkışma, şaşırtıcı ve hoş olmayan bir olay örgüsüydü.

Bunun beni etkilemesine izin vermemeliyim. Marlowe'un özet reddedilmelerine alışık olmam gerekir.

Ama lanet olsun, sözleri canımı yakmıştı.

Bölüm 3

Marlowe

Daha başlamadan kaybettim.

Asla gazete okumam ya da haber izlemem. Tek bildikleri kötü haberler ve kim sürekli olarak kendine yönelik bu tür depresif olaylarla bombardımana tutulmak ister ki?

Ben değil.

Bu yüzden, bu makaleyi görmem bir şans eseri idi. Belki sıkıntıdan, belki de ilahi bir müdahale. Bir şey beni bugün yerel gazeteyi açıp mürekkepli sayfaları karıştırmaya itti.

Dikkatimi çeken haber gazetenin arka sayfalarında yer alıyordu. İlk başta onu atladım, sonra önceki sayfaya geri döndüm.

Tam ortada, açık artırmaya çıkarılacak bir arsa ilanı vardı. Jason'ın işi için ilgi çekecek kadar büyük değildi... ama son birkaç aydır kafamda olgunlaşan, beni ele geçirip bırakmayan bir fikir için neredeyse mükemmeldi.

Midemde heyecan kıvılcımı parladı ve dev bir yosun gibi büyüdü. Detayları tekrar okudum. Müzayede iki gün sonra, bu Perşembe günü yapılacaktı. Pahalı olacaktı ve boşanma anlaşması kapsamında kendi param vardı ama araziyi satın almak için yeterli olmayacaktı.

Mortgage başvurusunda bulunabilirdim, ama neyi teminat olarak gösterebilirdim? Jason evin ve işin sahibiydi, ama ben New York'tan geldiğimde bana hisseler hediye etmişti. *Bunlar yeterli olur muydu?* Merak ettim. *Ve bunları kime satardım?*

Yine de denemeliydim.

Bunu başarırsam, sadece kendime ait bir şeyim olurdu, aynı zamanda New York'tan ayrılmadan önce kendime verdiğim bir sözü de yerine getirmiş olurum.

Birkaç yıl önce eski kocamın işi sayesinde tanıştığım ve yakınlaştığım bir kadın, kocası tarafından öldürülmüştü. Alexander, bu adamı daha önce bir saldırı suçlamasıyla mahkemede savunmuştu.

Ölümü, zaten çökmekte olan evliliğimi tamamen bitiren son damla olmuştu ve ben, onun ölümünün boşuna olmaması için yemin etmişim.

Sayfayı yırttım, sonra kağıdın kalanını bir kenara attım. Nispeten kısa olan ilanı dikkatle inceledikten sonra, ikiye katladım ve çantama koymak üzereydim ki, ön kapı çarptı ve Jason oturma odasının girişinde belirdi.

"Kendinden oldukça memnun görünüyorsun." Çantasını kanepenin yanına bıraktı. "Nolen'a ne yaptın şimdi?"

Kafamı salladım. "Hiçbir şey. İşleri yoluna koyduk. Sayılır." Kağıdı havada salladım. "Onu unut gitsin. Önemli değil. Önemli olan bu." Kağıdı ona uzattım. Kaşlarını çatarak kağıdı parmaklarımdan aldı ve okudu.

"Bunu bana neden gösteriyorsun? İş için bir faydası yok."

"Seninki için yok, evet. Ama benimki için var."

Yakışıklı yüzünde şaşkınlık belirdi. "Senin bir işin yok ki."

"Henüz yok. Tamam, iş *olarak* adlandırılmayacak. Daha çok hayırsever bir girişim, benim için çok önemli olan bir girişim."

Jason kravatını gevşetti ama çıkarmadı, ceketini de çıkarmadı. Muhtemelen eve kısa bir ziyaret için gelmişti. Sabah ofise giderken bir şey unutmuştu herhalde. Kanepeye uzandı ve yanındaki yeri okşadı.

"Ayak parmaklarının üzerinde dans etmeyi bırak, otur ve bana her şeyi anlat anlat."

Onun yanına oturdum, ama bacaklarım titremeyi kesmiyordu, adrenalin damarlarımdan akarak fiziksel hareketlerimi kontrol ediyordu. Sonunda Jason elini dizime koydu.

"Kes şunu. Midemi bulandırıyor." "

"Üzgünüm." Ayak tabanlarımı halıya bastırdım ve uyluklarımı sertleştirdim. "New York'taki arkadaşım Gloria'yı hatırlıyor musun, kocası onu öldüren?" On iki aydan fazla zaman geçmesine rağmen yüzümü buruşturdum.

Jason'ın ifadesi yumuşadı. "Hatırlıyorum."

"Haber duyulduğunda, onun anısını onurlandırmanın bir yolunu bulacağıma yemin ettim. Onu kurtaramadım, ama başkalarını kurtarabilirdim. Sadece nasıl yapacağımı bilmiyordum." Jason'ın koluna sarıldım. "Ama artık biliyorum. O araziyi satın alıp

aile içi şiddet mağdurları için bir merkez kurmak istiyorum. Hayatlarını yeniden kurmak için profesyonel ve pratik yardım alabilecekleri güvenli bir yer."

Jason cevap vermek için birkaç saniye düşündü, sanki aklımı kaçırmışım gibi bana bakarak, oysa gerçekte hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım.

"Bu çok büyük bir girişim, Marlowe. Parasal yönünden bahsetmiyorum. Bu kadınların hayatlarına karışmanın getireceği risklerden bahsediyorum. Bunun yaratabileceği tuzaklardan."

"Korkmuyorum Jason. *Heyecanlıyım*." Kolunu salladım. "İhtiyacım olan bu. İstedğim şey bu. Gurur duyabileceğim, bana ait bir şey."

"İstediğin herhangi bir işi kurabilirsin. Bir fırın, bir tasarımcı giyim mağazası, bir yönetici işe alım ajansı veya..."

"Fırın mı? Ben mi? Son denediğim kurabiye partisini hatırla." Yüzü biraz yeşile döndü ve ağzını kapattı. "Oh tanrım. Tabii ki hatırlıyorum."

Güldüm. "Bak, biliyorum, senin gözünde bu ideal bir girişim olmayabilir. Birincisi, sağlıklı bir bilanço sunmuyor. Daha çok 'para yatır ve iyi hisler elde et' durumu. Ama Jason, o iyi hislere ihtiyacım var. Emlak sektöründe seninle çalışmayı seviyorum. Gerçekten. Ama bu benim tutkum değil. Benim mutluluğum değil. Bu sadece bir iş ve benim bir mesleğe ihtiyacım var." Yanağımın içini ısırdım. "Ayrıca yatırıma da ihtiyacım var ve burada devreye sen giriyorsun. Boşanma anlaşmamdan bir kısmını karşılayabilirim, ama o arsanın fiyatını karşılayamam, inşaat masraflarını karşılamayı bırak."

Jason, umarım teklifimi dikkatlice değerlendirirken, parmağını alt dudağına dokundurdu. Kardeşim beni ne kadar sevse de, her şeyden önce bir iş adamıydı. Birçok hayır kurumuna cömertçe bağışlarda bulunsa da, bu bağışların kaynağı işinden elde ettiği büyük kârlardı. Hayırsever bağışlar ve bağış toplama çabaları olsa bile, *asla* para kazandırmayacağını ve *her zaman* mali bir yük olacağını bilerek bir şeye başlamak, onun için büyük bir zihniyet değişikliği idi.

Sessiz kaldım, düşünmesi için ona zaman tanıdım. Hayır derse, bir sonraki adımımın ne olacağını bilmiyordum. Yalvarmak mı? Tehdit etmek mi? Ağlamak mı? Muhtemel değildi. Bunların hiçbirisi bana göre değildi.

Ağzını açmadan önce bana para ödünç verme kararını verdiği anı yakaladım. Gözleri parladı ve dudakları hafifçe gülümsedi. Kontrol altında tuttuğum heyecan patladı. Çığlık attım ve kollarıma atladım.

"Sen en iyisisin!"

"Henüz bir şey söylemedim."

"Gerek yok. Seni tanıyorum ve seviyorum."

Kollarımı tuttu ve bana en ciddi bakışlarından birini attı. "Sana açık çek yazmıyorum, Marlowe. Sana uymak zorunda olduğun bir bütçe vereceğim ve arazi bu bütçeyi aşarsa, bunun kaderinde olmadığını kabul etmek zorunda kalacaksın."

Başımı salladım. "Kabul ediyorum. Heyecanlı olsam da aptal ya da pervasız değilim, özellikle de söz konusu olan benim param değil, senin paran. Bana maksimum teklifimi söyle, ben de ona sadık kalayım." Ellerimi çırttım. "Bu çok heyecan verici."

"Evet, öyle. Gerçekten öyle."

Jason bana çocukken yaramazlık yaparkenki gülümsemesinden birini attı, ama planımı kabul etmesinden o kadar heyecanlanmıştım ki, ne yapmaya çalıştığını sormadım.

Gerçekten daha iyi bilmeliydim.

Dizlerim titriyordu, zaten benim saydığım lot için teklif verme heyecanı, beni müzayedecinin podyumundan dördüncü sıradaki sert ahşap koltuktan neredeyse havaya uçuruyordu. Lot on beşin kapanışına yaklaşırken, paddle'ı uyluğuma vurarak içim titriyordu.

İşte başlıyoruz.

Yanımda oturan kişi ayağa kalktı ve yanlara doğru dönerek ona yol veren insanların dizlerinin arasından geçerek koridordan çıktı. O koridordan çıkarken, bakışlarım onun yerini almak için bekleyen uzun boylu, şık giyimli bir adama takıldı. Kendisi için fazla yakışıklı, şeytani yeşil gözleri bana kilitlenmiş bir adamdı. Dalgalı kahverengi saçlarını eliyle düzeltti, kadına başını salladı, sonra odadaki tek boş koltuğa doğru yöneldi. Tam yanımdaki koltuğa.

Dalga geçiyorsun herhalde.

Oturdu ve bana geniş bir gülümsemeyle döndü.

"Senin gibi güzel bir kızın böyle bir yerde ne işi var?"

Burnumdan nefes alıp onu görmezden geldim ve gözlerimi müzayedeciden ayırmadım.

Nolen'in kıkırdaması yıpranmış sinirlerimi daha da gerdi. Her seferinde. Her seferinde, bu adam beni sinirlendirmeyi başarırdı ve en kötüsü, bunun için fazla çaba sarf etmiyor gibi görünmesiydi. Tek yapması gereken, yakınımda nefes almaktı, ben de çenemi çıkacak kadar sıkı sıkardım.

"Eğer ilgileniyorsan, ben on altıncı lot için buradayım."

Başımı o kadar hızlı çevirdim ki, gözlerim bir saniye gecikti. "Sen... sen olamazsın."

Nolen kaşlarını çatı. "Neden olamam?"

"Çünkü ben de o lot için buradayım."

"Öyle mi?" Kravatını düzeltti. "O zaman bu çok eğlenceli olacak."

Neredeyse kükreyecektim, ama son anda kendimi tuttum. Boynumun arkasında tüylerim diken diken oldu, omuzlarım acı bir hayal kırıklığıyla çöktü. Neden siktirip gitmiyor ve başkasının hayallerini yıkmıyordu? Kalbimi parçalamak ona yetmiyor muydu? Geleceğimi de yok etmek mi istiyordu?

Öfkem balondaki iğne gibi sönuverdi. Şeytanla savaşıp kazanmayı ummak aptalca bir görevdi. Nolen Kingcaid'in sınırsız bir bütçesi vardı, benimse uymam gereken bir bütçem.

İhale başlamadan önce kaybetmişim bile.

Bölüm 4

Nolen

Milyarderler bile bazen kaybeder.

Marlowe'un benimle aynı arsaya teklif verdiğini itiraf ettiğinde şaşkınlığımı gizledim. O bölgedeki bir arsa ile ne yapmayı planlıyordu ki? Jason'ın ilgisini çekecek kadar büyük değildi ve ayrıca, teklif vermeyi planlıyor olsaydı bana söylerdi.

Mevcut sahibinin evliliğinin bozulmasıyla, kendisi ve eşi için bir ev inşa etme planlarının suya düşmesi üzerine bu arsayı satmaya karar verdiğini duyduğumda, bu arsayı satın almaya karar vermiştim. Onunla özel olarak iletişime geçip, fahiş bir fiyat teklif ettim, ancak o, adil olanın arsayı açık artırmaya çıkarmak olduğunu ısrarla savundu.

Adilmiş, hadi oradan. Arazinin açık artırmaya çıkarılmasının tek nedeni, daha fazla para getireceğini düşünmesiydi. Arazisini ne kadar istesem de, piyasa değerinin çok üzerinde bir fiyat ödemek istemiyordum. Kingcaid'ler özünde sert iş adamlarıydık. Nadiren kalbimizin aklımızı yenmesine izin verirdik. Aklımda belirli bir rakam vardı ve teklifler onu aşarsa çekilirdim.

En azından, Marlowe yakınımdayken her zaman olduğu gibi antenim titreyene kadar planım buydu. Ve işte orada, dördüncü sırada oturuyordu. Tanrılar bana gülümsemiş ve tam zamanında onun solundaki koltuğu boşaltmıştı. Ona bu araziyle ilgili planlarını sorabilirdim, ama bana söylemezdi, o halde neden kendimi bu duruma sokayım ki? Ve eğer sorsaydım ve o da bana söyleseydi, o zaman bana bu araziyle ne yapmayı planladığımı sorması için bir fırsat vermiş olurum.

Bunu ona söyleyemezdim.

Müzayedeci açık artırmayı başlattı ve ben de fiyatın alt sınırdan yükselmesine izin verdim. Hemen teklif vermenin bir anlamı yoktu. Marlowe'un bu tür bir şeye ilk kez katıldığı belliydi, çünkü başından beri orada duruyor ve birkaç saniyede bir elindeki levhayı havaya kaldırıyordu. Onun hevesi, deneyimsizliğinden kaynaklanan bir hataydı. Hiçbir müzakerede elini çok erken gösterme, ya da kazanmanın senin için ne kadar önemli olduğunu. Bu, rakiplerine çok fazla güç vermekten başka bir şey yapmaz.

Teklifler yavaşça artarken, teklif verenlerin sayısı azaldı. Kısa süre sonra sadece iki kişi kaldı: Marlowe ve daha önce görmediğim başka bir kadın. Belki şehir dışından gelmişti. Henüz kartlarımı açmamıştım, ama yakında açacaktım.

Marlowe yanımda kıpır kıpırdı. Bahisçi olsaydım — bir kumarhane zincirinin CEO'su olsam da, hiç kumar masasında ya da slot makinelerinde oynamadım — arazinin fiyatının onun en yüksek bütçesine doğru yavaş yavaş yaklaştığını söyleyebilirdim.

Bu arazinin amacı benim için bu kadar önemli olmasaydı, geri çekilip Marlowe'un kazanmasına izin verirdim. Ama önemliydi ve kaybetmekten nefret ediyordum.

İkinci teklifçi çekildi. Marlowe'un omuzları, kulaklarına kadar yükselmiş olan gerginliği bıraktı ve küçük, anlamlı bir iç çekişle nefes verdi. Bana ne zaman teklif vereceğimi soracağını düşünmüştüm, ama sormadı, muhtemelen işlemlerle çok meşgul olduğu için bana dikkat edemedi.

Müzayedeci Marlowe'u işaret etti. "Dördüncü sıradaki bayan teklif verdi. Başka teklif var mı?"

Marlowe nefesini tuttu. Gülümsedim, sonra elimi kaldırdım ve onun son teklifinden on bin dolar daha fazla teklif verdim. Bana attığı bakış çoğu erkeğin cesaretini kırardı, ama ben bu araziye isteme nedenimi hatırladım ve ona sadece gülümsedim.

O tekrar teklif verdi, ben de öyle. Marlowe elini indirip başını sallayana kadar tekliflerimizi sürdürdük. Yüzü düştü ve... yıkılmış görünüyordu.

Onun hayal kırıklığının seni etkilemesine izin verme. Unutma, bunu onun için, ikiniz için yapıyorsun.

"Dördüncü sıradaki beyefendi teklif etti. Başka teklif var mı?" Müzayedeci odaya göz gezdirdi. Kimse elini kaldırmadı.

"Tebrikler, Nolen," diye mırıldandı, ayağa kalkarken. "Kazandın. Her zamanki gibi."

"Bir. İki."

Marlowe, seyircilerin bükülmüş dizlerinin arasından geçerek ilerledi. Çıkışa yarı yolda geldiğinde müzayedeci tekrar konuştu. Ama beklediğim gibi "satıldı" demedi.

"Özür dilerim, efendim." Kulaklığına dokundu. "Satıcının lotu satıştan çektiği bildirildi."

"Ne?" Ayağa fırladım.

Müzayedeci kızardı. "Bu çok olağandışı bir durum, ancak satış anına kadar satıcının ürünü geri çekme hakkı vardır."

Marlowe'un gözlerine baktım. Onun ifadesini tanımlamak için aklıma gelen kelime "zafer"di. Arazisini alamamıştı, ama ben de alamamıştım ve şu anda bu, onun için sınırını aşan bir tekliften daha önemliydi.

Mevcut sahibi Johnson neyin peşindeydi? Son dakikada karar vermek diye buna derler. Sebebi ne olursa olsun, bunu kesinlikle öğrenecektim.

Diğer katılımcıların arasından geçip Marlowe'u dışarıya kadar takip ettim. Haziran ayında Las Vegas'ın kavurucu sıcağına çıktığımız anda bana döndü, sevinçle, gözleri mutlulukla parlıyordu.

"Hak ettin. Arazisini alamadığım için üzgünüm, ama sen de alamadığın için hayal kırıklığımı kabulleneceğim."

"Denizde daha çok balık var," diye cevap verdim neşeyle. Bu arsanın konumu benim amaçlarım için mükemmeldi, ama Marlowe'un bunu bilmesine gerek yoktu. Aslında, midemin derinliklerinde yatan büyük hayal kırıklığını asla ortaya çıkarmamasını sağlamak benim görevim olacaktı.

"Benim açımdan, 'balık' yerine 'köpekbalığı' derdim."

"Aşkta ve savaşta her şey mubahtır, Marlowe. Ve kabul edelim ki, bazen iş de bir savaştır."

"Sen bir pisliksin."

"Ben *senin* pisliğinim. Sen henüz bunu kabul etmeye hazır değilsin." Lazer gibi odaklanmış bakışlarım onu delip geçti. "Kırık camlardan oluşan bir halının üzerine diz çöküp sana evlenme teklif edersem, evet der misin?"

İnanamama gözlerini genişletti. "Delirdin mi? Hayır, aptal, yapmayacağım.

Sen benim için bir diken gibisin." "*Senin* dikenin.

Senin kaderin."

O homurdandı. Penisim bunu bir çiftleşme çağrısı olarak algıladı ve canlandı.

"O sesi tekrar çıkar, Marlowe." Yaklaştım. "Bu beni tahrik ediyor."

"İğrençsin." Bir adım geri attı.

"İğrenç değil, kedicik. Pis. İkisi farklı şeyler. İstersen sana farkını gösterebilirim."

"Dünyadaki son erkek olsan bile *seninle* yatmazdım. Hazır başlamışken, bana bir daha 'kedicik' de, gözlerini oyayım."

Sırıttım. "Orgazmlarımda biraz acı olmasını severim. Çiz beni." Sırıtişım genişledi. "Kedicik."

Bana öfkeyle baktı, burun delikleri genişledi. "Sen tırnağımı kırmaya değmezsin."

"Oh, bilemem. Bu teoriyi test edelim mi?"

Ateşle oynuyordum. Marlowe'un tepkisi, uzaklaşmaktan yüzüme yumruk atmaya ya da dizini kaldırıp akşamımı bacaklarımın arasında buz torbasıyla geçirmemi sağlamaya kadar değişebilirdi. Ama elimde değildi. Marlowe'u kızdırmayı *seviyordum*. Alternatif ise, onun düşüncelerinden silinmemdi ve bunun *asla* olmaması için elimden geleni yapacaktım. Bir gün, nefretin sevgiye dönüşeceğine inanıyordum ve o zaman, kadınıma sahip olmak için orada olacaktım.

Ona doğru bir adım daha attım. O kadar hızlı geri çekildi ki, ayağına takılıp düşmemesine şaşırdım. Hmm. İlginç bir tepki. Bu tepki, bana karşı görüldüğü kadar nefretli olmadığını gösteriyordu.

"Ya kan akıtmaktan biraz fazla zevk alıyorsam?" "Senin için seve seve kanımı akıtırım, kedicik."

Boğazından bir başka hırıltı çıktı. Rahatsızlık verecek kadar sertleştim. Bu kadın... Bana sadece küçümseme gösterdiği halde onu seviyordum. Belki de benim sapıklığım buydu. Onun sevgisini kazanmak için mücadele etmekten zevk alıyordum.

"Oh, git buradan." Sanki bir sineği kovar gibi elini salladı. "Benim zamanımı bir saniye daha harcamaya değmezsin."

Bu kez zafer dolu bir gülümsemeye karşılık verdim. "Bu, pes ettiğini mi söylüyorsun?"

Dudaklarını ince bir çizgiye bastırdı. "Bu kadar çocukça davrandığın için bana ilgi duymaman şaşırtıcı mı?"

Bu önemsiz yorum, yıkım topu gibi bana çarptı. Cevabı, mezuniyet partimde bana söylediği sözlerle çok benziyordu. Ama onun isabetli olduğunu görmesine izin vermektense ölmeyi tercih ederdim.

"Kendine yalan söylemeye devam et. Yakında bir gün uyanacaksın ve ben..." "Marlowe!"

İkimiz de sesin geldiği yöne döndük. Sarı saçlı, bol makyajlı ve ayak bileğini kıracak kadar yüksek topuklu ayakkabılar giymiş bir kadın bize doğru koşarak geldi. Onda belli belirsiz tanıdık bir şeyler vardı, ama yabancılarla karşılaştığımda sık sık böyle düşünürdüm. Kumarhaneme birçok insan gelirdi.

"Hey!" Marlowe kollarını açarak kadına doğru yürüdü. Kucaklaştılar, havada öpüştiler - ki bunun anlamını hiç anlamamıştım - sonra tekrar kucaklaştılar.

"Gidelim," dedi Marlowe, kadının dirseğini tutarak. "Açlıktan ölüyorum." "Bekle." Büyük mavi gözleriyle bana baktı. "Nolen?"

Onu iyice gördükten sonra, adını hatırladım: Abi, Marlowe'un ortaokuldan beri en yakın arkadaşı. Onu büyürken pek tanımiyordum, ama onu kazanmak benim lehime olabilir. En çekici gülümsememi takındım ve yanlarına doğru yürüdüm. "Abi. Harika görünüyorsun. Uzun zaman oldu."

"Evet, öyle."

Gözlerinde tanımlayamadığım bir şey vardı; belki bir ihtiyat, belki güvensizlik. Ama yine de, Marlowe'un arkadaşı olarak, savaşta Marlowe'un tarafında yer alması kaçınılmazdı.

"Vegas'ta yaşadığını bilmiyordum."

"Yeni taşındım. Şirketim birkaç ay önce burada bir şube açtı, ben de tayin için başvurdum." Marlowe'a yan gözle baktı. "Kızımın yanında olmalıyım, bilirsin."

"Abi, hadi. Öğle yemeği rezervasyonumuzu kaçıracağız."

"Bekle." Elini kaldırdı. "İyi görünüyorsun, Nolen. Evlendin mi? Çocuğun var mı?"

Kafamı salladım, sonra gözlerimi Marlowe'a çevirdim. "Henüz değil. Umarım yakında olur."

Marlowe burnunu çekip fısıldayarak mırıldandı. Abi'ye gülümsedim, Marlowe'un az önceki sözlerinin acısı azalmıştı. "O beni seviyor, gerçekten."

Abi güldü. "Sen öyle diyorsan."

Marlowe ayaklarını yere vurarak arkadaşının koluna girdi ve onu çekmeye başladı. "Gidelim

gide

lim. "Tamam, geliyorum."

"Bana dönüp gülümsedi ve "Seni tekrar görmek güzeldi, Nolen," dedi ve Marlowe'un onu çekip götürmesine izin verdi. Marlowe arabasına binerken, Abi Marlowe'un arabasından birkaç park yeri ötedeki kırmızı spor arabaya sürücü koltuğuna oturdu. İki kadın otoparktan ayrıldı. Marlowe bana ikinci kez bakmadı, ama Abi el salladı.

Hmm. Belki de, doğru hamleleri yaparsam, Abi, Marlowe'un bana bir şans vermesini sağlamak için ihtiyacım olan şans tilsimi olabilir.

Seçeneklerimin hızla tükendiğini düşünürsek, denemekten zarar gelmezdi.

Bölüm 5

Marlowe

**Zaman her şeyin ilacı değildir
O, intikam peşinde olan acımasız bir metres.**

Abi'den beş dakika önce restorana ^{vardım}. Buraya gelirken gaz pedalına basıp hız sınırını aştığımı düşünürsek, bu pek de şaşırtıcı değil. Lanet olsun Nolen'a. Ve onunla konuşmaya başlayan lanet olsun Abi'ye. Onun oyununu hemen anladım. En iyi arkadaşımı etkileyebilirse, benim kaderim olduğu şeklindeki aptalca tekliflerinin ve saçma sözlerinin daha fazla şansı olacağını düşünüyordu.

Daha çok imkansız bir ihtimal gibi. Şansını denedi ve kaçırdı.

On yıl geçmiş olabilir, ama o gecenin şiddetli acısını hala kalbimde taşıyordum. İnsanların değişebileceğine ve değiştiğine inanıyordum, ama bazıları sadece üstünlük sağlamak için değişmiş gibi davranıyordu. Nolen söz konusu olduğunda, onu bu kategoriye koyuyordum. Her ne sebeple olursa olsun, beni fethetmeye kararlı olduğu bir meydan okuma olarak görüyordu ve ben de bunun asla gerçekleşmesine izin vermemeye kararlıydım.

Hâlâ onu istiyordum. Her zaman istemiştim. Ama bazen istediğimiz şeyin bizim için iyi olmadığını kabul etmek zorundaydık. *Sağlıklı* değildi. Benim için Nolen Kingcaid, beni yok etme gücüne sahip bir zehir gibiydi ve ona bu avantajı asla vermeyecektim. İkinci kez olmazdı.

Elimdeki peçeteyi buruşturdum. Kuzu kılığına girmiş bir kurt. Nolen'ı böyle görüyordum. Her zaman güler yüzlü ve sahte nezaketliydi, ama aynı zamanda saldırıp dişlerini geçirmek için fırsat kolluyordu. Ben ve onun için, "Bir kez ısırılan, iki kez çekinir" klişesi daha doğru olamazdı.

Çok yazık. Bir daha benim kirazımı ısırması mümkün değildi, tabiri caizse.

Abi masamıza geldiğinde, ikimize birer kadeh şarap sipariş etmiştim ve benimkini yarısını içmiştim. İkinciye, hatta üçüncü kadehi de içebilirdim. Ya da lanet olası dördüncü kadehi. Arabayı burada bırakıp Uber ile eve gidebilir ve yarın alabilirdim.

"Sakin ol." Abi karşımdaki koltuğa oturdu. "Seni buradan dışarı taşımak için gücüm yok." Güldü, ama kırmızı sis

hâlâ görüşümü bulanıklaştırıyordu.

"Ondan nefret ediyorum." Bir yudum daha şarap içtim. "Nefret ediyorum. Ondan."

"Hayır, bebeğim." Abi, şarap kadehimin kalanını içmemi engelledi. "Ondan nefret etmiyorsun, sorun da bu. Ama onunla bir daha başa çıkamayacağını biliyorsun ve bunu kabul etmekte zorlanıyorsun."

Omuz silktim, onun sözlerinin doğruluğunu kabul etmek istemiyordum.

Abi iç geçirdi. "Onun yanında hep çok farklıydın. Üniversitedeyken bile, Jason seni her aradığında, sonra duyduğum tek şey Nolen şudur, Nolen budur olurdu. Sana şaka yapıp 'Jason nasıl?' diye sorduğumda, gülüp onunla ilgili birkaç şey anlatıp sonra hemen Nolen'e geri döndüğünü hatırlıyor musun?"

"Neden ona bu kadar nazik davranıyordun?" O güldü. "Nazik değil, kibardım."

"Neredeyse flört ediyordun."

Abi sırıttı. "Kıskandın mı?"

"Hayır." *Evet.* "Onu istiyorsan, o tamamen senin."

Masadan uzanarak elimi tuttu, cildi sıcak ve yumuşaktı. "Saçmalama. Dürüst olmak gerekirse, onun çekiciliğini hiç anlamadım. Ama senin yerinde olsam, ona kaçırdığını göstermek için her fırsatı değerlendirirdim." Parmak ucuyla bardağının kenarını okşadı. "Onun önünde yakışıklı erkekleri sergiler ve dinlediğini bildiğim her an seksin ne kadar harika olduğunu coşkuyla anlatırdım." Başını salladı. "Evet, ben de öyle yapardım."

"Evet, ama ben sen değilim."

"Bunun için Tanrı'ya şükür." Kıkırdadı. "Eğer ikimiz olsaydık, evren çökerdi."

Gülerek, araziye kaçırmanın ve Nolen ile olan tartışmanın yarattığı kötü ruh halim, Abi'nin neşeli kişiliği karşısında azaldı. O tam da ihtiyacım olan şeydi. Jason ve ailem dışında, hayatımda değişmeyen tek şey oydu. Nolen o kadını becerdiği gece ağladığım omuz, Alexander ile evlenerek büyük bir hata yaptığımı fark ettiğimde başvurduğum kişi. Onunla bir saniye daha evli kalamayacağımı anladığımda tavsiye istediğim arkadaşım. Abi'den daha iyi bir arkadaş isteyemezdim.

"Amin, kardeşim." Kadehimi kaldırıp onun kadehine dokundum. "Peki, aldın mı?"

Kafamı salladım. "Daha yüksek teklif verildi."

"Ah, canım." Başını bir yana eğdi. "Çok üzıldüm." "Olması gerekmiyormuş."

Masadan uzanıp elimi sıktı. "Başka arsalar da çıkacaktır."

"Umarım."

"Ah, lanet olsun." Gözlerini kısarak baktı. "Nolen aldı mı? Bu yüzden mi kavga ediyordunuz?"

"Hayır." Gülümsedim. "Bu olayın tek iyi yanı bu. O da istiyordu, ama o da kaçırdı. Dürüst olmak gerekirse, o havalı bir şekilde içeri girip yanıma oturduğunda ve benimle aynı arsaya teklif vereceğini söylediğinde, her şeyin bittiğini düşündüm. Onun kadar derin cepleri olan birini asla geçemezdim. Ama tam müzayedecinin onun teklifine "satıldı" demek üzereyken, mevcut sahibi arsayı satıştan çekti."

"Aman Tanrım. Zavallı Nolen." Elini göğsüne koydu ve kıkırdadı. "Kaybetmek, hem de senin önünde."

"Biliyorum. Ruh halimi son derece iyileştirdi." "Tahmin edebiliyorum."

"Neyse, ondan bahsetmeyelim. Bana senin durumunu anlat. Yeni hayatına alışabildin mi?"

Abi altı hafta önce Vegas'a taşınmıştı. Evliliğim bittikten sonra Jason'ın işini yürütmesine yardım etmek için buraya taşınacağımı söylediğimde, o da buraya taşınmayı kendine görev edinmişti. O çok değerli bir arkadaşı. En iyisi. Ben Alexander'la Seattle'dan New York'a taşındıktan sonra o da New York'ta bir iş bulmuştu ve Tanrı şahidimdir ki, onunla yaşadığım dokuz yıl boyunca sayısız kez akıl sağlığımı korumamı sağlamıştı. Ve şimdi benim için hayatını yeniden alt üst etmişti. Abi gibi harika bir arkadaş hak etmek için ne yaptığımı bilmiyordum, ama onun sürekli desteği için ona sonsuz minnettardım.

"Her şey yolunda. Benim için endişelenmene gerek yok." Dudaklarını sıkıştırdı ve iplikli ellerini masanın üzerine koydu, altın rengi teni bembeyaz masa örtüsüyle tezat oluşturuyordu. "Ve dikkatimi başka yöne çekmek için taktikler kullanmana da gerek yok. Hâlâ Nolen'ı sevdiğini biliyorum, ama o sana uygun biri değil. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Onun sözlerine şaşırarak dik oturdum. "Ona aşık değilim." "Ah, canım.

Seni yirmi yıldır tanıyorum ve on yıldır

Nolen'in yanında nasıl davrandığını gördüm. Ve inan bana, hiçbir şey değişmedi. Ona istediğin kadar sataşıp alay edebilirsin, ama beni kandıramazsın

beni kandıramazsın." Diye iç geçirdi. "Beni yanlış anlama. Nolen'ı bir insan olarak severim, ama o sana uygun bir adam değil."

Burnumun köprüsünü sıktım. Abi neden bu konuyu ısrarla vurguluyordu? Bunu sürekli yüzüme vurmasına gerek yoktu.

Ugh. Lanet olsun Nolen. Onunla yaşadığım o aptalca tartışma beni sinirli hale getirmiş ve en iyi arkadaşımın niyetini sorgulamama neden olmuştu. Sakinleşmek için derin bir nefes aldım. "Öyle olmadığını biliyorum. Güven bana, çikolata kaplı üç metrelik bir sopayla bile ona dokunmam."

"Dur bakalım, kardeşim. Çikolata kaplı mı dedin? Bu her şeyi değiştirir."

Kahkahalarla güldük, Abi'nin neşeli mizacı kötü ruh halimi dağıttı. "Tanrım, seni özledim." Elini sıktım. "Vegas'a taşındığına çok sevindim, sırf benim için tekrar köklerini sökmüş olmana üzülsem de."

"Meh." Elini salladı. "Zaten New York'tan bıkmıştım, özellikle de sert kışlarından." Menüü açtı. "Berbat erkekler ve berbat şehirler hakkında bu kadar yeter. Hadi yiyelim."

İkinci kadeh şarabı reddettim, ancak hiç geçmeyecek gibi görünen acıyı alkolle dindirme isteğine direnmek kolay değildi. Bazen haftalar geçerdi ve Nolen'ı hiç görmezdim. O zamanlar en sakin zamanlardı. Sonra en beklemediğim anda ortaya çıkardı ve ben de o berbat duygularla yeniden mücadele etmek zorunda kalırdım.

Siktir et onu. Ona bu gücü ben verdiğim için bana ulaşabiliyordu. Abi ile geçirdiğim zamanı mahvetmesine izin vermedim.

Saat üçü birkaç dakika geçe restorandan çıktık ve yakında tekrar buluşmaya söz verdik. Arabama binip motoru çalıştırdım, ama geri vitese geçmeden telefonum çaldı. Direksiyondaki düğmeye bastım ve Jason'ın sesi arabanın hoparlörlerinden geldi.

"Neredesin?"

"Abi ile öğle yemeğini yeni bitirdim. Araziyi alamadım." Otoparktan çıkıp otoyola girdim.

"Üzgünüm kardeşim. Başka fırsatlar da olacak."

Ses tonu, benim hayal kırıklığımdan hiç etkilenmemiş gibi, laf kalabalığı yapıyordu, bu onun hiç de alışık olduğumuz bir tavrı değildi. Kardeşimin bana daha fazla destek olmamasına duyduğum üzüntüyü bastırdım. Son zamanlarda satın aldığı arazinin sözleşmelerinin imzalanması ve yepyeni bir inşaat projesinin başlatılmasıyla çok meşguldü, bu işler onu çok yoruyordu. Her şey benimle ilgili değildi, olmamalıydı da.

"Biliyorum. Ama o yer mükemmeldi."

"Şimdi eve mi gidiyorsun?"

"Öyle bir planım yoktu. Doğrudan ofise gidecektim, özellikle de bütün günü kaçırdığım için. Yeni bir asistan işe alacağım, hatırladın mı?"

"Nasıl unutabilirim?" Jason alay etti.

"Komik. Suçu, bu arada müzayedede de olan pislik en iyi arkadaşına at."

"Evet, bana söyledi."

Tabii ki söyledi.

"Tek teselli, onun da almamış olması." Güldüm. "Gününüzü kurtardı."

"Kendini beğenmişlik sana yakışmıyor."

"O söz konusu olduğunda yakışıyor. Üzerine dikilmiş takım elbise gibi yakışıyor."

"Tanrım," diye mırıldandı. "Siz ikiniz beni gerçekten öldüreceksiniz. Şimdiden görebiliyorum, cenazem Marlowe Beck ve Nolen Kingcaid'in başrollerini paylaştığı *Ten Things I Hate About You* filminin devamı gibi olacak."

"Öyle olmayacak, çünkü o gelmeyecek." Trafik ışığı için fren yaptım ve soluma bakarken, gürleyen bir motosiklet yanıma yanaştı. Sürücü motoru çalıştırdı ve ışık yeşile dönünce, ön camıma toz ve kir sıçratarak hızla uzaklaştı. "Tanrım, dünya pislik maço erkeklerle mi dolu?"

"Neden bahsediyorsun?"

"Önemli değil. Evet, ofiste misin?"

"Hayır, evdeyim. Önce buraya uğraman gerekiyor."

"Neden?"

"Çünkü senden rica ettim."

"Neden bu kadar gizemlisin?" Motosiklete yetiştiğimde, bana baktığı anda orta parmağımı kaldırdım. Kardeşim burada olsaydı, beni azarlardı, kiminle uğraştığını asla bilemeyeceğini ve yol öfkesinin gerçek ve mevcut bir tehlike olduğunu söylerdi. Haklıydı, ama çoğu durumda tepkilerimi genellikle öfkemi kontrol edemiyordum. Üstelik çantamda ruhsatlı bir silah vardı ve onu nasıl kullanacağımı biliyordum.

"Sadece eve gel. Seninle konuşmam lazım."

Motosikletçi bu sefer daha sakın bir şekilde uzaklaştı. İyi. Mesajımı almıştı.

"Tamam, peki. On dakika sonra orada olurum."

Evimiz sokağın sonunda, yolun virajında bulunuyordu. Yaklaştıkça inledim. Nolen'in arabası benim park yerime park edilmişti, yani onun arkasına park etmek zorundaydım. Bunu bilerek yapmıştı. Adam beni kızdırmak için hiçbir fırsatı kaçırmazdı. Küçük ya da büyük, onun gözünde hepsi önemliydi.

Piç kurusu.

Oturma odası boştu, mutfak da öyle. Çantamı kahvaltı barına attım ve buzdolabından bir şişe su aldım. Bahçeden eve sesler geliyordu. Dışarıya, havuzun olduğu alana gittim. Nolen ve Jason orada tembellik ediyor, şişeden bira içiyorlardı. Açık artırmayı kaybetmenin hayal kırıklığı, Abi'nin Nolen'ın bana uygun olmadığına dair keskin ve doğru yorumu ve kendi evimin önündeki park yerine park eden aynı pislik yüzünden sinirim doruğa ulaşmıştı.

Tamam, Jason'ın eviydi, ama ben burada yaşıyordum. O alana Nolen'dan daha fazla hakkım vardı.

"Ailenin zengin olması ve iş alanlarının çeşitlilik göstermesi iyi bir şey, çünkü sana kalsaydı, şimdiye kadar iflas etmişlerdi. Hiç kendi kumarhanene gitmiyor musun?"

Nolen sırtarak bira şişesinin etiketini karıştırdı. "Yetenekli liderler kendilerini en iyi ekiple çevreler, böylece onlar yokken bile işlerin sorunsuz yürüdüğünden emin olurlar." Sırtışı daha da büyüdü. "Öncelikle, işimde olup biten her şeyden gece gündüz haberdar olmamı sağlayacak birinci sınıf bir asistanla başlayarak, benim için önemli olan insanlarla kaliteli zaman geçirmemi sağlar."

Charlotte, henüz Nolen'ın yanında çalışmaya başlamamıştı, çünkü hala ihbar süresini dolduruyordu, ama onun iğneleyici sözleri isabetli ve amaçlıydı.

"Ve sen benim park yerime park etmişsin."

"Oh, özür dilerim," dedi Nolen, hiç de üzgün görünmeden. "Çekmemi ister misin?"

"Evet." Belki huysuz ve çocukça bir davranıştı ve Nolen'ı tanıyorsam, muhtemelen onun istediği gibi davranıyordum. Ama elimde değildi. Bu adam benim en kötü yanlarımı ortaya çıkarıyordu. Eve geri dönüp anahtarlarımı aldım. Onu hala hareket etmediğini fark ederek, anahtarları onun önündeki masaya sertçe attım. "Arabamı seninkinin arkasına park ettim. Hazır başlamışken onu da çekebilirsin."

"Marlowe." Jason burnunun köprüsünü sıktı. "Lanet arabayı unut."

"Mesele araba değil, bunu sen de biliyorsun. *O da* biliyor." Parmağımı Nolen'e doğrulttum.

"*Onun* kim olduğunu biliyoruz," dedi Nolen, sesinde alaycı bir tonla. "İşaret etmene gerek yok." Ayağa kalktı ve masadan anahtarlarını aldı. "Sakin ol Marlowe, yoksa alnındaki şişkin damar patlayacak."

Yanımdan geçip gitti ve dürüst olmak gerekirse, ayağımı uzatıp onu düşürmemek için tüm zihinsel gücümü kullanmam gerekti. Yani, havuz hemen oradaydı. Her zaman şık giyinen milyarder Nolen Kingcaid'in sudan çıkarken sırlıslıklam ve öksürerek boğulduğunu görmek ne kadar harika olurdu?

"Ve koltuğun pozisyonunu değiştirme. Ya da aynaları," diye bağırdım.

"Marlowe, Tanrı aşkına." Jason'ın iç çekişi göğsünün derinliklerinden geldi

"Lütfen bir kez olsun onunla tartışmaktan vazgeçer misin? Başımı ağrıttıyorsun."

"Bu onun suçu. Benim park yerime park etmemeliydi."

"İkinizin *de* suçu. Eğer buna tepki vermeseydin, sıkılıp vazgeçerdi."

"Elimde değil." Jason'ın yanına oturdum ve su şişemin kapağını çevirdim.

"O da bunu biliyor. Seni benim kadar iyi tanıyor."

"Hayır, tanımıyor."

"Tamam, bilmiyor. Bu konuda seninle tartışmayacağım. Ama ikiniz de sinirlerimi bozuyorsunuz ve durum giderek kötüleşiyor. Bu yüzden bu sorunu bir kez ve sonsuza kadar çözmek için bir şeyler yapmaya karar verdim."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Ne demek istiyorsun?"

Çenesini eve doğru eğdi. "Nolen'in dönmesini bekle, o zaman anlarsın."

Saçlarım diken diken oldu, bu kesin bir kötü his belirtisiydi. Bundan hiç hoşlanmadım. Hiç hoşlanmadım.

Bölüm 6

Nolen

Az önce benimle aynı fikirde miydi?

Arabaları taşıdım, kendiminkini sokağa park ettim, küfredip kendimi bir puan daha kazandığım için tebrik ettim. Marlowe'un öfkesinin hedefi olmakta beni daha da fazla arzulamaya iten bir şey vardı. Belki de duygusal işkenceye bayılan bir mazoşistim, ya da belki de onun sık sık beni suçladığı gibi bir pisliktim. Sebep ne olursa olsun, bedenim ve zihnim, bir bağımlının bir sonraki dozu için can attığı kadar çaresizce onun öfkesini arzuluyordu.

Buzdolabından birkaç bira daha alıp, Jason ve Marlowe'un yanına arka bahçeye döndüm. Ona bir bira uzattım ve Marlowe'un anahtarlarını masanın üzerine koydum.

"Arabalar hareket etti. Manevra sırasında koltuklar veya aynalar zarar görmedi." "Oh, büyü artık, Nolen."

Anahtarlarını kendine doğru çekti. Gözlerim uzun, beyaz uçlu tırnaklarına kaydı. Tanrım, kendimi ona kaptırırken sırtımı tırmaladığını hayal ederek ıslak rüyalar görmüştüm. Her geçen gün daha da uzaklaşan bir fanteziden zihnimi uzaklaştırdım ve ona kendini beğenmiş bir gülümseme attım.

"Senin izinden gidiyorum, kedicik."

Müzayede evinin dışında yaptığı gibi aynı hırıltılı sesi çıkardı ve bu sesin üzerimde aynı etkisi oldu. Ancak Jason, Marlowe ve benim bir ilişki yaşamamızı çok istediğini gizlemiyordu, ama onun önünde kız kardeşi hakkında cinsel imalarda bulunmak çok fazla olurdu. Heyecanlandığımı kendime sakladım ve koltuğuma geri oturdum.

"Ee?" Marlowe pembe uçlu ayak parmağıyla Jason'ı dürttü. "İkimiz de buradayız. Devam et."

Kaşlarımı çattım. "Neyi yapayım?"

Jason bana bira içip sohbet etmek için uğramamı istemişti. Derin bir şey değildi.

Ama Marlowe'un yüzündeki kendini beğenmiş sırıtış başka bir hikaye anlatıyordu.

"Oh, bilmiyor musun?" Sahte bir üzüntüyle başını bir yana eğdi. "Görünüşe göre, Jason bizim küçük sorunumuzu çözmenin yolunu biliyor." Elini benimle onun arasında salladı. "Şansımız varsa, senden ayrılacak."

Gülerek, "Son dakika haberi, kedicik. *Biz* çift değiliz. İlgilendiğim tek Beck var." dedim. Ona anlamlı bir şekilde baktım. "Ve o Beck'in penisi yok."

"Hayır, ama cesur bir kadın," diye karşılık verdi.

Alt dudağımı dilimle yaladım ve yavaşça ve ölçülü bir şekilde ona baktım, kıvrımlı, muhteşem vücudunun her santimini gözlerimle süzdüm. "Tabii ki var."

Marlowe homurdandı. Sinirlenip beni kızdıramayacağını anladığında hep böyle yapardı. Tanrım, ne komikti. Ve muhteşemdi. Ve benimdi.

"Tanrı aşkına! İkiniz beş dakika çenenizi kapatıp konuşmama izin verir misiniz?"

"Evet, Marlowe. Sus ve kardeşinin canını sıkan şeyi içinden atmasına izin ver."

Birayı aldım ve Jason'a aptalca bir gülümseme attım, Marlowe ise ateşli bakışlarıyla yüzümdeki deriyi yakıyordu. Ona göz kırptım. O da yine o sevimli homurtularından birini çıkardı ve kasıklarım kaynama noktasına geldi. Bunu bir daha yaparsa, izin isteyip misafir banyosuna gidip mastürbasyon yapmak zorunda kalacağım.

"Üzgünüm dostum. Devam et."

"Tamam." Jason dik oturdu, yüzündeki ifade yıllardır görmediğim kadar ciddiye.

Uh-oh.

Söylemek üzere olduğu şey iyi bir şey değildi. *Kahretsin. Ya hastaysa?* Hayır, öyle olamazdı. Marlowe bunun Jason'la değil, benimle ve onunla ilgili olduğunu ima etmişti.

"Bu sabahki müzayedede işler istediğiniz gibi gitmediği için ikinizin de hayal kırıklığına uğradığını biliyorum."

"Hafif kalır," diye mırıldandı Marlowe, elini bir kez daha gösterdi.

"Başka arsalar da çıkacaktır," diye cevap verdim, kartlarımı göğsüme yakın tutarak

"Eğer böyle düşünüyorsan, bu iş sandığımdan daha kolay olabilir." Jason bira şişesinden bir yudum aldı. "Gördün mü, ben satın aldım."

"Sen mi?" diye kekeledim.

"Ne?" Marlowe gözlerini genişletti. "Nasıl? Neden?"

"Sahibiyle konuştum ve ona neden ihtiyacım olduğunu açıkladığımda, onu müzayededen çekip doğrudan bana satmayı kabul etti." Yüzünü buruşturdu. "Her açıdan, kıl payı kurtulduk."

Kaşlarımı çattım. "Anlamıyorum. O arazi senin için için değersiz. Yaptığın türden projeler için yeterince büyük değil."

"Biliyorum." Marlowe'a, sonra bana, sonra tekrar kız kardeşine baktı. "Bu yüzden sana hediye ettim."

Marlowe çığlık attı. Koltuğundan fırlayarak kardeşine sarıldı. "Sen en iyisin. En iyisi!" Bana zafer dolu bir gülümseme attı. "Şanssızlık, Nolen. Her şeyi kazanamazsın."

Jason'a inanamadan baktım. Kız kardeşinin neden teklif vermesine izin verdi? Neden benim yaptığım gibi müzayededen önce sahibi ile konuşup, süreç başlamadan çok önce onu geri çekmesini sağlamadı? Adam, benim gerekçemden çok Jason'ın gerekçesini tercih etmişti - gerçi ben onu neden istediğim konusunda yalan söylemişim, bu da bir rol oynamış olabilir. Marlowe'a bir şeyin ulaşmasını riske atmak istememişim.

"Bekle." Jason, Marlowe'un boynuna dolanmış kollarını çözdü. "Dahası var."

"Umarım öyledir," dedim yavaşça. "Çünkü bunların hiçbirisi mantıklı değil."

"Her şey gayet mantıklı," diye çıkıştı Marlowe, yerine otururken. "Sadece kaybettiğin için kırgınsın."

"Yanlış."

"Tanrım!" Jason ciğerlerindeki havayı gürültüyle dışarı attı. "Yemin ederim, tartışmayı bırakıp beni bitirmeme izin vermezseniz, ikinizi de bir saniye içinde susturacağım."

"Bu kadar sapık olduğumu bilmiyordum."

Jason homurdandı. "Biliyor musun, Marlowe'un seninle ilgili söylediklerinde haklı olduğunu anlamaya başlıyorum. Bazen sinir bozucu bir pislik oluyorsun."

"Bazen mi?" Marlowe araya girdi. "Bu çok cömert bir ifade." Ona bir öpücük gönderdim.

Orta parmağıyla masanın kenarını takip etti.

Bravo, kedicik. Mesajını açık ve net bir şekilde aldım.

"Her şey yolunda gidiyor," dedi Jason. "Şöyle bir durum var." Gözlerini bana dikti. "Sana da hediye ettim. Yarı yarıya paylaşacağız."

"Ne?" Marlowe yine sıçradı, ama bu sefer heyecanlı bir çığlık atmadı. "Bu bir şaka, değil mi?"

Jason başını salladı. "Şaka değil. En iyi kısmı da, bu araziyle ilgili hayallerinizi kimin gerçekleştireceği konusunda birbirinizle pazarlık yapmanız gerekecek."

"Olmaz," diye tükürdü Marlowe.

"Harika." Parmaklarımı birbirine kenetledim ve başımın arkasına koydum. "O zaman karar verildi. Ben kazandım."

"Cesedimi çiğnemedi olmaz." Jason'a döndü. "Neden bana bunu yapıyorsun? Bu acımasızca ve kalpsizce."

Jason'ın yüzü buruştu. "Niyetim hiç de öyle değil. Ben sadece..." Elini başının üstüne koydu. "Siz ikiniz, günün yirmi dört saati birbirinizin boğazına sarılırken, bir an olsun beni düşündünüz mü? İkinizi de seviyorum ve bu sürekli savaş çığırtkanlığından nefret ediyorum. Bu durmalı ve ikinizi oturup, aynı kasabada nasıl yaşayabileceğimizi ve her beş dakikada bir nükleer patlama tehlikesi olmadan nasıl birlikte çalışabileceğimizi düşünmeye zorlamanın en iyi yolu buydu."

Gözlerimi kaçırdım, suçluluk duygusu göğsümde beton bir yumru gibi duruyordu. Marlowe ile atışmalarımın Jason'ı nasıl etkilediğini düşünmemiştim. Bütün bu gerginliği seviyordum ve evet, onun bana gösterdiği ilgiyi de. Marlowe ne derse desin, o da bundan zevk alıyordu. Onun bunu yüksek sesle itiraf etmesini, hatta kendine itiraf etmesini beklemiyordum. Ama itiraf etti.

"Üzgünüm dostum." En iyi arkadaşımın omzuna elimi koydum. "Daha çok çaba göstereceğim."

Marlowe burnunu çekti. "Tutamayacağın sözler verme." Parmağını bana doğrulttu. "Ve projemde seninle çalışmayacağım."

"Dediğim gibi, bu, araziyi kendi amaçlarım için kullanabileceğim anlamına geliyor." "Hayır, kullanamazsın."

"Tabii ki kullanacağım. Sen hakkını kaybettin."

"Hiçbir şeyi kaybetmedim!" diye bağırdı.

"Eğer sen..."

"Kes şunu!" diye bağırdı Jason, parmaklarını saçlarına geçirerek. "Tanrı aşkına, kes şunu lanet olası."

Şaşkın bir sessizlik çöktü. Jason asla sinirlenmezdi. Asla. Marlowe kardeşlerin ateşli olanıydı, onun buzuna karşılık onun ateşi. İçimde yeni bir pişmanlık dalgası yükseldi, boğazımı daraltan kalın bir katran tabakası gibi. Gözlerine baktım, benim gözlerimdeki suçluluk duygusu onun gözlerinde de yansıyor. Kişisel sorunlarımız ne olursa olsun, Jason'a karşı karşılıklı sevgi ve saygı duyuyorduk.

"Beni seviyorsan..." Başını salladı. "Bunu çözmenin bir yolunu bulacaksın."

"Seni seviyorum," dedi Marlowe, sesi kısık, yakıcı öfkesi azalıyordu. "Sen benim her şeyimsin."

"O zaman bir çözüm bul, Marlowe." Bakışlarını bana çevirdi. "İkiniz de. Bir çözüm bulun, yoksa bir şeyler değişmek zorunda kalacak."

Tüylerim diken diken oldu. Jason beni ne kadar sevse de, açık bir seçim yapması gerekirse, Marlowe her zaman kazanırdı. Neden kazanmasın ki? Aile her zaman önce gelir.

Bana göre o benim ailem*di*. Jason'ı, kardeşlerim Kadon ve Blaize'i sevdiğim gibi seviyordum. Marlowe'u da seviyordum. Çaresizce. Ama ona olan sevgim çok farklı bir türdü, yaşlandıkça daha da alevlenen bir sevgiydi. Onun için her şeyden vazgeçerdim. Servetimden, ailemden, Vegas'taki hayatımdan. Hatta Jason'dan bile. Bana onunla Marlowe arasında seçim yapmamı isteseydi, onu seçerdim. Her seferinde.

Hayaller. Aptalca fanteziler. Her gün, Marlowe benden daha da uzaklaşıyordu.

Ama... ama... Belki Jason haklıydı. Birlikte çalışmak, durumu değiştirecek, bizi bir yöne ya da diğer yöne zorlayacak şey olabilirdi. Son bir zar atışı. Ya iki altı gelip Marlowe'un sevgisi şeklinde paha biçilmez bir hediye kazanacaktım, ya da başarısız olup onu sonsuza kadar kaybedecektim.

En azından kesin olarak öğrenirdim. Bu, şu anki çıkmazdan daha iyi olmalıydı. Bu iğrenç araf durumundan.

"Tamam, şuna ne dersin? Marlowe ve ben sessiz bir yere gidip bunu konuşalım. Her birimiz diğerine fikrimizi sunalım ve sonunda hangisini seçeceğimize karar veremezsek, sana sunalım ve sen karar ver."

"Hayır." Jason iki elini de gösterdi. "Bu işe karıştırılmak ve ikinizden birini üzme istemiyorum. Karar veremiyorsanız, ikinizin de araziye satıp yolunuza devam etmenizden başka bir seçenek göremiyorum. Ama yemin ederim" — parmağını bana, sonra Marlowe'a doğrulttu — "bu iş burada biter. İkinizin arasında başka bir öfkeli söz duymak istemiyorum. Yeter artık."

"Bu adil görünüyor." Marlowe'un gözlerime bakmasını bekledim.

"Anlaştık mı?" Bakışları benimle kardeşi arasında gidip geldi, sonra başını salladı.

"Anlaştık."

"Harika." Evin ön tarafını işaret ettim. "O zaman gidelim."

Bölüm 7

Marlowe

**Bir ustalık hamlesi mi,
yoksa hayatımın en kötü
kararı mı?**

"BENİM ARABAMI ALACAĞIZ," dedi Nolen, gözlerinde bir ışıltıyla ekledi, "sonuçta, arkada park edilmiş durumda."

İlk tepkim alaycı bir cevap vermek oldu, ama Jason'ın nadir ve bu yüzden de güçlü olan patlaması beni derinden etkilemişti. Nolen ve benim sürekli didişmemizin onu rahatsız ettiğini hep biliyordum, ama bugün bunun onu sadece rahatsız etmekten çok daha fazla etkilediğini göstermişti.

Bu farkındalık beni mideye yumruk yemiş gibi etkiledi ve "Bir şeyler değişmek zorunda" yorumuyla beni korkuttu. Jason, Nolen'ı çok severdi. Üçümüzün parkta tanıştığı ilk günden beri — Nolen ve Jason altı, ben sekiz yaşındaydık — onu idolize ediyor, ona hayranlık duyuyor, her yere peşinden gidiyordu. İkisi kardeşten daha yakındı ve Jason'ın en iyi arkadaşını kaybetmesine neden olmak yerine kolumu kesmeyi tercih ederdim.

İşler zorlaşırsa, ayrılan ben olurum. Jason bana karşı çıkıp, birlikte kalmamızda ısrar ederdi, ama sonunda tartışmayı kaybeder ve ait olduğu yerde kalırdı.

"Kulağa hoş geliyor."

Nolen kaşını kaldırdı, hareket kısa sürdü, ama benim dostça kabulüme şaşırdığını fark ettim. Bana yolcu kapısını açtı. Oturup emniyet kemerini taktıktan sonra kapıyı kapattı, kaputun etrafından dolaşıp yanıma oturdu.

Kapalı alanın etkisiyle kolonyasının kokusu burnumu doldurdu. Nefesim hızlandı ve bacaklarımı birbirine bastırarak normalden daha dik oturdum. Bana ne kadar etki ettiğini fark etmemesi için dua ettim.

Ben... *Her şeyi* fark ettim.

Kokusu, narenciye ve odunsu ve temizdi. Takım elbise içinde ne kadar yakışıklı görünüyordu, sıkı pantolonları sıkı, kaslı uyluklarını sıkıca sarıyordu. Uzun, ince parmaklarının direksiyonu kavrayış şekli.

saçlarının göz kamaştırıcı beyaz gömleğinin yakasına kıvrılması. O gece yaptığım gibi parmaklarımı saçlarında gezdirmek için can atıyordum.

O gece, sadece kendisinin bildiği nedenlerle, beni yatak odasında buluşmaya davet etmişti, oysa o sırada yatakta başka bir kadınla birlikteydi. Yıllar boyunca, bu görüntüleri zihnimden silmeye çalıştım, ama zaman geçmesine rağmen, hala aklımdaydılar. Tanrım, göğsüm nasıl hala bu kadar acıyabilirdi, sanki beton bir levhanın altında gömülmüşüm gibi? Tanrı aşkına, on yıl olmuştu. Bir şekilde, hayatıma devam etmek, geçmişi geride bırakmak için güç bulmam gerekiyordu.

Sorun şu ki, Vegas'a taşınarak acıya yeni bir hayat vermiştim, çünkü orada ondan kaçınmak neredeyse imkansızdı.

"Nereye gidiyoruz?"

"Kumarhaneye."

Kafamı salladım. "Hayır. Bunu yapacaksak, tarafsız bir yerde olmalı."

Nolen güldü. "Yerin önemi olduğunu sanmıyorum, Marlowe."

"O zaman neden tartışyorsun?"

"Tartışmıyorum. Bir gerçeği söylüyorum." "Tarafsız bir yere gitmek istiyorum."

Önündeki trafik ışığı kırmızıya dönünce bana göz ucuyla baktı. Hızını kesip durdu, frene bastı ve koltuğunda döndü.

"Tamam. İstedğin yere gidebiliriz. Sen seç."

Parmaklarımla dudaklarımı ovuşturdum. Bu tartışmayı yapmak için iyi bir yer neresi olabilir? Otel olamazdı. Çok kalabalıktı ve oda kiralamamın imkânı yoktu. Ben, Nolen ve bir yatak? Bu bela aramak olurdu, özellikle de kendime güvenmediğim için, ona güvenmemem bir yana.

Ah!

Buldum.

"Arazi."

Işık yeşile döndü, ama Nolen arabayı hareket ettirmedi. "Bu konuşmayı tozlu bir arazinin ortasında ayakta mı yapmak istiyorsun?"

"Daha iyi bir yer mi? Biz bunun için mücadele ediyoruz, değil mi?"

Arkamdaki kişi kornaya bastı ve Nolen özür dilercesine elini kaldırdı, şeridi değiştirdi ve sonra yasadışı bir U dönüşü yaptı.

"Bana uyar."

Yolun geri kalanını sessizce geçirdik, ama bu rahatsız edici değil, aksine... doğru geliyordu.

Evimdeymiş gibi hissettim. Olmam gereken yerdeymiş gibi.

Dikkatli ol, Marlowe. Nolen'in kalbime girmesine izin veremezdim. Eğer izin verseydim, aile içi şiddet mağdurları için merkez açma hayalim paramparça olurdu. Nolen tamamen işine odaklanmıştı. Jason gibi, hayır kurumlarına cömertçe bağış yapıyordu — onun kadar zengin biri nasıl yapmasın ki? — ama ticari amaçlarla bir şey satın aldığında, bunun kar getireceğinden emin olmak isterdi.

Yine de, neden bu araziye istediğini anlayamıyordum. Nolen büyük ölçekli işler yapardı. Beş dönümlük bir araziyle pek bir şey yapamazdı.

Bu da şu soruyu akla getiriyordu: Neden bu arsayı istiyordu?

Bana fikrini anlattığında bunu hemen anlayacaktım. Ama bunun bir önemi yoktu. Bu sefer kazanacaktım. Kazanmak zorundaydım. Gloria'nın anısı için ve genellikle evlerinde mahsur kalan, tek kaçış yolu ölüm ya da ciddi yaralanma olan diğer tüm istismar kurbanları için.

Nolen, arsaya yakın bir yerde arabayı durdurdu. Önceki tabelanın yerine, açık artırmanın zamanını ve yerini belirten bir "Satıldı" tabelası asılmıştı. Arabadan indim ve uzaktaki dağlarla çevrili çöl manzarasını seyrettim. Civarda birkaç tesis vardı, ama arsa bölgenin dış kenarında bulunuyordu. Bu durumun uzun süre böyle kalacağını sanmıyordum. Vegas, eyalet nüfusunun dörtte üçünün yaşadığı, sürekli genişleyen bir şehirdi. Las Vegas halkı misafirperverdi ve bu araziyle ilgili planlarımın ihtiyacım olan desteği alacağını umuyordum. Yerel halk, gerekli izinlerin alınmasını kolaylaştırabilir ya da zorlaştırabilirdi.

Gözlerimi kapattım ve bu hayali zihnime işledim. Hayatın, erkeklerin ve onları koruması gereken ama korumayan yetersiz yasaların mağduru olan kadınların iyileşip yeniden ayağa kalkabilecekleri bir yer. Üç katlı, her biri küçük bir oturma alanı ve mini mutfaka sahip yirmi iki ve üç yatak odalı süitler. Hayatta kalanların bir araya gelip iyileşme sürecine başlayabilecekleri ortak tesisler. Çocuk oyun odası, yüzme havuzu, tatlı kokulu çiçeklerle dolu bir bahçe ve sakinleştirici bir su ögesi. Terapistlerin kadınlarla görüşüp olanları kabullenmelerine yardımcı olabilecekleri özel odalar. Yerel işletmelerin

mevcut iş ilanlarını yayınlayabilecekleri bir iş ilan panosu. Belki aylık bir kariyer fuarı düzenleyip bölgedeki büyük işverenleri davet edebilirim.

Fırsatlar sınırsızdı.

Zamanımı Jason'ın işine olan sorumluluklarım ve kendi işim için para toplama arasında bölüştürecektim. Ya... Ya Amerika Birleşik Devletleri'nin her büyük şehrinde en az bir merkez kurabilirsem? Cesur bir plan, ama yeterli zaman ve kaynak varsa ulaşılamaz değil.

Tanrım, bunu istiyorum. O kadar çok istiyorum ki, tadını alabiliyorum, neredeyse dokunabiliyorum.

Nolen'a döndüğümde, yüzünde garip bir ifadeyle beni izlediğini gördüm. Merak mı? Hayır, o değil. Mecazi olarak omuz silktim. Her neyse, gözlerimiz buluştuktan bir saniye sonra, onu rahatsız edici, kendini beğenmiş sırıtışıyla değiştirdi.

"Tamam o zaman, kedicik. Dinleyelim bakalım."

Dişlerimi sıktım. *Kalkma. Isırma. Onu görmezden gel.*

Hayal kırıklığımı yutarak derin bir nefes aldım. Bu, Nolen'ın empati genini harekete geçirmeli ve onu etkilemeliydi. Tabii eğer böyle bir geni varsa. Bundan şüpheliydim.

Dudaklarımı nemlendirdim. "Jason sana Alexander ve benim neden ayrıldığımızı söyledi mi?"

"

Kaşlarını çattı. "Hayır, söylemedi. Sadece uzun zamandır mutlu olmadığınızı söyledi."

. Israr edince, bunun onun konuşacağı bir konu olmadığını söyledi."

Kardeşimi kutluyorum. En yakın arkadaşı için bile aşmayacağı bazı sınırlar vardı. "Mutlu değildim, bu doğru. Ama yıllar önce yapmam gerekeni yapıp onu terk etmemi sağlayan bir kırılma noktası vardı."

Ellerimi kot pantolonumun arka ceplerine soktum, ellerimi sıkmamak için. Öfke yüzeyin altında kaynıyordu, o zamanları düşündüğümde, tüm bu adaletsizliğe duyduğum öfke hiç uzaklaşmıyordu. Alexander'ın Gloria'nın öldüğünü haber verdiği an.

"Alexander çok hırslı biriydi ve başarıları arttıkça hırsı da artıyordu. Bir gün, bir arkadaşı olan başka bir avukatı savunmak için bir fırsat çıktı. Ben onun eşi Gloria ile yakındık ve dördümüz sık sık bir araya gelirdik."

"Ne yapmıştı?"

"Gloria'yı döverek pestilini çıkarmıştı. Çenesini, kolunu ve üç kaburgasını kırmıştı."

"Tanrım." Nolen elini yüzüne götürdü. "Bu çok berbat."

"*Kötü* demek yetersiz kalır, ve bu daha yarısı bile değil. O ana kadar Alexander'ın işlerine hiç karışmamıştım. Yasal temsil hakkı Anayasamızın temel bir parçasıdır ve ben de bunu destekliyorum. Ama bu dava çok kişisel geliyordu. Alexander'a onu savunmamasını, davayı başka bir avukata devretmesini rica ettim. O reddetti. Kazandıklarında - "*eğer*" değil, "*ne zaman*" kazandıklarında - kariyerinin büyük liglere sıçrayacağını söyledi. Arkadaşının uzun ve seçkin bir müşteri listesi vardı ve Alexander bunu kariyer basamaklarında büyük bir adım atmak için bir fırsat olarak gördü. Gloria'dan bir kez bile bahsetmedi. Sanki o yokmuş gibi. Önemli değildi."

"Alexander hakkında daha iyi hissetmiyorum," diye mırıldandı Nolen.

Gülümsedim. Kendimi tutamadım. Tepkime karşılık, Nolen'ın yüzü Bellagio çeşmelerinin ışıkları gibi parladı. Hoş olmayan bir sıcaklık mideyi kapladı ve mide sıkıştı. Aceleyle devam ettim, Nolen'ın hırslı eski kocam karşısında bir tür dayanışma fikrini ve filizlenen arzuyu bastırmak için can atıyordum.

"Alexander tahmin ettiği gibi davayı kazandı. Arkadaşı serbest bırakıldı ve işine geri döndü, hayatı normal şekilde devam etti."

"Gloria ona geri döndü mü?"

"Evet, öyle yaptı." Boğazım düğümlendi, onu düşündüğümde gözyaşlarım hemen akmaya başlıyordu. "Bu çok sık olur. Düşündüğünüzden çok daha sık. İnsanlar genellikle, özellikle çocukları olan yoksulların, başka seçenekleri olmadığı için her zaman istismarcılarına geri döndüklerine inanır. Ama bu doğru değil. Gloria'ya o kadar derin bir şekilde pençesini geçirmişti ki, sanki ona karşı koyamayacağı bir mknatis varmış gibi. Onu terk etmesi için ikna etmeye çalıştım, ama o onu sevdiğini ve onun kendisine ihtiyacı olduğunu söyledi." Dudaklarımı ısıarak gözlerimi kaçırdım. Onu ikna edemediğim gerçeğiyle hayatımın geri kalanında mücadele edecektim. Onu *kurtaramamıştım*.

"Sonra ne oldu?"

Nolen bana yaklaştı, aramızda birkaç santim kalana kadar. Kafamı omzuna yaslayıp, onun kollarını bana dolamasını ve beni teselli etmesini isteme dürtüsü beni o kadar etkiledi ki, neredeyse ona yaslanacaktım.

"Bir ay sonra, onu bıçaklayarak öldürdü."

"Aman Tanrım."

Bana uzandı, içgüdüsel bir hareketti ama buna izin veremezdim. Geri adım attım, yüzünde beliren acı ifadesine bakarak yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum. Nolen'ın sorunu, bana olan duygularının gerçek olmasıydı. Bu duyguların onun söylediği kadar derin olup olmadığı tartışmaya açıktı. Bu konuda onun dürüstlüğünden şüphem yoktu

ama o gece yaptıklarını asla affedemezdin. İçimde o güç yoktu. Kendimi... zayıf hissediyordum. Sanki onu affederek, bir şekilde yaptıklarını hoş görüyor gibiydim.

"Alexander bana olanları anlattığında, çılgılık atmadım, bağırmadım, haykırmadım, ya da yapacağımı düşündüğüm hiçbir şeyi yapmadım. Sessizce ona boşanmak istediğimi söyledim ve yukarı çıkıp eşyalarımı topladım." Acı bir şekilde güldüm. "Beni durdurmaya bile çalışmadı."

"Muhtemelen bunun bir faydası olmayacağını anlamıştı."

"Evet, belki." Gözlerimi sıkıca kapattım ve kemiklerime işleyen hüznü uzaklaştırmak için birkaç kez yavaşça nefes aldım.

"Üzgünüm."

"Neden? Gloria'yı tanı mıyordun ki."

Nolen'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Vay canına. Bu haksızlık. *Seni* tanıyorum ve bunun seni ne kadar etkilediğini görebiliyorum. Üzgün olduğum şey bu. Ve hazır bu konuyu konuşurken, Gloria'yı tanı mıyor olsam da onun durumuna empati duymaya hakkım var." Elini saçlarında gezdirdi. "Tanrım, Marlowe."

Ağzımda ekşi bir tat, dilimde utanç hissi vardı. "Haklısın. Bu haksızlıktı. Özür dilerim."

Nolen'in tarzına uygun olarak, bir tür şaka yapmasını bekledim. Ama yapmadı. Bunun yerine başını salladı. "Özrün kabul edildi." Ellerini pantolonunun ceplerine soktu. "Peki bu araziyle ne yapmayı planlıyorsun?"

"Aile içi şiddet mağdurları için bir merkez kurmak istiyorum. Kendilerini güvende hissedebilecekleri, hayatlarını yeniden kuracakları ve ihtiyaç duydukları maddi ve manevi yardımı bulabilecekleri bir yer. Bu, Gloria'nın anısını onurlandırmak ve onun unutulmamasını sağlamak için benim yolum. Ona Gloria Patterson Merkezi adını vermek istiyorum."

Gözleri yumuşadı. "Bu çok değerli bir amaç."

"Evet." Gözlerimi kaçırdım ve tozlu toprağı ayaklarımla dürttüm. "Seninle gurur duyuyorum."

Başımı kaldırdım. *Bununla ne yapacağım?* Sonunda, zorla bir "Teşekkürler" mırıldandım ve bakışlarımı ufka çevirdim. O anın samimiyeti ve Nolen'in beklenmedik övgüsü, bu konuşmayı herhangi bir dostluktan uzaklaştırmam için beni teşvik etti. "Tamam, sıra sende."

Bana araştırmacı bir bakış attı, gözleri yüzümde dolaştı. Ellerini ceplerine soktu ve başını salladı. "Boş ver. Sen kazandın. Ben bununla

bununla rekabet edemem, bu yüzden denemeyeceğim bile."

Kalbim hızla çarpmaya başladı, göğüs kafesime vuruyordu. Nolen nadiren bu kadar kolay pes ederdi. Özünde, istediğini elde etmek için her şeyi yapan acımasız bir iş adamıydı. Ona güvenebilir miydim, yoksa bu da onun oyunlarından biri miydi?

"Ciddi misin?"

"Evet."

İçimden bir çığlık patladı. Avucumu göğsüme bastırdım. "Aman Tanrım, Nolen. Teşekkür ederim. Teşekkür ederim. İnanamıyorum."

"Bir şartım var."

Çarpıntılı kalbim bir an durdu, sonra yere çakıldı. *Elbette vardır. O Nolen Kingcaid.*

Dudaklarımı sıkıştırdım ve ona işaret ettim. "Devam et."

"Bu işe dahil olmak istiyorum. Gerçekten dahil olmak istiyorum. Her adımda ortak olmak istiyorum. Arazinin yüzde ellisi bana ait, bu yüzden topraktan yetişen ürünlerin yüzde ellisini istiyorum. Karşılığında, inşaat ve işletme masraflarının yüzde yüzünü ben karşılayacağım."

Vay canına. Bu cömert bir teklifti. Cömert ve... şüpheli. Ve endişe verici. Nolen'in, üstün iş zekası kisvesi altında kontrolü ele geçirmeye çalışacağını tahmin edebiliyordum. *Bu olmayacaktı.* Bu benim girişimimdi, benim vizyonumdu.

Ama... onun katılımını ve parasını kabul edersem, kadınlar daha hızlı yardım alabilirdi. Eğer sorun çıkarırsa, bir çaresini bulurdum. *Onunla başa çıkabilirim.*

Elimi uzattım. "Bunu pişman etme."

Nolen'in sırtışı, el sıkışırken beni dehşete düşürdü. "Yüzündeki ifadeye bakılırsa, kedicik, çoktan pişman oldun bile."

Bölüm 8

Marlowe

Bana bir kez daha "kedicik" derse...

"ÇEKİL." Kardeşimi buzdolabından uzaklaştırdım. "Bugün yoğun bir günüm var ve en son ihtiyacım olan şey geç kalmak ve Nolen'a beni çağırması için bir neden vermek." Bir elimle süt ve yumurtaları, diğer elimle peynir ve jambonu aldım.

"Ooh, omlet yapıyorsan, ben de varım."

Gözlerimi devirdim. "Zavallı küçük çocuk, kendi kahvaltısını bile yapamıyor." Malzemeleri tezgahın üzerine bıraktım ve hafifçe eğildim. "Kadın imdadına yetişiyor."

"Komik." Omzuma hafifçe vurdu. "Sen benden daha iyisin. Hepsi bu."

"Bu sabah bana iltifatların işe yaramayacak."

"Ya da hiçbir sabah." Kıkırdadı.

"Ben taşındığımda pişman olacaksın."

Yüzü düştü. "Taşınmayı mı düşünüyorsun?"

On yıldır neredeyse hiç görüşmediğim kardeşimle son on iki ayı birlikte geçirmek çok hoşuma gitmişti, ama er ya da geç kendi evime çıkmam gerekecekti. Burada kalmam, küçük kardeşimin yaşam tarzını kısıtlıyor olmalıydı.

"Hemen değil, ama aramaya başlamalıyım."

"Benim yüzümden değil." Tezgâhtan bir parça jambon kopardı ve ağzına attı. "Senin burada olmandan memnunum."

"Yemek yapma becerim için."

"Ve neşeli kişiliğini de unutmayalım." Gülümsedi. "Ayrıca, iki kez taşınmanın bir anlamı yok."

"İki kez mi?"

"Evet, sen ve Nolen sonunda kafanızı kışınızdaki çıkardığınızda."

Derin bir nefes aldım. "Ne zaman vazgeçeceksin?"

"Hmm, bir bakalım." İşaret parmağını ağzına dokundurdu. "Bugün cuma, yani... Asla." Güldü. Ben de ona kızgın bir bakış attım ve koluna vurdum.

"Ah." Kolunu ovuşturdu. "Bu acele ne zaten?"

Birkaç yumurtayı kaseye kırdım. "Nolen ve ben, proje için teklif veren inşaat şirketleriyle görüşeceğiz. Bu da, bütün günü onunla toplantı odasında geçireceğim anlamına geliyor."

Jason elini göğsüne koydu. "Oh, hayır. Ne felaket." "Oh, kapa çeneni, aptal."

O güldü. Nolen'ın benim projemde yer aldığını söylediğimden beri, benim alaycı sözlerimle bile silinemeyen kendini beğenmiş bir gülümseme takınmıştı. İstedikini elde eden tek kişi ben değildim. Ama Jason'ın mükemmel hayatında bir kusur vardı. Nolen'la bu kadar uzun süre birlikte olmamıştım, beni ihanet etmeden önceki yıllara kadar geriye gidersek. Belki de üniversiteye gitmeden önceki yıllara kadar. Ve içimde, bunun iyi gitmeyeceğine dair tedirgin edici bir his vardı.

Kahvaltı yaptık, Jason'ın neşeli sohbeti benim somurtkan sessizliğimi doldurdu ve Nolen ile işimiz biter bitmez ofise uğrayacağıma söz verdim. Jason'ı zor durumda bıraktığım için kendimi suçlu hissettim, ama o bana defalarca endişelenmemem gerektiğini, her şeyin yolunda olduğunu söyledi.

Bu, onun şirketindeki işimin hiç gerçek olup olmadığını sorgulamama neden oldu. Evliliğim yıkıldıktan sonra beni yanında tutmak için bunu bir bahane olarak kullanmış olabileceğini düşündüm. Bu senaryonun beni memnun edip etmediğinden emin değildim, çünkü bu onun derin sevgisini ve bağlılığını gösteriyordu, ama aynı zamanda beni kızdırıyordu da. Beni yardım etmeye ve onu boğulmaktan kurtarmaya gelmem için yalvarması, beni hazırlıklı olmadığım bir şekilde Nolen'ın hayatına geri itmişti. Bir yıldan fazla bir süre sonra bile *hala* hazırlıklı olmadığım bir şekilde, özellikle de benim için çok önemli olan bir projenin tam anlamıyla ortağı olduğu için.

Gizlice onun sıkılmasını ya da Kingcaid işlerinin onun zamanını daha fazla almasını umuyordum. Dünya çapında kumarhaneler işletmek tam zamanlı bir işten daha fazlasıydı ve Nolen'ın aile üyelerinin çoğunun aile şirketi dışında iş çıkarları olsa da, Kingcaid şirketleri her zaman öncelikliydi.

Toplantıların yapıldığı Kingcaid Casino'ya giderken, en sevdiğim kahve dükkanı beni çağırdı. Arabayla drive-through'a girdim ve iki ekstra shot ekleyerek buzlu kahve aldım. Önümdeki zorlu günü atlatmak için kafeine ihtiyacım vardı. Otoyola geri döndüğümde Abi aradı.

"Bugün için sana iyi şanslar diliyorum. Onu öldürmemeye çalış. Hapishane ziyaretleri çok kısıtlıdır."

Güldüm. Abi, sinirim doruğa çıktığında beni her zaman sakinleştirmeyi başarırdı. "Söz veremem."

"Unutmaman gereken en önemli şey nihai hedef. İnşaat bittiğinde ortadan kaybolacağına eminim. Yani, Nolen'ın merkezin günlük işleyişine dahil olacağını düşünebiliyor musun?"

Onun sorusunu düşündüm. Geçen hafta anlaşmayı imzaladığımızdan beri bu konuyu düşünüyordum. İnşaat bittikten *sonra* dahil olmak istediğinden bahsetmemişti. Abi gibi ben de Nolen'ın, gelecekte korkan dehşete kapılmış bir kadına veya gece yarısı evlerinden koparılıp yabancı ve korkutucu bir yere getirilen çocuklarına rahatlık verecek becerilere sahip olduğunu hayal edemiyordum.

"Sanırım yok."

"İşte bu kadar. Tek yapman gereken bu aşamayı geçmek, en kötüsü bitti. Ve işler çok zorlaşırsa, her zaman telefonun diğer ucunda ben varım. Ayrıca, Cuma günleri şarap partisi var."

"Şarap Cumaları mı? Ben Kokteyl Cumartesi'leri sanıyordum."

"Öyle. Tabii ki. Şarap Cumaları, Kokteyl Cumartesi ve Herkes İçin Ücretsiz Pazarlar."

Gülerek, "Ve pazartesi'den perşembeye kadar da akşamdan kalma" dedim.

"Kimin umurunda? Hayat yaşamak içindir. Ve iyi vakit geçirmek için erkeklere ihtiyacımız yok. Sadece birbirimize ihtiyacımız var."

Bir melankoli dalgası beni sardı. Gençken, kariyer yapmayı ve ünlü bir feminist olmayı düşünmemiştim. Tek istediğim Nolen Kingcaid ile evlenmek, bir sürü çocuk sahibi olmak ve sonsuza kadar mutlu yaşamaktı. Bu, modern dünyada popüler bir istek olmayabilir, ama ben kendi fikrimi ve ne istediğimi bilerek büyümüştüm. Ve o zamanlar, Nolen tek istediğim şeydi.

O da bana aynı şeyi istediğini söylemişti. Nolen bana ilk kez evlenme teklif ettiğinde, ben on iki, o on yaşındaydı. Yaz mevsimiydi ve Jason mide rahatsızlığı nedeniyle evde kaldığı için günü yalnız geçirdik. Genellikle üçümüz, kendimize Seattle Silahşörleri adını taktığımız grup olarak birlikteydik ve bu, Nolen'la uzun süre yalnız kaldığımızı hatırladığım ilk olaydı.

Onun teklifini kabul etmiştim ve o da sonraki her yıl bana evlenme teklif etti. Sonunda, on altıncı yaş günümdeki partide, papatyalardan bir yüzük örüp parmağıma taktı. Masum, ama çok güzeldi. O günü hiç unutmadım.

Ama hayatlarımız devam etmişti. On sekiz yaşında üniversiteye gitmiştim ve farklı bir yaşamın içine girmiştim. İki yıl sonra o da aynı şeyi yaptı. Tatillerde eve döndüğümüzde hala görüşüyorduk, ama evlilik konusu hiç gündeme gelmemişti. Ciddi bir ilişkim olmamasına rağmen erkek arkadaşlarım olmuştu. Hiçbiri benim beklentilerimi karşılayamamıştı. Her birini, masum çocukluk aşkım Nolen ile karşılaştırmıştım ve onlar, onun farkında olmadan belirlediği idealin çok uzağında kalmışlardı.

Mezuniyet partisinde ilk öpücüğümüzü paylaşmıştık. Bu, yıllardır bastırdığımız tüm cinsel arzuyu serbest bırakmıştı. Sonra, tam da istediğim her şeye sahip olmak üzereyken, Nolen rastgele bir kızla yatmış ve o ana kadar güzel, saf ve mükemmel olan bir şeyi mahvetmişti.

Onun kim olduğunu hiç öğrenemedim, ama bunun bir önemi yoktu. "Marlowe, dünyaya dön."

Gözlerimi kırıştırdım ve kırmızı ışıktaki durmak için tam zamanında kendimi geçmişten kopardım. Sert bir şekilde fren yaptım, emniyet kemeri omzuma batıyordu. "Siktir. Yani, pardon, ne?"

"Frenlerin mi gıcırdadı?" "Belki. Hayal kuruyordum."

"Cuma Gecesi Şarap Partisi'ni mi düşünüyordun?" "Adının Wine Fridays olduğunu sanıyordum."

"Hala detayları üzerinde çalışıyorum. Beni dava et."

Yine güldüm. "Teşekkürler, Abi. Beni gerçekten neşelendirdin."

"Bebeğim, Nolen'in yanında olmak zor, biliyorum, ama sandığından daha güçlüsün. Eğer direncin kırılmaya başlarsa ve seni tekrar yalanlar ağına çekme riski varsa, ben buradayım."

"Sen harikasın."

"*Bunu* biliyorum." Diye gülerek cevap verdi. "Yedide görüşürüz."

Birkaç dakika sonra, Strip'ten çıkıp Kingcaid Casino'ya girdim. Halka açık otoparka doğru yönelmişken, Nolen'in bana doğru büyük adımlarla geldiğini gördüm. Her zamanki gibi kusursuz görünüyordu; üzerine dikilmiş lacivert takım elbise, açık mavi gömlek ve lacivert-beyaz çizgili kravat giymişti. Midem altüst oldu. Neden her zaman bu kadar *yakışıklı* görünüyordu? Gençken bile sivilce, yağlı cilt veya kuru, kıvrıkcık saçlardan hiç şikayetçi olmamıştı.

Arabayı durdurup camı indirdim. "Günaydın." Son derece profesyonel davranmaya çalışırken sesim yapmacık ve kibar çıkmıştı.

Nolen ise bana kaygısız gülümsemesinden birini gösterdi. "Öne kadar sür. Vale arabayı alacak."

"Özel muameleye ihtiyacım yok. Ana otoparka park edebilirim." Nolen'in aksine, Jason ve ben zengin bir ailede büyümedik. Fakir de değildik. Rahat bir hayatımız vardı diyebilirim. Ve zengin ve ünlülerle kaynaşmayı seven Alexander ile on yıl yaşamış olmama rağmen, ben halkın arasına karışmayı tercih ediyordum.

"Bu özel muamele değil. Uygun bir önlem. İlk şirket çoktan geldi bile."

"Şimdiden mi?" Gösterge panelindeki saate baktım. "Erken gelmişler."

"Çok da erken değil. Ana otoparka park edersen, ki orası tıklım tıklımdır, yer bulana kadar çok zaman kaybedersin, toplantı odasına yürümek çok uzun sürer ve geç kalırsın."

Dişlerimi sıktım. Nolen'in mantıkla bana saldırmamasından nefret ediyordum.

"Peki." Bekleyen valeye doğru sürdüm ve bana uzattığı bileti aldım. Birkaç saniye sonra Nolen yanıma geldi. Sanki girişi kendi başıma bulamayacakmışım gibi eliyle işaret etti. Önde kalmak için adımlarımı uzattım, ama o da benimle aynı hızda yürüdü, bronzlaşmış yakışıklı yüzünde hafif bir sırıtış vardı.

Sinir bozucu küçük pislik.

"Bu arada, belediye başkanıyla konuştum. Gerekli izinleri almak için elinden geleni yapacağını söyledi."

"Bunu neden yaptın?" diye bağırdım.

Kaşlarını çattı, yüzünde gerçek bir şaşkınlık ifadesi vardı. "En kısa sürede başlamak isteyeceğini düşündüm."

"Ayrıca işleri şeffaf tutmak istiyorum."

Göğsünde bir kahkaha yankılandı. "Burası Las Vegas. Bütün şehir doğru insanlarla ağ kurmak ve işleri ilerletmek için bağlantılarını kullanmak üzerine çalışıyor. Belediye başkanı bu projeye dahil olduğumu duyduğunda, ondan yardım istememem garip gelirdi."

"Evet, ama ben işleri yasal yollardan halletmeyi tercih ederim."

"Bu meşru. Sana söyledim. Vegas böyle işliyor. Bunu bilmelisin. Jason'la yeterince uzun süredir çalışıyorsun."

"Ben işin o tarafına karışmam."

"Hmm." Pürüzsüz çenesini eliyle okşadı. "Nedenini anlayabiliyorum." "Bu ne demek oluyor?"

Sanki bizler şiddetli düşmanlar değil de en iyi arkadaşlarımız gibi şakacı bir şekilde bana dirsek attı. "Sakin ol, kedicik. Seninle dalga geçiyorum. Hepsi bu."

"Yapma. Ve bana 'kedi yavrusu' demeyi kes." *Bininci kez.*

"Seni kızdırıyorsa neden yapayım? Senin öfken için yaşıyorum."

Ona kaşlarımı çatarak baktım, ellerimi yanlarımda yumruk yaptım. "Bir gün bunun bedelini ödeyeceksin."

O güldü. "Tanrım, seni seviyorum Marlowe Beck."

"Ben de senden nefret ediyorum."

Onun kahkahaları kulaklarımda yankılanırken, ben de ayaklarımla yere vurarak uzaklaştım. Beni kolayca yakaladı, hatta koşarak önüme geçip toplantı odasının kapısını açtı. İçeri girdim. Oda boştu.

Nolen'e dönerek, "Onların çoktan geldiğini söylemiştin," dedim.

"Öyleler."

Odayı tiyatral bir hareketle kolumu sallayarak taradım. "Görünmezlik pelerini mi giiyorlar?"

O sırtıttı, zümrüt yeşili gözleri değerli mücevherler gibi parlıyordu. Gözleri, Nolen'e karşı tepkilerim konusunda çektiğim birçok acıdan biriydi. Nefesim hızlandı ve istemediğim bir sıcaklık içimi sardı. İhanetin acısını çağırdım ve bu his buharlaştı.

"Anlaşılan saatten önce geldiler diye her şeyi bırakıp onları görmem gerekmez. Bırak beklesinler."

Burnumdan nefes alıp, ellerimi belime koydum. "O zaman vale park hizmetinin ne anlamı vardı? Sanki onlar zaten burada oturuyorlarmış ve herkesi bekleten benmişim gibi davrandın."

"Öyle mi yaptım?" Sahte masumiyeti sinirlerimi bozdu. "Sana öyle bir izlenim verdimsem özür dilerim. Ayrıca, bu sıcakta otoparktan yürüyerek gelseydin, ter içinde kalırdın." Gözleri üzerimde dolaştı, yavaş ve dikkatli bir şekilde beni süzdü. "Belki de seni yürümene izin vermeliydim."

"Tanrı aşkına, Nolen, cinsel imalar yapmayı bırak. Asla olmayacak."

"Asla asla deme, kedicik. Henüz hiçbir savaşı kaybetmedim."

"Savaş mı?" diye burun kıvırdım. "Bu bir savaş değil. Savaş, her iki tarafın da kazanmaya kararlı olduğu bir şeydir."

"Sen öyle diyorsan." Yine sırtıttı.

Elime, onun yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi silip yerine kırmızı bir el izi bırakmak için can atıyordu. Çantamı masanın üzerine koydum, ilk şirketin sunduğu ihale belgesini çıkardım

belgeyi çıkardım ve oturdum.

"Bu ne kadar eğlenceli olsa da..." Gülümsemem, onun masumiyeti kadar sahteydi. "Başlayalım mı?"

Bölüm 9

Nolen

**Bunun şimdiye kadar aklıma gelen en iyi fikir
olmadığını itiraf ediyorum.**

"GELDİĞİNİZ İÇİN TEŞEKKÜR EDERİM." İnşaat için son sunum yapan şirketin müdürüyle el sıkıştım ve onu ve ekibini kapıya kadar geçirdim. "Asistanım sizi dışarı çıkaracak." Toplantı odasının kapısını kapattım ve en yakın sandalyeye çöktüm. "*Tanrıya* şükür bitti."

Marlowe dolma kaleminin kapağını kapattı ve dikkatlice not defterinin yanına koydu. Yazısı benim okunaksız karalamalarımın aksine çok düzgün ve netti. Koyu gri ceketinin yakasını eliyle düzelttikten sonra iki avucunu masanın üzerine koydu.

"Bence bazı adaylar çok iyiydi. Özellikle Douglas'ı beğendim. Bu projenin benim için önemini anlıyor gibiydi."

Çenemi sıktım. Douglas Bowman'ın bu inşaatı yönetmesine izin vermeden önce kumarhanem iflas ederdi. Referansları tartışılmazdı, ama gözlerinin Marlowe'da benim hoşuma gitmeyecek kadar uzun ve açgözlü bir şekilde durduğunu görmüştüm. İkisinin başlarını bir araya getirip inşaat planlarını incelediklerini düşünmek... Hayatta olmaz.

"Evan Halshaw'ı tercih ederim. Daha önce benim için çalıştı ve işi örnek niteliğinde." Bunu sadece onu Douglas'tan uzaklaştırmak için söylemiyordum. Bu doğrudu.

Başparmağının ucunu yaladı ve defterini karıştırdı. *Keşke o dili benim üzerimde kullansa.* Gözlerimi kaçırdım. Marlowe ile insanlarla dolu bir odada çalışmak bir şeydi, ama şimdi yalnızdık - ki bu nadiren olurdu - göğsümdeki ve kasıklarımındaki ağrı artıyordu. O kadar uzun süredir seks yapmamıştım ki, yeniden bekaretimi kazanmış sayılabilirdim. Ama sırf kaşıntıyı gidermek için rastgele bir kadınla yatma fikri bana çekici gelmiyordu. İşe yaramazdı. Sadece ona daha çok özlem duymama neden olurdu.

"Oh, evet, Evan. Onun teklifini beğendim."

"O zaman karar verildi. Yarın onu arayacağım. Biraz bekletsin. Sonra Zandra'ya diğerlerine yazıp başarılı olmadıklarını bildirmelerini söyleyeceğim."

"Dur biraz. Evan'a işi vereceğimi söylemedim. Teklifini beğendiğimi söyledim."

Yanağımı kaşımaya başladım. "Aynı şey değil mi?"

O burun kıvırdı. Tanrım, bunu yapmasına bayılıyordum. Burun deliklerinin hafifçe genişlemesi, bakır rengi gözlerinde yirmi yıllık viskiyi hatırlatan öfkeli bir ateş parlaması, beni yerime oturtmaya hazırlanırken dudaklarının incelməsi.

"Tipik. Bilerek anlamazlıktan geliyorsun."

"Öyle mi?" *Bu benim için yeni bir haber.*

"Evet, öylesin." Not defterine tırnağıyla vurdu. "Evan'ın sunumu iyiydi, ama ben Douglas'ı tercih ederim."

"Ben Evan'ı tercih ediyorum." Kollarımı kavuşturdum, seçimimi savunmaya hazırdım. İkisi de eşit seviyedeydi, bu da Evan'ın kazandığı anlamına geliyordu. Marlowe'a karar verici faktörü söyleyemezdim. Onu tanıyorsam, daha da direnecekti.

"Tabii ki öyle."

"Bu ne demek oluyor?"

Ayağa kalktı ve parmak uçlarını masaya bastırdı. "Bu, ne pahasına olursa olsun, her zaman kazanman gerektiği anlamına geliyor."

"Bu doğru değil."

"Değil mi?"

"Hayır. Bak, Evan harika bir iş çıkaracak."

"Douglas da öyle."

"Nereden biliyorsun? Onunla daha önce çalıştın mı?"

"Hayır. Sen çalıştın mı?"

"Hayır, ama dediğim gibi, Evan ile çalıştım ve ne ona ne de ekibine bir kusur bulamıyorum."

"O zaman bir çıkmaza girdik, çünkü ben fikrimi değiştirmeyeceğim." Kollarını kavuşturdu ve gözlerinde öfkeyle bana baktı.

O muhteşem.

"Tamam, o zaman yazı tura atalım." O kazanırsa, Douglas'ın bu işi reddetmesini sağlayacak bir yol bulurdum. Ona başka bir projemde, tercihen eyalet dışında, daha iyi bir iş teklif ederdim. Seçebileceğim çok seçenek vardı.

Cebime uzandım ve bir çeyreklik çıkardım. "Seç."

"Saçmalama."

"O zaman bu sorunu çözmek için planın ne?"

Sabırsızlıkla dolu derin bir nefes aldı. "Peki. Tura."

Madeni parayı attım ve avucumun arkasında yakaladım. Diğer elimi yavaşça açtım. "Yazı." Sesimdeki zaferi gizleyemedim, dudaklarım da geniş bir gülümsemeye dönüştü.

Marlowe masanın etrafında dolaşarak parayı inceledi. Oradaydı, gün gibi açıktı. Yazı. Parayı elimden aldı ve her tarafından inceledi. "Ağırlıklı."

"Hayır, değil. Olsa bile, tarafı senin seçmene izin verdim."

"Tekrar gitmek istiyorum. Ve bu sefer, madeni *paramla* yazı tura *atacağım*." "Bu işler öyle yürümüyor. İstedğin sonucu elde edene kadar devam edemezsin."

İstedğin sonucu elde edene kadar devam edemezsin."

Beni görmezden gelerek masanın diğer tarafına döndü ve çantasından bir bozuk para çıkardı. "Tura diyorum."

Sırıttım. "Tabii ki öyle dersin. Sıra bende değil mi?" "Oh, kes sesini Nolen." Parayı havaya attı, yakaladı ve sonra elini çekti. Yüzünün düşüşünden, yazı çıktığını anında anladım.

"Sen kazandın." Acı bir şekilde güldü. "Çok mutlu olmalısın." Madeni parayı masanın üzerinde bıraktı, defterini ve kalemini kaldırdı ve çantasının askısını omzuna geçirdi. "Planlama izninin çıkmasını beklerken, pazartesi günü bir araya gelip sonraki adımları konuşalım."

Onun gitmesini engellemek için önünü kestim. "Her şey aramızda bir rekabet olmak zorunda değil, Marlowe."

"O zaman neden öyle yapıyorsun?"

Bir adım daha yaklaştım. "Ben yapmadım." "Para atmak senin fikrindi."

"Sadece ikimiz de kendi pozisyonumuzda ısrarcı olduğumuz için. Ben fikrimi değiştirmeyecektim. Sen değiştirdin mi?"

"Hayır."

"İşte bu kadar. Bak, Evan harika bir iş çıkaracak. Lütfen sonuca odaklanabilir miyiz? Çaresiz durumda olan kadınlar için güvenli bir sığınak yaratmak."

Yüzündeki ifade değişti ve bir an için yumuşadı. Gözümü kırptığımda, o an geçmişti ve Marlowe'un her zamanki "İyy, bu adam tam bir pislik" ifadesi geri dönmüştü.

"Saçmalıklarınla beni kandırmaya çalışma. Bana işlemez. İstedğini elde ettin. Aferin sana. Evan işi aldı." Beni geçmek için sola doğru kaydı.

"Bekle."

Öpülesi dudaklarından derin bir iç çekiş döküldü. "Yine ne var?"

"Yeni girişimimizi bir içkiyle kutlasak nasıl olur?"

Günün bitmesini istemiyordum. Ne kadar sinir bozucu ve yorucu geçmiş olsa da, onu bırakmak istemiyordum.

"Yapamam. Yapacak işlerim

var." "Ne işleri?"

"Seni ilgilendirmez."

Göğsümde rahatsız edici bir his uyandı. Bir randevusu vardı. Öyle olmalıydı, özellikle de utangaç davranıyordu. Tanrım, başka bir erkeğin ellerinin onu okşadığını, belini ve kalçalarını okşadığını, onu öptüğünü, sarıldığını ve siktiğini düşünmek bile dayanılmazdı. O aptal avukatla evlendikten sonra on yıl boyunca acı çekmişim, ama en azından ülkenin diğer ucunda yaşıyordu ve onu onunla görmek zorunda kalmıyordum. Burada ise, kaçacak yerim olmadan her şey gözümün önünde olacaktı.

Yine hareket ettim, aramızdaki mesafeyi kısalttım. "O sana layık değil."

Kaşları içe doğru çekildi ve tek istediğim, başparmaklarımla kırışik cildini düzeltip onu öpmekti.

"Kim layık değil ki?"

Bir adım daha attık ve birbirimize daha da yaklaştık. "Randevun."

Bana uyarıcı bir bakış attı, ama geri çekilmedi. "Ne randevusu?"

"Yapman gereken 'şey'."

"Ben 'şeyler' dedim. Çoğul."

"O zaman üçlü." Gülümsedim, bir erkekle, hatta iki erkekle birlikte olduğu düşüncesinin neden olduğu acıyı gizlemeye çalışarak.

"Üçlü ya da dörtlü seks yapsam, ya da bütün futbol takımıyla yatsam, sana ne olur?"

"Yaptığın her şey beni ilgilendirir."

Gözlerini kırptırdı ve birkaç santim geri çekildi. "Anlamadım?"

Aramızdaki mesafeyi kapattım, kalçalarını tutup kendime doğru çektim. Tanrım, ne güzel kokuyordu. "Bana karşı koymayı bırak, Marlowe. Beni istediğin kadar benim de seni istediğimi kabul etmenin zamanı geldi. Hayat kısa. Zaten harcadığımız zamandan daha fazlasını boşa harcamayalım."

Harekete geçmeyi planlamamıştım. İçki içmeye davet etmem tam da buydu, günü uzatmanın bir yoluydu. Ve bir an durup düşünseydim, ellerimi kendime saklardım. Ama Marlowe söz konusu olduğunda,

beynim nadiren zamanında devreye girip kalbimin bir kez daha kırılmasını engelleyebiliyordu.

"Çek ellerini üzerimden, Nolen. Hemen."

Kollarımı indirdim ve iki adım geri attım. "Özür dilerim."

"Senin sorunun ne? Sana yüzlerce kez söyledim, sen ve ben *asla* bir şey olamayız. Sen akıllı bir adamsın. Bunu kabul etmenin zamanı geldi."

"Asla."

Bunu içtenlikle söylüyordum. Şüphelerim olduğu günler de olmuştu, ama çoğunlukla, bir gün Marlowe ve benim sorunlarımızı çözeceğimize inanıyordum. Elbette, beni hiçbir açıklama yapmadan terk eden oydu, ama onu çoktan affetmiştim. Hepimiz gençlikte aptalca şeyler yaparız; bu, yetişkinliğe geçişin bir parçasıdır. Ama asla bir araya gelemeyeceğimizi kabul etmek? Hayır. Pes etmek benim DNA'mda yoktu. O benim için çok değerliydi.

Hayatımın geri kalanını yalnız geçireceğimi kabul etmeyi reddettim, bu korku kabul etmek istediğimden daha fazla kez içime sızsa da. Ama yerleşmeye de niyetim yoktu. O benim için tekti. Ruh ikizimdi. Tek yapmam gereken onu bu gerçeğe ikna etmektir.

Çocuk oynucağı.

"Bu senin seçimin."

Üçüncü kez ayrılmaya çalıştı. Onu da engelledim. "Gitmeden önce, bana bir şey cevapla."

Gözlerini tavana kaldırdı ve derin bir nefes aldı. "Ne?"

"Nedenini söyle."

"Neden ne?"

"Neden o gece mezuniyet partimde beni reddettin ve neden benden nefret ediyorsun, ikimiz de bir zamanlar bana aşık olduğumu biliyoruz. Hiç tatmin edici bir cevap alamadım."

Yüzü soldu ve çantasının sapını tutan elinin parmak eklemleri beyazladı.

"Dediğim gibi, sen akıllı bir adamsın. Kendin bul."

Yanımdan geçip toplantı odasının kapısını çarptı.

Onu bırakıp gittim, ama bunun son olduğunu düşünüyorsa, sert bir uyanış bekliyordu onu. Marlowe ve benim şikayetlerimizi bir kez ve sonsuza kadar dile getireceğimiz zaman hızla yaklaşıyordu. Bana bunu borçluydu.

Ve ben bunu kesinlikle geri alacaktım.

Bölüm 10

Marlowe

**İntikamın tadı düşündüğüm kadar
güzel olmaması ne garip.**

Arabamı evde bırakıp Uber ile Abi'nin evine gittim. Ön kapısına doğru yürürken, ben oraya varmadan kapıyı açtı ve kollarını açarak beni karşıladı. Sarılınca, ona her zamankinden biraz daha sıkı sarıldım. Abi ve Jason benim dayanağım, fırtınalı denizde hayatımın istikrarlı parçalarıydı ve Jason pek sarılmayı seven biri olmadığı için, bu çok ihtiyaç duyduğum fiziksel rahatlığı Abi'den alıyordum. Annem harika bir sarılmacıydı, ama Seattle'da kilometrelerce uzakta olduğu için bu pek yardımcı olmuyordu.

"Zor bir gün müydü?"

"Öyle de denebilir." Çantamı eğri ceket askısına astım. DIY ve Abi pek uyumlu bir ikili değillerdi, ama en azından denemişti. Ben böyle bir şey deneseydim, muhtemelen parmağımı duvara çivilerim.

"Peki, günün çok daha iyi hale gelmek üzere. Pizza fırında, şarap da buzdolabında."

"Harika." Havayı kokladım. "Kokusu da harika." "Pizzaya saygısızlık olsa da, en sevdiğini aldım."

"Hawaii mi? Ekstra ananaslı mı?" O başını sallayınca, onu tekrar kucakladım. "Sen en iyisisin."

"Evet, ama o pizza en kötüsü. Bana her zaman ekstra acı biberli pepperoni ve canım çekerse birkaç parça kömür ızgarasında pişirilmiş tavuk ver."

"Oh, sus. Sen benim tuhaflığımı seviyorsun." Onu mutfağa kadar takip ettim ve vitrinden iki Lolita şarap kadehi aldım. Onlar bizim özel eşyalarımızdı. İlkinin onun yirmi birinci yaş gününde almıştım ve o günden beri her doğum gününde ve Noel'de koleksiyona yenilerini eklemiştim.

Şarabı doldurdum ve ona bir kadeh uzattım. "Şerefe."

Onun için seçtiğim kadehi görünce güldü, üzerinde "Şefe Selam" yazıyordu.

"Bir kutuyu açıp pizzayı fırına atmak şeflik sayılmaz bence."

"*Şef olmak* bir kelime mi? Eğer öyleyse, tek *f* ile mi yoksa çift *f* ile mi yazılır?" Omuz silktilti. "Kimin umurunda? Kendi kurallarımızı kendimiz koyarız."

"Amin."

Kanepede bağdaş kurup oturduk ve nefes almadan pizzayı ve ilk şarap şişesini bitirdik. Bütün gün hiçbir şey yememiştım, Nolen'in yanında çok gergindim, o da sunumlar arasında toplantı odasına getirttiği sandviç ve atıştırmalıkların tadını çıkaramamıştım. Kilomu koruduğumu söyledim, o da kibarlık sınırlarını aşacak kadar uzun süre bana baktı ve benim için memnuniyetle kilomu koruyacağını mırıldandı, ben de duymamış gibi yaptım.

Adam tam bir klişeydi.

Sanki beni damgalamış gibi, ellerini hala kalçalarımnda hissedebiliyordum. Mezuniyet partisinden bu yana ilk kez bana bu kadar samimi bir şekilde dokunmuştu ve ben neredeyse ona yaslanacaktım, kalbim bitiş çizgisini geçen bir yarış atı kadar hızlı atıyordu. Sonra gerçeklik beni vurdu ve bana yaptıklarını hatırladım. Suçlu olan o olmasına rağmen, neden onu reddettiğimi sormaya cüret ettiğinde öfkem daha da arttı.

O gece o kadar sarhoş muydun ki başka bir kızla yattığını hatırlamıyor muydun diye sık sık merak ederdim, ama öpüştüğümüzde ayık olduğunu fark ettim. Nefesinden alkol kokusu bile gelmiyordu. Ayrıca, *o kadar* sarhoş olsaydı, ereksiyon olamazdı. Kesinlikle...

Ellerimi peçeteyle sildim ve ereksiyon halindeki Nolen'i aklımın bir köşesine ittim, ama acı, ne kadar ovuşturursam ovuşturayım silemediğim mürekkepli bir parmak izi gibi kalmaya devam etti. O beni aldattığında, sadece ruh ikizimi ve geleceğimi kaybetmemiştim. En iyi arkadaşımı da kaybetmiştim.

"Çok lezzetliydi."

"Eğer yerin varsa, tatlı olarak churros var."

"Yememeliyim, ama biliyorsun, en sevdiğim şey ve onlara karşı koyamıyorum."

"Üç çeşit sos da var. Çikolata, karamel ve çilek." "Bu halimle taksiye yürüyerek gidemeyeceğim."

"O zaman bu gece kal. Yedek odayı hazırlayabilirim."

Karnımı ovuşturarak gerindim. "Bu teklifi kabul edebilirim."

Abi kanepeden kalktı ve omzumu sıktı. "O oda ne zaman ihtiyacın olursa senin."

Tabağımı alıp mutfağa gitti. Vegas'a ilk taşındığında, oda arkadaşı olmamızı önermişti. O zaman reddetmiştim, ama bu sabah Jason'la yaptığım yarı şaka yarı ciddi konuşma, onun teklifini yeniden düşünmem gerektiğini düşünürdü. Jason ne derse desin, benim onun tarzını daha fazla bozmama gerek yoktu. Onun yanına taşındığımdan beri, evine tek bir kadın bile getirmede ve bu adil değildi. Ayrıca, Abi'nin yanına taşınırsam, Nolen'ı sadece çalışma saatlerinde görmek zorunda kalacaktım.

Bunu düşünenecektim. Cidden.

Kot pantolonumun düğmesini açarken inledim. Abi'nin evinde geçireceğim bir gece için yanlış kıyafet giymiştim. Yoga pantolonu giymeliydim.

Abi, sıcak churros ve soslarla dolu bir tabakla geri döndü ve onu aramızdaki kanepeye koydu. Bir tane aldım ve karamel sosuna batırdım.

"Seksten daha iyi," diye inledim.

"Öyle düşünüyorsan, doğru yapmıyorsun demektir." "Hiç yapmıyorum."

"İşte bu yüzden yanlış yapıyorsun."

Ona baktım. "Altı haftadır buradasın. Sakın bana çoktan birini tavladığını söyleme."

"Tamam, söylemeyeceğim." Etkili olması için bir süre durakladı, aşağıya baktı ve sonra bana baktı. "Tabii ki, yalan söylüyorum."

"Hayret, Abi. Çok hızlı çalışıyorsun."

"Hayat yaşamak içindir, bebeğim. Sana birkaç sevimli erkek tanıtmamı istersen bana haber ver."

"Sana sonra haber veririm."

"Çok uzun süre bekleme. Bir kızın en son isteyeceği şey, foo-foo'sunun solup ölmesidir."

Gülerek, "Sen delisin," dedim.

Churros'ların tamamını bitirdik. Kalan çikolata sosuna parmağımı bile batırdım.

"Hiç pişman değilim." Karamel sosuna da aynısını yaptım.

"Yargılamıyorum." Abi tabakları kaldırdı ve şarap kadehlerimizi doldurdu. Ayaklarını altına çekti ve bana o bakışı attı. Eğlencenin bittiğini ve kapsamlı bir analize hazırlıklı olmam gerektiğini söyleyen bakışı.

"Bugün nasıl geçti anlat."

Kanepeye yaslandım. "Ugh. Zordu..."

"Nolen pislik gibi mi davrandı?" "Ne zaman öyle davranmadı ki?"

Mavi gözlerini kısarak baktı. "Sakın onun seni etkilemesine izin verme. Kontrol sende, unuttun mu? Senin üzerinde hiçbir etkisi yok."

"Tabii ki yok. Arazinin yarısı onun ve inşaat masraflarını o karşılıyor."

"O sadece para. Ben içinden bahsediyorum." Sıkılmış yumruğunu kalbine dokundurdu. "Ve buradan." Parmağıyla şakağına dokundu. "Tüm güç sende."

"Öyle mi?" Nefesimi verdim. "Bazen öyle gelmiyor." Ona yazı tura atmayı anlattım. "Bir şekilde hile yaptığından eminim."

Abi güldü. "Şimdi mantıksız konuşuyorsun. Nasıl ayarlamış olabilir ki "

"B i l miyorum. Ama ona her şeyi yapabileceğini düşünüyorum.

Muhtemelen

beni hipnotize edip yanlış tarafı seçmemi sağlamıştır." Güldü. "Bebeğim, aklını kaçırıyorsun."

Dudaklarım seğirdi. "Beni bunu yapmaya zorluyor." Bir yastık aldım ve yumruklarımı ona vurdum. "Onun o kendini beğenmiş yüzüne."

"Bunu görmek için iyi para verirdim." Elimini tuttu ve iki eliyle kavradı. "Buraya dönmenin senin için zor olacağını biliyordum ve yalan söylemeyeceğim Marlowe. Nolen'in sürekli yanında olmanın ruh sağlığına zarar vermesinden endişeleniyorum. Bu projenin buna değer olduğundan emin misin?"

"Yüzde yüz eminim. Nolen'la başa çıkabilirim."

"Bunu yapabileceğinden şüphem yok, ama beni endişelendiren, ona yeniden aşık olacağın ve bunun bir felaket olacağını biliyorsun."

Kafamı salladım. "Öyle bir şey olmayacak."

"Duygular tuhaf şeylerdir, bebeğim. Aniden ortaya çıkarlar ve ne olduğunu anlayana kadar çok geç olur." Elimini okşadı. "Hayatının geri kalanını birlikte geçirmeyi planladığın adamı bulduğuna emin olarak büyümek, sonra onun seni mahvetmesi... bununla başa çıkmak gerçekten zor."

"On yıldan fazla oldu, Abi. Bir ömür."

"Evet, ama o süre zarfında onu neredeyse her gün görmek zorunda değildin. Bu 'uzaklık sevgiyi artırır' saçmalığı tam da öyle. Saçmalık.

Dürüst ol, New York'ta kaldığın süre boyunca onu ne sıklıkla düşündün?"

Alt dudağımı dişlerimle ısırdım. "İlk başta çok. Ama haklısın. Sonra azaldı."

"Aynen öyle. Büyük evinde kayıplarının yasını tutarak boşa zaman harcamadın. Hayatına devam ettin. Alexander senin için doğru adam değildi ve keşke onunla evlenmeseydin diyorum ama bu bir şeyi kanıtladı. Nolen'e ihtiyacın olmadığını. Aslında, foo-foo'yu en iyi durumda tutmak için ara sıra biriyle takılmak dışında hiçbir erkeğe ihtiyacın yok."

Yine güldüm. "Lütfen *'foo-foo'* demeyi bırak."

"Tamam. Ama unutma, sen tam da olduğun gibi harikasın. Genç, özgür ve güzelsin."

"Sen olmasan ne yapardım, Abs?"

Beni kucakladı. "Bunu asla öğrenmene gerek kalmayacağına söz veriyorum. Sonuna kadar ruh ikiziyiz." Beni bıraktı ve şarap şişesine uzandı. "Şimdi, berbat erkekleri unutam ve kendimizi unutana kadar içelim."

"Kulağa iyi bir plan gibi geliyor."

Abi'nin misafir odasına sendeleyerek gittiğimi ya da giyinik halde yatağın üzerinde uyuyakaldığımı hatırlamıyordum. Ertesi sabah, yüzümün sol tarafında ve bir kolumda yorgan izleri ve başımda korkunç bir ağrı ile uyandım. Kusmadan duş almayı, dişlerimi fırçalamayı (Abi'nin yedek diş fırçası ve diş macunu olduğu için şükürler olsun) ve giyinmeyi başardım. Gömleğim yüzümden daha fazla kırıışmıştı. Yine de tek yapmam gereken bir taksiye binip eve gitmek ve günün geri kalanında yatağa uzanmaktı.

Abi'nin yatak odasına kafamı uzattığımda hala derin uykundaydı. Mutfak tezgahına dün gece için teşekkür ettiğim bir not bırakıp Uber çağırdım.

Eve dönerken birkaç kez şoföre durup beni indirmesi gerektiğini söylemek üzereydim. Her virajda midem bulanıyor ve sarsılıyordu, evimin önüne geldiğinde kusmak üzereydim, yükselen mide bulantısını bastırmak için burnumdan düzenli nefes almam gerekiyordu.

Nolen'ın arabası, Jason'ın arabasının yerine garaj yoluna park edilmişti. Birlikte bir yere gitmiş olmalılar. İyi. Huzur, sessizlik ve yatağım, akşamdan kalma için mükemmel bir tedavi kombinasyonuydu.

Ön kapıdan içeri sendeleyerek girdim ve doğruca mutfağa yöneldim. Oturma odasından geçerken, öfkeyle titreyerek bir ses duyuldu.

"Neredeydin lan?"

Ah, lanet olsun. Huzur ve sükunet buraya kadarmış.

Yavaş ve dikkatli bir şekilde arkamı döndüm. Ani hareketler yapmak kötü bir fikirdi, ancak Nolen Kingcaid'in tertemiz takım elbisesine kusmak, günümün başlangıcını biraz olsun iyileştirebilirdi.

"Jason nerede?"

"Los Angeles'a giden uçakta."

Kaşlarımı çattım. "Los Angeles'a gideceğini hiç söylemedi."

Nolen cebinden telefonunu çıkardı ve iki başparmağıyla ekrana dokundu.

"Ona, senin bir hendekte ölü yatmadığını haber vereceğim."

O anda Jason'a Abi'nin evinde kalacağımı söylemediğimi fark ettim. Ama o da sürekli dışarıda kalır ve bana nerede olduğunu söylemezdi. İkimiz de yetişkin insanlardık, Tanrı aşkına.

"Bir bardak su istiyorum." Elimi duvara dayayarak koridorda sendeleyerek yürüdüm. İki bardak suyu bir dikişte içtim. Nolen, ben bitirene kadar bastırılmış öfkeyle titriyordu.

Sanki umurumda mı?

Bardağı tezgaha koydum, ağzımı sildim ve ona saldırgan bir bakış attım.

"Sen burada ne arıyorsun?"

"Jason gelip senin eve dönmeni beklememi istedi." "Neden?"

Ben altı yaşında değilim."

"O zaman neden altı yaşındaymışsın gibi davranıyorsun?"

Gözlerimi genişlettim, ellerim sanki derime mıknatıs dikilmiş gibi otomatik olarak kalçalarımın gitti. "*Anlamadım?*"

"Eve gelmeyeceğini ona mesaj atsan ne olurdu?"

"Jason sürekli dışarıda kalır. Bana mesaj atmaz. Ve fark etmediysen, ben otuz dört yaşındayım, ikinizden de iki yaş büyüğüm."

Dudakları inceldi. "Endişelenmişti. Ben de öyle."

"Gördüğün gibi, ölümümle ilgili söylentiler çok abartılı." Jason'ın garip bir şekilde ibuprofen'i sakladığı mutfak dolabını karıştırdım. Kapağını açtım, iki tane çıkardım ve su bardağımı yeniden doldurdum, iki tableti de bir kerede yuttum.

"Bu komik değil, Marlowe." Yaklaşarak, "Neredeydin?" diye sordu.

Gözlerinde kıskançlığın parıltısını, bir zamanlar hakkı olan sahiplenme duygusunu yakaladım. Ama Nolen'ın beni kendisine aitmişim gibi davranma zamanı çoktan geçmişti.

Gömülmüştü. Ölmüş. Yok olmuştu.

Biraz eğlenmek ve intikam almak için uygun bir zaman olduğuna karar verdim.

"Benim bir hayatım var, Nolen." Ellerimi kot pantolonumun arka ceplerine soktum. Bu pozisyon göğüslerimi öne çıkardı. Nolen'in gözleri, tahmin edilebileceği gibi, kırışık pamuklu gömleğimin altında gerilen göğüslerime indi. "Bu arada, o muhteşemdi. Bir gecelik, bağlanmadan. Mükemmel bir akşamdı."

Burun delikleri genişledi, yüzünde bir duygu girdabı belirdi. Ağzını açtı. Kapattı. Açtı. Kapattı. Sonra hızla döndü ve mutfaktan çıktı. Ön kapının çarpma sesi evin içinde yankılandı. Onun tepkisi beni mutlu etmeliydi.

Bunun yerine, göğsümde kocaman bir boşluk bıraktı.

Bölüm 11

Nolen

Ben buna ilerleme derim.

TANIMADIĞIM BİR ÖFKEYLE SESSİZLEŞTİM, arabama atladım ve hızla garajdan çıktım. Gaz pedalına bastığımda lastiklerim gıcırdadı, arka tekerlekler asfaltta tutunana kadar kaydı.

Marlowe geceyi başka bir adamla geçirmişti.

Başka bir adamla. Lanet olası bir adamla.

Elimi direksiyona vurup durdum, defalarca, onu parçaladım. Marlowe'un benden başka biriyle seviştiği düşüncesi içimi kemirdi. Alexander'ın on yıl boyunca her gece onun yanında uyuması yeterince kötüydü, ama en azından bunu yüzüme vurarak acı çektirmemişti.

En kötüsü neydi peki? O her saniyenin tadını çıkarmış, benim saklayamadığım acıyı, yüzümde beliren ıstırapı zevkle izlemişti.

Dün ona yapacak *işleri* olduğunu söyleyerek alay ettiğim için, bu durum bana büyük bir darbe vurdu. Onun bir randevusu olduğuna gerçekten inanmamıştım. *Tanrım, ne kadar yanılmışım?*

Kimdi o? Jason belli ki bilmiyordu, yoksa bana söylerdi. Birbirimizden sır saklamazdık, ama Marlowe'un onun kız kardeşi olduğunu ve onun sadakatının en çok ona ait olduğunu sık sık kendime hatırlatırdım. Eğer Marlowe ona bana bir şey söylememesini isterse, söylemezdi. Ama Jason'ı kardeşlerimi tanıdığım kadar iyi tanıyordum. Onu bir kitap gibi okuyabilirdim. Ayrıca, kız kardeşinin dün gecedan kalma kıyafetleriyle eve döneceğini bilseydi, neden bana evde onu beklememi söylesin ki?

Peki arabası neredeydi? *Onun* evinde mi? Tanrım, bir takip cihazı için neler vermezdim. Yine de, bu ruh haliyle bir yabancıнын evine dalmak pek de iyi bir fikir değildi. En son ihtiyacım olan şey, sakinleşene kadar yirmi dört saat polis nezaretinde kalmaktı.

Kumarhanenin önüne park ettim ve kapıyı açık bırakarak arabadan atladım. Vale park ederdi. Umurumda değildi, arabayı yaksa ya da kazaya katsa da umurumda değildi. Lobiye doğru yürüdüm, resepsiyonda bekleyen sırayı geçerek

resepsiyonda bekleyen kuyruğu geçerek check-in yapmak için ilerledim, resmi check-in saatimiz saat dört olmasına rağmen.

Bugün Cumartesi.

Yardımcı müdürüm bana doğru geldi. Gülümsedi ve yavaşladı. *Bugün olmaz.* Elimi havaya kaldırdım.

"Şu an uygun değil, Di, tabii bina yıkılmıyorsa." "Bildiğim kadarıyla hala ayakta."

"İyi. Değişiklik olursa haber ver." Son sözümü omzumun üzerinden, ondan birkaç metre öteye doğru attım. Ofisime doğru yola çıktım. Yeni asistanım Charlotte, Zandra'nın masasının kenarında oturmuş sohbet ediyordu. Ben yanından geçerken masadan atladı, yanakları kızardı.

"Bay Kingcaid, nasıl..."

"Telefon almayacağım, Zandra," diye bağırdım. "Arayan başkan ya da papa olsa bile umurumda değil. Anladın mı?"

Cevap beklemedim. Ofisimin kapısını çarparak kapattığımda, iki şok olmuş yüz bana bakıyordu. Asla sinirlenmem. Çalışanlarımla kaba veya sert davranmam. Şüphesiz, kığım masamın arkasındaki deri koltuğa değmeden önce, başlarını bir araya getirip dedikodu yapacaklardı. Umurumda değildi. Tek umursadığım Marlowe'du.

Lanet olası bir ezik, bütün gece onun amına gömülmüş, ellerini her yerine sürmüş, onu damgalamış, sahiplenmişti.

Midem bulandı. Her şeyi yanlış oynamıştım. Sabır aptalların oyunuydu. Kadının için savaşma zamanı gelmişti. Ve savaşacaktım. Buna emin olabilirsiniz.

Masamdaki interkom çaldı, hoparlörden Zandra'nın sesi geldi. "Bayan Beck geldi, Nolen."

Bu sabah işe gelir gelmez Cumartesi günkü davranışım için Zandra'dan özür dilemiştim. Pazar günleri çalışmadığı için bu benim ilk fırsatımdı. Özü nezaketle kabul etti ama Charlotte'a benim için çalışmaya gelmekle kötü bir karar vermediğini ona temin etmem gerektiğini belirtti. Hemen Charlotte'un evine çiçek gönderilmesini ayarladım ve ona, gördüklerinin

Cumartesi benim normal çalışma günüm değildi. Umarım Zandra da ona aynı şeyi söylemiştir.

"Onu içeri gönder, Zandra, teşekkürler."

Marlowe, muhteşem kıvrımlarının her birine yapışan, dizinin birkaç santim altında biten, dar kesim siyah kolsuz bir elbise giymiş olarak ofisime daldı. Gökdelen topuklu ayakkabılar, ince baldırlarını ve zarif ayak bileklerini vurguluyordu. Gözlerimi ondan ayırmadan onu içime çektim, sadece boğazını temizlediğinde gözlerimi yüzüne kaldırdım. Savaşçı ifadesi kasıklarımı ısıttı. O kadar öfke, yatak odasında çok ateşli bir karşılaşmaya dönüşecekti. Tek yapmam gereken, onunla kaderimizde olduğumuza ikna etmektir.

Keşke o kadar basit olsaydı.

"Günaydın." Sesimi hafif ve neşeli tutmaya çalıştım. "Kahve ister misin?"

Kafasını salladı. "Hayır, teşekkürler. Evan'ın burada olacağını

sanıyordum." "O saat 10'da gelecek. O gelmeden önce konuşabiliriz diye

düşündüm." "Ne hakkında?" Çantasını yere koydu ve masanın

karşı tarafa oturdu.

"Oh, bilmiyorum. Bir şeyler buluruz herhalde. Hava durumu, bu yıl ön seçimleri kim kazanacak. Cuma gecesini birlikte geçirdiğin adam." Midem sıkıştı. Onunla birlikte olduğunu düşünmek bile midemi bulandırıyor.

Burnundan derin bir nefes aldı. "Seninle özel hayatımı konuşmayacağım, eğer konuşmak istediğin buysa, Evan gelene kadar sessizce oturmayı öneririm."

Bacaklarını çaprazlayarak parmak uçlarını birbirine vurdu, bakışları pencerenin dışındaki manzaraya sabitlendi.

Özel hayatıyla ilgili sözlerini ve sessizlik isteğini görmezden geldim.

"Onunla nerede tanıştın?"

"Seni ilgilendirmez."

"Adı ne? Ne iş yapıyor?"

Bana baktı, göz bebekleri kızgınlık nedeniyle yanmış bakır renginden yaşlı konyak rengine dönüştü. "Sağır mısın? Yoksa sadece kavgacı mısın?"

"İkisi de değil."

"İlgileniyorum." "Neden?"

"Çünkü onun sana layık olduğundan emin olmak istiyorum." Bir yalan. Bu pisliğin kim olduğunu öğrenmek istedim, böylece ona bir daha sana

lanet olasıca bir santim bile yaklaşırsa, kollarını yerinden söküp çöldeki dağ aslanlarına yem yapacağımı söylemek istedim.

"Senin gibi mi demek istiyorsun?" diye burun kıvrıldı. "Ben yetişkin bir kadını, Nolen.

Kendi kararlarımı kendim veririm."

Marlowe'un bana işaret etmesine gerek olmayan birçok şey vardı. Onun kadını statüsü kesinlikle bu kategorideydi. Tanrı biliyor ki, günün her dakikasında onun "yetişkin kadın" kıvrımlarını yeterince düşünüyordum.

"Jason onunla tanıştı mı?"

Kafasını sallayarak homurdandı. "Dediğim gibi, tek gecelik bir şeydi. Tanrı aşkına, o adamla evlenmeyi düşünmüyorum."

Onu tek gecelik bir ilişkiye mahkum ettiği için rahatlamalıyım. Bunun yerine, kıskançlık duygusu boğazımı yakıyordu. O, benim kadınıma dokunmuştu. Ne zaman ona birkaç santim yaklaşısam, geri çekiliyordu. Bu çok acı vericiydi, ama onun için savaşmaya kararlı olmama rağmen, nereden başlayacağımı bilmiyordum.

"Şey, bu..."

Zandra, cümlemi bitiremeden kapıyı açtı ve Evan'ı içeriye aldı. Öldürücü düşüncelerimi bir kenara bırakıp yüzüme sıcak, işadamı gibi bir gülümseme yerleştirdim.

"Ah, Evan. Harika. Erken geldin. Başlayalım mı?"

Marlowe'un merkez için hazırladığı planları incelememiz birkaç saat sürdü. Birkaç öneride bulundum ve o da tartışmadan kabul etti, bu da beni çok şaşırttı. Onun uyumlu tavrına itiraz etmeyi planladığımdan değil. Uyumlu Marlowe, pek sık rastladığım bir şey değildi.

Evan, kırk sekiz saat içinde taslak planları hazırlayacağına söz verdi. Onayladıktan sonra, resmi kanallardan geçmek yerine belediye başkanının ofisine sunabilecektim. Marlowe'un ipleri elinde tutmaktan hoşlanmamasına rağmen, ailenin benimki kadar şehirde etkisi olduğunda Vegas böyle işliyordu. Kişisel bağlantılarımı kullanmak, onun vizyonunu ve hayallerini daha hızlı gerçeğe dönüştürebilecekse, bunları sonuna kadar kullanmayı planlıyordum.

Evan ayrılırken, Marlowe eşyalarını topladı. Onu takip etmek için harekete geçti. Ben onun önüne geçtim. *Bu bir alışkanlık haline geliyor.*

"Şimdi ne var?"

Sesi sinirli olmaktan çok yorgun geliyordu. Cuma gecesinin çalgınlıklarından hala kurtulmaya çalıştığını düşünmemeye çalıştım.

"Öğle yemeği için vaktin yoktur herhalde."

"Ögle yemeği için her zaman zaman ayırıyorum." "Harika. O zaman gidelim mi?"

"Ama seninle olmaz." Çantasını omzuna astı ve evrak çantasını aldı.

"Ben de çok iyi anlaşıyoruz sanıyordum."

Ona geniş bir gülümseme attım. O ise stoik bir şekilde, etkilenmemiş bir şekilde bana baktı. "Havamda değilim, Nolen."

"Hayır, yorgun ve huysuzsun, ve focaccia üzerinde tavuk salatası tam da neşelenmen için ihtiyacın olan şey."

Marlowe focaccia ekmeğini çok severdi. İçinde ne olduğu önemli değildi, ne olursa olsun yiyip bitirirdi. Hâlâ en sevdiği şeylerden biri olduğunu umuyordum. Karnı, belli ki benim hayranımdı, tam o anda guruldamaya başladı.

"Gördün mü?" Karnını işaret ettim. "Miden de aynı fikirde."

Gülümsemeyi fark ettim, ama alt dudağını ısırarak gizledi. "Peki. Hızlı bir öğle yemeği."

Beni geçip gitti, ben de onun peşinden gittim. Umurumda değildi. Marlowe ile baş başa vakit geçirebileceksem, onu dünyanın sonuna kadar takip ederdim.

Onu lobideki şarküteriye götürdüm ve bir masaya oturttum, sonra tezgaha gidip öğle yemeğini aldım. Yemek ve içecekler için imza attım —kendi otelimde bile hesapların dengelenmesi gerekiyordu—ve sandviçi onun önüne koydum.

"Buyur."

"Teşekkürler." Sandviçi aldı, ısırdı ve ağzını peçeteyle sildi. "Oldukça iyi."

Elimi göğsüme koydum. "Senden gelen bu sözler büyük bir övgü." Gözlerini devirdi. "Eskiden bu kadar sinir bozucu değildin."

"Ben hep bu kadar sinir bozucuydum. Bu, benim hakkımda sevdiğin şeylerden biriydi."

Sandviçi ağzına götürürken durakladı, sonra bir ısırık daha aldı. "Ne istiyorsun, Nolen?"

"Seni." Bir yıl önce Vegas'a taşındığından beri bu gerçeği saklamamıştım. Şimdi yalan söylemenin bir anlamı yoktu.

"Kırık plak gibisin."

"Ve bozuk kalacağım. Sen beni düzeltene kadar." "Bu olmayacak. Sen yardım edilemez durumdasın."

"Aşk her şeyi iyileştirir."

Gözleri kısıldı, ama bana başka bir iğneleyici yorum yapmak yerine, sandviçini yedi ve üç ısırık daha alarak bitirdi. Ayağım titredi. Onun gitmek üzere olduğunu hissettim.

Düşün. Onun kalbine yakın bir konu seç. Onu biraz daha burada tutacak herhangi bir şey.

"Bana Gloria'dan bahset."

Gözlerini kırıştırarak, zorlukla yuttu. Ellerini peçeteye sildi, peçeteyi top haline getirip masanın üzerine attı. "Neden?"

"Çünkü bu binanın inşa edilmesinin tek nedeni o. Onun nasıl bir kadın olduğunu daha iyi öğrenmek istiyorum."

Dudaklarını büzdü, ona aldığım soda şişesinin kapağını açtı ve büyük bir yudum aldı. "Gloria, bir kez tanıştığınızda asla unutamayacağınız türden bir kadındı."

Bu duyguyu bilirim. "Bu tür insanlar özeldir."

"Evet." Omuzları düştü. "Öyleler." Üzüntüyle başını salladı. "O harikaydı. Güzel, nazik ve çok... çok iyi biriydi, anlıyor musun? Başına gelenleri hak etmemiştir."

Elimi masanın üzerinde, parmak uçlarım onunkilerden bir santimden az uzaklıkta olacak şekilde hareket ettirdim. Her zamanki gibi geri çekilmediğinde, parmaklarımı ileri doğru kaydırarak aramızdaki mesafeyi kapattım.

"Üzgünüm. Böyle korkunç bir durumda bir arkadaşını kaybetmek kalıcı bir yara bırakır, ama burada yaptığın şey, Marlowe, çok önemli. Dahası, hayat değiştirici, ya da merkezine kabul ettiğin istismar mağdurları için öyle olacak."

Bir an için, Marlowe'um beklenmedik bir şekilde geri döndü. Bana çocukluğumuzdaki gibi baktı. Hayranlıkla. Benden iki yaş büyük olmasına rağmen, hemen her konuda bana danışırdı. Kravatına takılan saçlarını çözmekten, en sevdiği smoothie'yi almak için markete koşmaya kadar.

"Teşekkür ederim. Bunu söylediğin için minnettarım." "Doğru. Gurur duymalısın."

Dudaklarını ısırdı. "Belki. Daha önümüzde uzun bir yol var. Tek bildiğim, Gloria şiddet uygulayan kocasına geri dönmemiş olsaydı, bugün hayatta olacağı. Herkese yardım edemeyiz, ama tek bir kişiyi bile kurtarabilirsek, buna değer, değil mi?"

Paylaştığımız dayanışma anının verdiği güçle, elini elimle kapattım ve sıktım. "Biliyorum."

Soluk elini saran bronzlaşmış elime baktı, sonra elini benimkinin altından nazikçe çekti. Elini geri çekmedi ya da bana kızgın bir bakış atmadı. Ben buna ilerleme dedim.

"Gitmeliyim. Çarşamba günü planları inceledikten sonra sana haber veririm. O zaman sen de sohbetine ya da ne yapıyorsan ona devam edebilirsin."

Dudakları hafifçe gülümsedi. Neredeyse havaya yumruk atacaktım.

Gerçekten ilerleme kaydedilmişti.

"Sizinle iletişime geçeceğim."

Çenesini hafifçe eğerek bana selam verdi, sonra kabinin ucuna doğru yürüdü. Son bir kez başını sallayarak deli'den çıktı. Lobide dolaşan kalabalık onu yutana kadar her adımını takip ettim.

Belki de bizim için hala umut vardı. Kesin olan bir şey vardı: Son nefesimi verene kadar Marlowe Beck'ten vazgeçmeyecektim.

Bölüm 12

Marlowe

**İçgüdü'n sana bir şeyi
yapmamamı söylüyorsa...
onu dinle.**

Kardeşimin alçakça taktikleri beni Nolen ile çalışmaya zorladığından bu yana BEŞ HAFTA GEÇMİŞTİ. Kahretsin, çok uzun beş hafta olmuştu. Ama bunu itiraf etmek ne kadar acı verse de, Nolen bazı harika fikirler üretmişti. Nadiren de olsa geçmişimizi unuttuğum zamanlarda, onunla birlikte çalışmaktan gerçekten keyif alıyordum. Bazen saatler geçiyordu ve onun ihanetini aklımın bir köşesine itmeyi başarabiliyordum. O zamanlar en verimli, en az çatışmalı zamanlarımızdı. Hatta onları keyifli olarak nitelendirebilirim.

Nolen'in çekiciliği hiç azalmamıştı ve olgunlaştıkça bu yeteneğini daha da geliştirmişti. Ama bir yıl önce Vegas'a geldiğimden beri, bana, *bize* yaptıklarından dolayı çok acı çekmiş ve nefretle dolmuştum, onun bu yönünü göstermesine izin veremezdim.

Ama şimdi bu yönünü gösteriyordu. Hem de fazlasıyla. Hatta, biraz kaba saba olan inşaat ekibini bile etkiliyordu. Ancak işleri kusursuzdu. İnşaatı başlatmak için onayımızı sadece iki hafta önce almıştık ve ilerleme beni şaşırtmıştı. Ana binanın çatısı çoktan yapılmıştı ve iç duvarlar da yerleştirilmişti, ancak modüler tasarım inşaatı kolaylaştırıyordu. Bu hız devam ederse, planlanandan önce kapılarımızı açabilecektik. Üç aylık bir zaman çizelgesi planlamıştım, ancak bu hızla iki ayda hazır olacaktık.

Para ve kaynakları bir şeye yatırmanın işleri bu kadar hızlandırması şaşırtıcıydı.

Nolen inşaat işlerini hallederken, ben de zamanımı yerel hayır kurumları ve kolluk kuvvetleriyle iletişime geçmek ve tesisin personel alım sürecini başlatmak için kullandım. Nolen ile oturup rakamları incelerken, ki bu rakamlar göz kamaştırıcıydı ve tek bir yöne doğru gidiyor gibi görünüyordu, o fahiş maliyetleri önemsemiyor ve iş banka hesabına bir miktar daha para aktarıyordu.

Bunu söylemekten nefret ediyordum, ama o olmasaydı bunu başaramazdım. Kardeşim hiçbir şekilde fakir değildi, ama Jason'ın nakit akışı gayrimenkullere bağlıydı.

Ayrıca, projem için fon sağlamak amacıyla ona varlıklarını satmasını asla istemezdim. Alexander'dan boşanma anlaşması kapsamında aldığım para bile birkaç gün içinde tükenmişti. Bu fikrin ortaya çıktığı anı düşündüğümde, sahip olduğum parayla hayallerimi gerçekleştirebileceğimi düşünerek ne kadar naif davrandığıma gülümsedim.

Ama dikkatli olmam gerekiyordu. Nolen'in cazibesine kapılmak korkunç bir fikirdi, ama bunu yapmak çok kolaydı. Abi benim vicdanım, yol göstericimdi. Onun büyüüne kapıldığımda, parıldayan yeşil gözlerine, kalın, dalgalı saçlarına ve sıcak, yaramaz gülümsemesine hayran kaldığımda başvurduğum kişiydi. Ondan destek istediğim her seferinde, bana on yıldan fazla bir süre önceki o geceyi ve sonrasında yaşananları hatırlatırdı.

Gözyaşları, öfke, birkaç tekila içmek. Ertesi sabah Alexander'ın yatağında uyanmak. Zorunlu evlilik ve on yıllık mutsuzluk. O geceye kadar olan her bir olayı tek tek hatırlayabiliyordum. Kendi kararlarımdan sorumlu yetişkin bir insan olmama rağmen, Nolen bombayı patlatan fitili ateşlemişti.

Sonrasında alınan kötü kararlarda onun payını unutmam mümkün değildi. Bir saniye bile.

"Tamam, rakamları gözden geçirmeye hazır mısınız?" Nolen konferans odasına girdi, her zamanki gibi koyu gri tasarımcı takım elbisesiyle, gözlerine uyan yeşil çizgili kravatıyla ve mükemmel ütülenmiş bembeyaz gömleğiyle tertemiz görünüyordu.

Biraz fazla yakın bir şekilde yanımdaki koltuğa oturdu. Gözümün ucuyla onun sırtışını yakaladım ve birkaç santim sağa kaydurdum. Esprili bir cevap hazırladım ama o sadece ellerini kucağında birleştirdi ve benim başlamamı bekledi.

Nolen'e hakkını vermek zorundaydım. Genellikle umursamaz bir tavır sergilerdi, ama iş söz konusu olduğunda titizdi. Her ayrıntı lazer gibi odaklanarak incelenirdi. Babasının onu yirmi beş yaşındayken kumarhane işinin başına getirmesine şaşmamalı. O yaştaki çoğu erkek hafta sonları hala sarhoş olup üniversiteden hiç mezun olmamış gibi davranırken, Nolen milyarlarca dolarlık küresel bir işin başında oturuyordu. Dünyada kaç tane Kingcaid Kumarhanesi olduğunu bilmiyordum. Çok fazlaydı, ama omuzlarındaki sorumluluğun ağırlığı karşısında hiç telaşlanmıyor ya da panikle miyordu.

"İyi görünüyor. Nakit akışı istikrarlı. İşe alımlar nasıl gidiyor?"

"İyi gidiyor. Evan ve ekibinin kaydettiği ilerlemeyi göz önüne alarak, açılış tarihini öne almaya çalışıyorum. Yolda birkaç engelle karşılaşsak, her zaman geriye çekebilirim."

"Mükemmel." Başını bir yana eğdi. Yavaşça bir gülümseme belirdi, bu gülümseme midemde kelekler uçuşmasına neden oldu. "Öğle yemeği için planın ne?"

Bunun nereye varacağını biliyorum. Nolen, iş görüşmelerimizi yemek yerken devam ettirmek bahanesiyle haftada birkaç kez bana çıkma teklifinde bulunmuştu. Her seferinde, kesin bir "Hayır" cevabı vermiştim. Reddetmem onu durdurmamıştı. Aslında, bu onu neredeyse daha da cesaretlendirdi.

"Öğle yemeği için vaktim yok."

"Elbette var. Benim vaktim varsa, senin de vardır." Of. Bana mantıkla yaklaşmasından nefret ediyordum.

"Tamam, o zaman açık konuşayım. Seninle öğle yemeği yemek istemiyorum." "Neden?"

Gülüşüm pek neşeli değildi. "Nedenini çok iyi biliyorsun."

"Tropicana'nın yanında açılan harika bir yer var. En lezzetli burritoları orada yapıyorlar. Hatta soda ve churros da ısmarlarım." Başını diğer tarafa çevirdi. "Çikolata ve karamel soslu."

Nolen'in sinir bozucu yanı buydu. Neredeyse birlikte büyümüştük ve o benim zayıflıklarımın farkındaydı, özellikle de Meksika yemekleri konusunda.

Lanet olsun. Yine aynı şeyi yapıyordu. O çekicilik numarasını. Alkolik olsaydım, hemen sponsorumla telefonda konuşurdum, ama Nolen'in önünde Abi'yi arayıp onun büyüüne kapıldığımı anlatmaya başlayamazdım.

"Bir şartla."

Gözleri parladı ve koltuğunda dikleşti. "Söyle."

"Bu bir iş yemeği ve masadaki tek konu ortak projemiz."

Elini uzattı. "Anlaştık."

Sözlerine hiç inanmadım. Elini havada bırakarak "Adresi bana mesaj at. Saat birde orada buluşuruz." dedim.

"Anlaştık."

Restoranı sorunsuz buldum ve arabamı parlak siyah bir kamyonet ile ateş kırmızısı renkli, sportif bir arabanın arasına park ettim. Muhtemelen, kayıp gençliğini hayıflanan, altmışlı yaşlarında kel bir adamın arabasıydı. Nolen'in arabasını göremedim, ancak bazen şoförü onu şehirde gezdirirdi.

Restorana girdiğimde kızarmış soğan ve chipotle tavuk kokusu beni karşıladı. Ağzım sulandı, midem de yüksek sesle guruldamaya başladı. Tahmin ettiğim gibi, Nolen burada değildi. Pencerenin yanındaki bir masayı seçtim ve menüyü inceledim, her saniye daha da acıkıyordum. Bu yeri nasıl şimdiye kadar duymamıştım? Listedeki her şeyi yiyip, ikinci porsiyon isteyebilirdim.

Beklerken bir soda sipariş ettim. Saat birden beş dakika geçmişti. İşleri takılmış olmalıydı. Beş dakika daha geçti, sonra on dakika. Midemde bir öfke topu oluşmuştu.

Boş versene. Artık bekleyemeyecek kadar acıkmıştım.

Burrito kasesi sipariş ettim ve şef yemeğimi hazırlarken, sinirlenip kıpır kıpır durarak intikam planları yaptım. Bu, Nolen'in bana defalarca çıkma teklif edip benim reddetmemden dolayı intikamı mıydı? Ona yakışır bir şeydi.

Ya da...

Oh,

kahretsi

n.

Ya bir araba kazası geçirmişse?

Çantamı açıp telefonumu çıkardım. Nolen'dan cevapsız bir arama ve bir sesli mesaj vardı. Neden çaldığını duymamıştım?

Yan taraftaki düğmeyi kontrol ettim. Sessiz moddaydı. Bunu yaptığımı hatırlamıyordum. Sesli mesaj kutumu aradım ve Nolen'in mesajını dinledim. Çıkamayacağı bir sorunla ilgili bir şeydi. Yokluğuna ilişkin acınası mazereti bir özürle takip etti ve beni daha sonra arayacağını söyledi.

Bir peçeteyi parçaladım ve parçaları masanın üzerine saçtım.

Son birkaç haftadır beni ısrarla takip ettikten sonra "sebe" göstererek beni ekti ve yokluğunu açıklayan bir mesaj bile bırakma nezaketini göstermedi.

"Benim öğle yemeği için vaktim varsa, senin de vardır."

Onu geri aradım. Tahmin ettiğim gibi telefonu sesli mesaja düştüğünde, iki kelimelik bir mesaj bıraktım. "Zahmet etme."

Garson yemeğimi getirdi, ama ne kadar lezzetli olursa olsun, boğazımda biriken öfke yumruğunu yutamadım. Hesabı ödedim, yemeğin kötü olduğu için bitirmediğimi düşünmesinler diye bol bahşış bıraktım ve arabama bindim. Park yerinden çıkacak kadar kendimi kontrol edebilmek için birkaç dakika derin nefes almam gerekti. Doğruca eve gittim, orada olma ihtimaline karşı siteye gitmeye cesaret edemedim.

Şu anda, yaptıklarımın sorumlu tutulmayacaktım. Pislik.

Bölüm 13

Nolen

Kararlar sonuçlar doğurur.

OTUZ DAKİKA ÖNCE...

Vale arabamı kumarhanenin önüne getirdi. İçine bindim, damarlarımdan heyecan seli akıyordu. Operasyon Charm Marlowe'u hızlandırdığımdan beri, bu sefer onun kaçmasına izin vermeyeceğime dair kararlılığımdan vazgeçmedim. *Bu sefer*, o teslim olana kadar savunmasını defalarca test edecektim.

Hiçbir şey beni planımdan alıkoyamazdı.

Ve bugün, iş gibi görünmesi şartıyla, sonunda öğle yemeğine evet dedi.

Ben de kabul ettim. Ama

bu sözümü

tutmayacaktım.

Arabayı vitese taktım. Yola çıkarken telefonum çaldı. Cevap vermek için kenara çektim. Araba sürerken telefonla konuşmayı sevmezdim. Bu durumda, her iki faaliyete de tam olarak odaklanamazdım.

Telefonu açtım... ve her şey değişti.

Marlowe, Jason'ın satın alıp bize ortaklaşa hediye ettiği arazi için planını sunduğunda, hiç tereddüt etmemiştim. O kazanmıştı. Kesinlikle. Ama o zamandan beri, mükemmel bir aile evi için hayalimdeki araziye aramaya devam ediyordum. Daha doğrusu, Marlowe'un mükemmel aile evi vizyonu. On yaşındayken bizim yaşayacağımızı hayal ettiği evin bir resmini çizmişti ve ben o çizimi bugüne kadar saklamıştım. Planlara birkaç ekleme yaptım, ama ev inşa edildiğinde, bitmiş evin yıllar önce Marlowe'un çizdiği resimle aynı olduğu şüphe götürmezdi.

Bir hafta önce, mükemmel bir arsa bulmuştum. Marlowe ile kavga ettiğim orijinal arsadan bile daha mükemmeldi. Son yedi gündür arsanın sahibi ile pazarlık yapıyordum. İlk başta satmaya pek istekli değildi. Avukatımın yaptığı bu telefon görüşmesi her şeyi değiştirdi. Arsanın sahibi, saat ikiden önce belgeleri imzalamam şartıyla satmayı kabul etti.

anlaşma sona erdiğinde. Son birkaç gün içinde yaptığım birkaç cömert teklifi reddettiği düşünülürse tuhaf bir istek, ama neden hediye atın dişlerine bakıp kötü dişleri olduğunu düşünesin ki?

Kimse planlarımdan haberdar değildi, Jason bile. Öyle kalmasını istiyordum. Bazen, benden nefret eden bir kadınla bir ev kurup bir hayat kurmayı planlayarak deli gibi davrandığımı düşünüyordum. Ama küçük yaştan itibaren milyarlarca dolarlık bir işi yönetmek, içgüdülerime güvenmeyi öğretilmişti. Yıllar boyunca, içgüdülerimi dinleyip onlara göre hareket edecek kadar güvenecek kadar geliştirdim. Marlowe Vegas'a geldiğinden beri, boşanma süreci devam ederken, içgüdülerim bunun benim için dua ettiğim fırsat olduğunu haykırıyordu. Bizim için ikinci bir şans.

Zihnim bu evi bir sembole, onu ne kadar derinden sevdiğimin fiziksel bir göstergesine dönüştürmüştü. Yirmi dört yıl boyunca o buruşuk kağıt parçasını sakladım ve şimdi onu gerçeğe dönüştürmek niyetindeydim.

Hiçbir şey beni Marlowe ile öğle yemeğine gitmekten alıkoyamazdı, bunun dışında.

Onu aradım. Sesli mesaja düştü. Yalvaran bir mesaj bıraktım, o ana kadar yaptığım hazırlıkları mahvetmemiş olmayı umarak parmaklarımı çaprazladım ve avukatımın ofisine doğru yola çıktım.

Saat 1:45'te, gelecekteki evim olacak bir arsanın gururlu sahibi oldum. Gelecekteki evimiz. Benim ve Marlowe'un, ve gelecekteki küçük versiyonlarımızın.

En az iki çocuk istiyordum. Belki üç. Şimdi hayal edebiliyordum. Marlowe'un sevgi dolu kehribar rengi gözleriyle izlerken, onlara bahçede bisiklet sürmeyi öğretmeyi. Yataklarının yanında oturup onlara gece masalları okumayı. Rahat bir yemek masasında ailece yemek yemeyi. Aspen'de Noel'i, gündüzleri kayak yaparak, geceleri ise gerçek bir ateşin etrafında toplanarak geçirmeyi.

Bazıları buna hayal diyebilir. Ben buna kader diyordum.

Avukatımın ofisinden çıkarken telefonumu kontrol ettim. Marlowe bana sesli mesaj bırakmıştı. Kendimi bir azarlama için hazırladım. Ona defalarca çıkma teklif ettikten sonra onu ektem ve sert bir azarlamayı hak etmişim, ama ondan almak isteyeceğim türden bir azarlama değildi.

Bunun yerine, bıraktığı iki kelimelik mesaj beni ürpertti.

"Zahmet etme."

Onu eklediğim için sevinçten havaya uçmayacağını tahmin etmişim. Özellikle de haftalarca ona çıkma teklifinde bulunmaya devam ettikten sonra, ilk kez evet dediğinde onu ektiğim için. Yalvarmak gerekiyordu. Kararımdan pişman değildim. Bu araziyi elde etmek, dışarıdan bakanlara çılgınca gelse de, geleceğimizin bir parçasıydı. Ruhumun derinliklerinde, bunun bizim için doğru yol olduğu hissine kapılmışım. Marlowe ile mutluluğa giden yolculuğumun kolay olmayacağı belliydi. Bu, daha yüksek bir gücün bir sınavı mıydı, kim bilebilirdi? Ama nihai hedefimize ulaştığımızda, muhteşem ödül tüm acıları unutmamızı sağlayacaktı.

Acı olmadan zevk olmaz.

Nerede olabileceğini hesaplayarak inşaat alanına gittim. İşler hızla ilerliyordu. Alan işçilerle doluydu. Marlowe, personel alımını hızlandırmakla doğru kararı vermişti. Bu inşaatın tamamlanması üç aya yakın sürmeyecekti.

Mimar ile derin bir tartışma içinde olan Evan'a rastladım. "Selam dostum. Marlowe'u gördün mü?"

Kafasını salladı. "Bugün uğramadı."

"Lanet olsun," diye mırıldandım. "Tamam, teşekkürler. Her şey yolunda mı?" "Devam ediyor."

"İyi, peki, eğer gelirse, sen... Boş ver." Evan'dan ona beni aramasını söylemenin bir anlamı yoktu. Onun isteğini görmezden gelecekti ve benim şansımı bilerek, onu eklediğim için arkasında dedikodu yaptığımı, hatta güldüğümü iddia edecekti.

Gerçekten daha uzak bir şey olamazdı.

Olabileceği sadece üç yer vardı: evi, Jason'ın ofisi veya Abi'nin evi. Abi Las Vegas'a taşındığından beri, Marlowe ve Abi boş zamanlarının çoğunu birbirlerinin yanında geçiriyorlardı, ki bu benim için kıskançlık kaynağıydı. Ortaokulda tanıştıklarından beri çok yakındılar. Hatta aynı üniversiteye gitmişlerdi. Marlowe, Alexander ile evlendiğinde Abi de onu New York'a takip etmiş ve şimdi buraya taşınmıştı. Marlowe nereye giderse, Abi de onu takip ediyordu.

Abi'yi severdim, ama içimden bir ses, ne kadar iyi biri olursa olsun, Marlowe'un öfkesini körüklediğini, yangına körükle gittiğini söylüyordu. Teorimi destekleyecek hiçbir kanıtım yoktu, ama içgüdülerim beni nadiren yanıltırdı.

Abi'nin evi en yakındaydı, ama vardığımda Marlowe'un arabası garaj yolunda değildi. Yine de kapıyı çaldım. Kimse cevap vermedi.

Sonraki durak, Jason'ın evi.

Bingo.

Jason'ın park ettiği yer boştu. İyi. Bu, Marlowe ile benim aramda bir meseleydi. Jason, uzun zamandır kız kardeşini tavlama için bana destek olmuştu, ama bazı şeyler gizli kalması daha iyiydi.

Örneğin, haftalarca benimle çıkması için yalvardığım kadını ekmem gibi.

Göğsüme bir şüphe çivisi saplandı. Belki de arazi sahibinin blöfünü görmeliydim. Ona son tarihin kabul edilemez olduğunu söyleyip saati dört olarak değiştirmeliydim. Sorun şu ki, o araziye çok istiyordum. Her şeyi mükemmeldi. Arazinin büyüklüğünden çevresine, iki blok ötedeki harika çocuk okuluna kadar.

Hayır. Doğru kararı vermiştim. Yüzde yüz.

Sokağa park ettim ve arabadan indim. Yolu takip ederek kapıyı çaldım. Cevap yoktu. Tekrar çaldım. Hala cevap yoktu. Bağırma ya da bana pislik demesi yoktu. Bu sefer daha sert vurdum.

"Marlowe, kapıyı aç. Açıklayabilirim."

Sessizlik.

Pencereden oturma odasına baktım. Orada yoktu. Ama içerideydi. Biliyordum. *Hissediyordum.*

Yıllar önce, Marlowe Jason'la yaşamaya başlamadan çok önce, Jason bana acil durumlarda kullanmam için evinin anahtarını vermişti.

Bu da lanet olası bir acil durumdu.

Anahtarı kilide soktum, sola çevirdim ve kapıyı açtım. "Marlowe, benim." Hırsız girdiğini düşünüp bana beyzbol sopasıyla, ya da daha kötüsü silahla saldırmasın diye seslenmek daha iyiydi. Bacağımdan vurulmak istemiyordum.

Marlowe'a kalsaydı, muhtemelen hayalarımı hedef alırdı.

Oturma odasında, mutfakta ya da aile odasında değildi. Sayısız nedenden dolayı, en azından onun mahremiyetini ihlal etmek istemediğim için, yukarıdaki yatak odasına çıkmak istemiyordum, bu yüzden arka bahçeye gittim.

"İşte buradasın. Kapıyı çaldığımı duymadın mı?"

Donakalmış bir şekilde, bahçenin karşısındaki, çevresini çevreleyen palmye ağaçlarına bakıyordu. Güneş, yüzme havuzunda parılıyordu, rüzgâr olmadığı için su durgundu. Yaka düğmemi parmağımla çevirip kravatımı gevşettim.

"Konuşabilir miyiz?" Yanındaki sandalyeyi çekip oturdum. Hemen ayağa kalktı ve evin içine girdi.

Vay canına...

Marlow öfkelerini dışa vuruyordu. Her zaman öyleydi. Sessiz ve incinmiş bir Marlowe ile karşılaşmak... Göğsümü parçalayan bu duyguyu *hiç* sevmedim.

Onu takip ederek içeri girdim ve mutfakta buldum. Bana sırtını dönmüş, bir elini lavaboya dayamış, bir bardak sudan yudumluyordu. Ağzımı açıp konuşmak istedim, sonra tekrar kapattım. Onun gözlerine bakıp, onun da benimkilere bakmasını sağlayana kadar bu konuşmayı yapmayacaktım. Onun pişmanlığını görmesini istiyordum.

Altmış saniye geçti. Her ikimiz de bir taraf seçmiş ve ikimiz de pozisyonumuzdan vazgeçmek istemiyorduk. Ama bu benim hatamdı. Özür dilemesi gereken bendim.

"Özür dilerim. Kaçınılmazdı."

Sırtı gerildi. Bardağı masaya koydu ve yavaş ve dikkatli hareketlerle döndü. "Kaçınılmaz mı? Annen hasta mı? Yatırımcıların, o anda onlarla bir toplantıya katılmadığın takdirde yeni kumarhanelerinden birine yaptıkları yatırımı çekmekle mi tehdit ettiler? Daha kötü bir şey mi?"

Kafamı salladım. Ona anlatmak istesem de, ilişkimiz tüm zamanların en kötü döneminde olduğu için bu, mümkün olan en kötü andı. Deli olduğumu düşünürdü. Sanki gerçekten konuşuyormuşuz gibi kafamda konuşmayı duyabiliyordum.

"Seni ektim çünkü hayalimizdeki evi inşa etmek istediğim bir arsa için zaman kısıtlaması vardı. Çocuklarımız ve torunlarımızla çevrili, yaşlanana kadar yaşayacağımız bir yer."

"Arazi mi? Ev mi? Delirdin mi sen? Senden nefret ediyorum. Ted Bundy ile evlenmeyi tercih ederim."

"Sanırım Bundy öldü."

"Oh, kapa çeneni, Nolen."

Evet, bu konuşmayı yapma şansım yok. Öncelikle, onun affını kazanmam gerekirdi, ancak bunun nasıl olacağını hayal etmekte zorlanıyordum.

"Hiçbiri. Ama lütfen bana inanın, bu benim için çok önemliydi. Başka bir yolu olsaydı sizi *asla* ekmezdim. Randevumuzu kaçırdığım için çok üzgünüm."

"Randevu mu?" Burun delikleri genişledi. "Randevu değildi, Nolen. Burrito kasesi eşliğinde bir iş toplantısıydı. Bunu olduğundan fazla abartma." Ellerini beline koydu. "Söylesene, iş ortaklarıyla olan toplantılara sık sık gitmiyor musun?"

Göğsüm sıkıştı ve gevşetmiş olduğum kravatım bile beni boğuyormuş gibi hissettim. Gömleğimin en üst düğmesini açtım. Daha iyi.

"Gerçekten çok üzgünüm, Marlowe. Telafi edeyim."

"Restoranda oturup yemeğimi yerken, personel bana acıyarak gülümsüyordu. Hatam, iki menü istemektir. Hayır, dur. Hatam, seninle öğle yemeği yemeyi kabul etmekte."

Yanımdan hızla geçti. Koridora kadar geldiğinde aniden döndü.

"Bir saniye bekle. Buraya nasıl girdin?"

Çenemi ovuşturdum. "Jason yıllar önce bana bir anahtar vermişti." "Ne için?"

"Acil durumlar." Ona utangaç bir gülümseme attım.

Kehribar rengi gözleri beni delip geçti. Elimi fırına sokmanın verdiği sıcaklık bile bu kadar yakıcı olamazdı.

"Bu acil bir durum değil, Nolen."

"Benim için öyle."

Dudaklarını sıkıştırdı ve elini uzattı. "Anahtar." "Hayır."

"Lanet olası anahtarı ver."

"Anahtarı Jason verdi. Geri istiyorsa, benden isteyebilir."

Her zaman beni anında tahrik eden bir hırıltı boğazında titreşti. O sesini, o benim altımda yatariken duymak için neler vermezdim. Gözlerimi kapatıp o sahneyi hayal ettim. Son hatam yüzünden, bu fantezi her zamankinden daha da uzaklaşmıştı.

Ön kapıya doğru sert adımlarla yürüdü ve kapıyı açtı. "Çık dışarı."

Yerimde durup savunmamı sürdürmeyi düşündüm, ama Marlowe'u o kadar iyi tanıyordum ki, bu planın başarısız olacağını hemen anladım. Ben tekrar özür dilemeye çalışmadan önce sakinleşmesi için zamana ihtiyacı vardı.

"Pazartesi günü şantiyede görüşürüz."

"Gerek yok. Senin özel yeteneklerine ihtiyaç yok."

Beni uzaklaştırmak Marlowe'un taktiklerinden biriydi ve genellikle alaycı sözlerle birlikte kullanılırdı. Kanıt olarak A delili. Ancak bu sefer işe yaramayacaktı. Bu projeye birlikte katılmamızı fonun bir koşulu olarak belirlemiştim. Bu koşulu sonuna kadar uygulamaya niyetliydim.

"Oh, bilemiyorum." Gözlerimi onun üzerinde gezdirdim. "Henüz en iyisini görmedin, kedicik. Ama göreceksin." Ona bir gülümseme attım, çenesini

Çenesini imdikledim — bu onu çılgına çevirirdi — ve araba yolundan arabama doğru yavaşça yürüdüm.

n kapının çarpma sesi sokakta yankılandı. Arabayla uzaklaşana kadar gülümsememi korudum, ev arka aynamdan kaybolduğunda gülümsemem kayboldu.

İyi bir oyun oynadım, tüm fişlerimi kırmızıya yatırdım. Çarkıfelek döndüğünde, topun siyahta durmamasını umdum.

Bölüm 14

Marlowe

Ugh... Sanırım onun da yararı var.

Nolen Kingcaid'in sözünü tutabildiği ortaya çıktı — ^{tabii} bu onun işine geldiğinde. Pazartesi sabahı şantiyeye vardığımda, söylediği gibi Evan'la sohbet edip gülüyordu. Sanki dünyadaki hiçbir şey umurunda değilmiş gibi. Nolen'a ne tür bir kader bekliyor olursa olsun, her zaman özel dikim takım elbisesine en az zarar vererek ya da hiç zarar vermeden bu durumu atlatmayı başarır ve hayatına devam ederdi. Geçen Cuma yaşadığımız tartışmadan sonra, aptalca bir şekilde onun birkaç gün pişmanlık içinde oturacağını düşünmüştüm. Belki bir ya da iki kez daha özür dilemeye çalışırdı.

Böyle bir şeyi bir an bile olsa düşünmekle ne kadar saf bir aptalmışım.

Pazartesi, salı veya dün özür dilemedi. Hiçbir şey olmamış gibi davrandı ve bu beni rahatsız etti. İlk başta beni ektiği için kızgındım, ama birçok kez tek başıma yemek yemiştım. Alexander birçok akşam yemeğini kaçırmıştı. Her zaman daha önemli bir şey çıkmış ve dikkatini benden uzaklaştırmıştı. Benim için pek önemli değildi. Onun, suçluların kurbanlarını hiç düşünmeden, dahice savunması sayesinde teknik bir ayrıntıdan kurtulan başka bir suçlu hakkında uzun uzun konuşmasını dinlemektense, kendi başıma kalmayı tercih ediyordum.

Hayır, Nolen hakkında beni rahatsız eden şey, onun daha fazla yalvarmayı istemiş olmamdı. Onun rahatsız olmasını, utançtan yanaklarının kızardığını hissetmesini istemiştım. Bunu hak etmişti, ama onun davranışını doğru anladıysam, özür dilemişti ve konu kapanmıştı. Kabul et ya da etme.

Bu adam beni delirtiyordu. Jason'dan Nolen'a verdiği anahtarı geri almasını istedim. O reddetti ve ben tüm hafta sonunu öfke ve umutsuzluk arasında gidip gelerek geçirdim.

En çok canımı yakan şey neydi? Nolen ve benim bir yere vardığımızı düşünmüştüm. Elbette, öğle yemeğinin tamamen iş amaçlı olduğunu anlamıştım, ama içimde küçük bir parça canlanmıştı. Bunun *daha* fazlasının başlangıcı olabileceğini ummaya cesaret etmişim.

Bir kez kandırıldım...

Zavallı Abi, öfkemin hedefi oldu ve Nolen Kingcaid'in tüm kusurlarını tek tek sayarken bana anlayışla kulak verdi. Tirajımın sonunda saçlarımı okşadı, bana sarıldı ve iyi haberi verdi: Artık onun değişmediğine kendimi ikna etmek için ihtiyacım olan kanıt bulmuştum. Nolen, kendi gündemi dışındaki kimseyi veya hiçbir şeyi düşünmeden, istediği zaman, istediği şeyi yapıyordu.

Charleston Bulvarı'ndan Rainbow Bulvarı'na döndüm ve güneye, Jason'ın ofisine doğru yola çıktım. Bugün şantiyede yapabileceğim pek bir şey yoktu ve işe alım planları da yolunda gidiyordu. Zamanımı kardeşimize yardım ederek değerlendirebilirdim. İnşaat başladığından beri görevlerimi çok ihmal etmiştim, ama Jason'ın beni azarlamaması, bu işi Vegas'a taşınmam için beni "teşvik etmek" amacıyla uydurduğu yönündeki inancımı daha da güçlendirdi.

İleride, bariyerler yolu kapatmıştı ve onun ötesinde, bir kamyon yan yatmış, yükü otoyolun her yerine dağılmıştı. Yüksek görünürlük yelekli işçiler Flamingo'da trafiği yönlendiriyorlardı. Küfrettim. Bu, 215 numaralı yola girmem gerektiği anlamına geliyordu. Yola saptım ve trafik ışıklarında bekleyen bir dizi arabanın arkasında durdum.

Kaldırımında bir tartışma dikkatimi çekti. Bir adam, dört ya da beş yaşlarında iki çocuğa sarılmış, korkmuş bir kadına bağıırıyordu. Adam elini kaldırdı ve kadının yüzüne vurdu. Kadının başı geriye doğru savruldu ve sendeledi.

Ne oluyor?

Arabadan atladım ve çifte doğru koştum.

"Hey, sen! Onu rahat bırak!" Onunla kadının arasına girdim ve ellerimi öne kaldırarak onu uzaklaştırmaya çalıştım. "Sakin ona dokunma." Çocukların kulakları tırmalayan hıçkırıkları ve kadının sessiz ağlaması öfkemi daha da artırdı.

"Çekil bayan. Bu seni ilgilendirmez."

"Evet, ama ben bu işi kendime iş edineceğim."

Jason, kendimi tehlikeye attığım için beni öldürecekti, ama ben korkunun galip gelmesine izin vermedim. Geri çekilip bu savunmasız kadını ve çocuklarını bu canavara terk etmeyi reddettim. Gloria'nın yüzü gözlerimin önüne geldi ve bu pisliğin beni korkutabileceğini düşünüyorsa siktirip gidebileceğine dair kararlılığımı daha da güçlendirdi.

Ayaklarımı açtım ve gözlerinin içine baktım. *Sıra sende, pislik.* Bu hesaplanmış bir riskti, ama zorbaların özünde korkak olduklarına inanıyordum. Nolen'la, kardeşim için bir zorba karşısında durduğum gün tanışmıştım. Meydan okunduğunda geri adım atmıştı. Bu adamın da aynı şekilde davranacağına dair bahse girdim, Jason'a sataşan sekiz yaşındaki çocuktan otuz yaş büyük olmasına rağmen.

Eğer yanılırsam... sonuçlarına katlanmak zorunda kalırdım. Ama yapmayacağım tek şey kenara çekilmektir. Eğer ona tekrar vurmak isterse, önce beni geçmesi gerekecekti.

Adam kızardı, gözleri fırladı, kürek gibi elleri yanlarında yumruk oldu. Onun harekete geçmesini beklerken kalbim füze gibi çarpmaya başladı.

"Lütfen," diye fısıldayan bir ses arkamdan geldi.

Onun yalvarışının bana mı, ona mı yönelik olduğunu, hatta ne için yalvardığını bile bilmiyordum. Arkama uzandım ve onun elini buldum. Elini sıktım.

"Git şimdi. Polisi aramadan önce. Kardeşim şerifi şahsen tanıyor." Tanımıyordu, ama Nolen'in tanıdığından emindim. "Ve eğer hemen gitmezsen, sana en ağır cezayı vereceğinden emin olabilirsin."

Uyluklarım titriyordu ve kadının elini bu kadar sıkı tutmasaydım, parmaklarım da titrerdi. Gözlerimi onun gözlerinden ayırmadan, korkusuz bir savaşçı gibi davrandım. *"Başarana kadar numara yap"* sözü hiç bu kadar doğru gelmemişti.

"Bu iş burada bitmedi." Parmağını omzumun üzerinden arkamda hala ağlayan kadına doğru uzattı. "Bunu pişman olacaksın."

Tehdit benim mi yoksa onun mu için olduğunu bilmiyordum, umurumda da değildi. Sadece onun oradan gitmesini ve bu zavallı kadına ve çocuklarına bakabilmeyi istiyordum. Tüm bu tartışma boyunca, tek bir kişi bile durup yardım etmedi. Bazıları, trafik şeridinde hareketsiz duran arabama hoşnutsuzluklarını göstermek için kornalarını çaldılar. Diğerleri ise sadece arabalarını çevirip, gözlerini başka yöne çevirerek yoluna devam ettiler. Aynı şeyi yapsaydım ne olacağını düşünmek bile istemiyordum.

Ama yapmazdım. Asla. Ve bunun nedeni sadece merkez ya da Gloria değildi, aynı zamanda DNA'ma işlenmiş ahlaki görevimdi.

O hızla dönüp Flamingo'dan Strip'e doğru koştu. Kadın yere yığıldı. Onu tam zamanında yakaladım, titreyip ağlarken ve çocuklarına sarılırken onu tuttum.

"Ben buradayım," diye fısıldadım. "Her şey yolunda."

İyi değildi. Henüz. Ama iyi olacaktı. Bunun için elimden geleni yapacaktım. "Adın ne?"

"D-Donna."

"Ben Marlowe." Ayakta dengede durduğundan emin olduktan sonra, çocuklarla göz hizasına gelmek için çömeldi. "Adın ne, tatlım?"

"Anya." Küçük kızın dudağı titredi. "Ve bu da Andrew, benim küçük kardeşim."

"Anya, güzel bir kıza yakışan güzel bir isim." Dikkatimi Andrew'a çevirdim. "Dondurma ister misin, Andrew?"

Gözyaşlarıyla ıslanmış yüzü aydınlandı. Hevesle başını salladı, sonra başparmağını ağzına soktu. Saçlarını okşadım.

"Hadi arabaya binelim."

"Eve gitmeliyim," diye fısıldadı Donna, ela gözleri çılgın ve odaklanmamış bir şekilde. "Eve dönünce beni öldürür."

Ben terapist ya da sosyal hizmet uzmanı değildim. Böyle bir durumla başa çıkmanın en iyi yolunu bilme becerim yoktu. Ama içgüdülerim, terör estirilmiş ve özgüvenini parça parça yitirmiş bir kadının isteklerine kulak asmamak en kötü şey olacağını söylüyordu. Onu görmezden gelmek ve kendi iradesi yokmuş gibi davranmak doğru bir yaklaşım değildi.

Öte yandan, onu istismarcı bir eve geri götürmem için cehennem donmalıydı. Gitmeyi seçerse, onu durdurmak için yapabileceğim pek bir şey yoktu, ama yapabileceğim şey, düşünmesi için ona biraz zaman kazandırmaktı.

"Önce çocuklara dondurma alalım mı?"

Gözlerini sildi, yanağında hala onun vurduğu yerin izi vardı.

"Tamam."

Rahat bir nefes aldım. Küçük adımlar. Çocukları arabanın arkasına oturtup emniyet kemerlerini bağladım, Donna ise yolcu koltuğuna adeta yığıldı. Adrenalin etkisi geçip bacakları güçsüz kalmıştı herhalde.

On dakika sonra, bir dondurma dükkanının otoparkına girdim. Donna yolculuk boyunca tek kelime etmemişti, ama çocuklar birbirleriyle sohbet ediyorlardı, bu da biraz rahatlatıcıydı. Çocuklar

dondurmalarını yedikten ve Donna ile ben birer kahve içtikten sonra, sonunda konuştu.

"Teşekkür ederim."

"Önemli değil." Ve bunu içtenlikle söylüyordum. "Eğer istersen sana yardım edebilirim."

Dudaklarını ısırды, bizim konuşmamıza dikkat etmekten çok, yüzlerini dondurmaya doldurmakla meşgul olan çocuklara bir bakış attı ve sonra bana döndü.

"Eskiden iyi bir adamdı, biliyor musun? Sonra işini kaybetti ve içkide teselli buldu. On yıldır evliyiz ve bunun sekiz yılında harika bir koca ve babaydı."

Bu, ülke çapında binlerce kadın tarafından anlatılan tanıdık bir hikayeydi. Düşüncelerimi kendime sakladım, ama içimde öfke kıvrılıyordu. Hiçbir erkek ya da kadın, başarısızlıklarıyla başa çıkamadığı için başka birine fiziksel şiddet uygulayabilir mi? Kimse o adamın eline şişeyi zorla tutuşturmadı ya da içmesini sağlamadı. O bu yolu seçti ve acı çekenler karısı ve çocukları oldu.

Donna ve onun gibi birçok kişi, bu merkezi kurmamın sebebiydi. Ama merkez açılana kadar başka bir çözüm bulmam gerekiyordu.

"Ona geri dönmek istiyor musun?"

Gözlerini kapattı ve kahve fincanını biraz daha sıkı kavradı, sonra başını salladı, hareket ederken kahverengi, omuz uzunluğundaki kıvrıcık saçları yüzünün önüne düştü. "Ama başka ne yapabilirim? Ailem yok, işim yok, çocuklarımı besleyip başlarını sokacak bir evim yok."

Elimi onun koluna koydum. "Burada biraz bekler misin? Hemen bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor."

Panik yüzüne yayıldı, gözleri büyüdü. "Polis olmasın. Lütfen polisi aramayın."

"Polis değil. Senin iznin olmadan asla böyle bir şey yapmam."

Omuzları gevşedi ve derin bir nefes aldı. "Tamam." "Hiçbir yere gitme. Hemen döneceğim."

Kabinden çıktım, hala dondurmalarını yiyen çocuklara gülümsedim ve tuvaletlerin yanındaki koridora girdim. Jason ne yapacağını bilirdi. Donna, şiddet uygulayan kocasına dönmemeye karar verirse, onun için tesisimizde bir yer ayırttıracaktım. Orada iyileşebilir ve ihtiyaç duyduğu zihinsel, fiziksel ve maddi yardımı alabilirdi. Bu arada, onu ve çocukları geçici olarak barındıracak bir yere ihtiyacım vardı.

Jason cep telefonuna ve ofis telefonuna cevap vermiyordu. Asistanı da telefonu açmıyordu ve Nolen benimkini çaldığından beri yenisini almamıştım.

Jason'a acilen beni aramasını isteyen bir sesli mesaj bıraktım, ama Donna ve çocukların yanına dönerken fikrimi değiştirdim.

Nolen. Jason'ın nerede olduğunu bilen biri varsa, o da oydu. Ona hala kızgındım, ama işime yarayabilirdi.

Kardeşimden farklı olarak, Nolen ilk çalınıştta telefonu açtı. "Marlowe. Ne güzel bir sürpriz."

Dişlerimi gıcırdattım. Neden her zaman bu kadar nazik olmak zorundaydı ki? Bu normal değildi, özellikle de benim antipatim karşısında.

"Jason'ı gördün mü?"

"Bugün görmedim.

Neden?"

"Siktir."

Nolen güldü. "Eğer cümlemin başına 'hadi' ekliyorsan, cevap 'zamanı ve yeri sen belirle' olur."

"Kapa çeneni Nolen. Senin aptal şakalarına hiç havamda değilim."

"Birincisi, ben çok ciddiym. İkincisi, ne oldu?" "Hiçbir şey.

Jason'la konuşmam lazım."

"Bunun yerine benimle konuş."

Burun kıvırdım. Ona kıcıma biber tozu sokmayı tercih edeceğimi söylemek dilimin ucundaydı, ama Nolen'ı tanıyorsam, bunu da cinsel bir imaya çevirirdi.

Ama belki... belki o yardımcı olabilir. Jason'ı bulamazsam, Nolen tek umudum olabilir. *Donna'yı düşün. Çocukları düşün.*

"Tamam, ama çeneni kapat ve sözümü kesme." Donna'nın durumunu ona anlattım ve onun da hakkını vermek gerekirse, tüm bu süre boyunca sessiz kaldı. "Yani, tesis açılana kadar onu ve çocukları geçici olarak barındıracak bir yere ihtiyacım var."

"Onu buraya getir," dedi Nolen tereddüt etmeden. "Bir süit ayarlatırım."

İçim rahatladı. Donna kumarhanede güvende olacaktı. Nolen'in her yerde güvenlik görevlileri ve kameraları vardı. Bir bakıma bu ideal bir çözümdü, onu Jason'ın mülklerinden birine yerleştirmekten çok daha iyiydi.

"Hayatımı kurtardın."

O benim minnettarlığımın tadını çıkarmadan telefonu kapattım. Bunu alışkanlık haline getirmeyi düşünmüyordum.

Bölüm 15

Nolen

Savaş bitti mi?

Beklenmedik misafirlerim için bir süit ayarladıktan sonra, Marlowe'un Donna ve çocuklarıyla birlikte gelmesini beklemek için ön tarafa çıktım. İstismar mağdurlarıyla ilgilenmek, kendimi yapabileceğim bir şey olarak görmüyordum. Umursamadığımdan değil, ama o dünyada hiç yaşamadığımdan dolayı. Annem ve babam, amcalarım ve teyzelerim gibi mutlu bir evlilikleri vardı ve tüm ailemiz mutlu bir hayat sürüyordu. Annem ve babam disipline karşı değillerdi. Evde üç yaramaz erkek çocuğu olduğu için, sınırları nerede çizmeleri gerektiğini ve bu sınırlara nasıl sadık kalmaları gerektiğini biliyorlardı. Ama annemle babamın bize el kaldırdığını hayal edemiyordum, babamın anneme vurmayı hayal etmesi de imkansızdı.

Annemi tanıyorsam, babam uyurken onun erkekliğini keserdi.

Ama sorun da buydu, değil mi? Marlowe ile bu projeye başladığımdan beri yaptığım küçük araştırmalardan anladığım kadarıyla, bu tür erkekler kendilerinden zayıf gördükleri kişileri arıyor ve onların korku ve endişelerini sömürüyorlardı. Ancak bu kadınlar zayıf değildi. Onlar savaşçılardı.

Marlowe'un telefonundan, arabasının otelin önüne yaklaşmasını görene kadar tam bir saat geçti. Elimi kaldırıp park edebileceği yeri gösterdim. O arabadan inerken yanına gittim. Elini koluma koydu ve damarlarımdan bir elektrik akımı geçti. Marlowe bana çok nadiren dokunurdu ve vücudum bu olağanüstü duruma zevkle tepki verdi.

"O çok kırılgan. Neredeyse başaramayacaktık. Sabahleyin hala burada olacak mı, yoksa doğrudan ona geri dönecek mi, emin değilim."

"Her şeyi sırayla halledelim. Onu ve çocukları yerleştirelim, sonra, eğer isterse, bir doktor çağırıp hepsini muayene ettireyim. Saat saat ilerleyelim, tamam mı?"

Kız kaşlarını çatarak başını salladı.

"Nasılsın? Çok cesurca bir şey yaptın." "Cesurca mı, aptalca mı?" Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

"Belki ikisinden de biraz." Kolunu sıktım, benden çekinmediğinde uzlaşma umutlarım arttı.

Donna arabadan indi ve arka koltuğa uzanarak çocuklarını aldı. Yüzünde kurumuş gözyaşı izleri ve sol gözünün altında morluklar olan bu minik kadının iki çocuğuna sarıldığını görmek içimde bir şeyleri harekete geçirdi. Koruma arzusu, ama aynı zamanda intikam alma arzusu.

"Buraya yaklaşırsa onu öldürürüm," diye Marlowe'a fısıldadım.

Yine bana dokundu, sıcak avucuyla pazımı sıktı. Tüylerim diken diken oldu, cildim zevkle karıncalandı.

"Nasıl hissettiğini anlıyorum, ama burada dikkatli davranmalıyız, Nolen. Onun seçimlerine katılmasak bile, bu kadını bizim düşündüğümüz şeyi yapması için zorlayamayız."

"Evet, biliyorum." Donna bize yaklaşıırken gülümsedim ve elimi uzattım. "Ben Nolen Kingcaid, Marlowe'un arkadaşıyım."

Elimi sıktı, sonra koruyucu bir şekilde kollarını iki çocuğunun etrafına doladı. "Misafirperverliğiniz için teşekkür ederiz. Bu gece burada kalacağız ve sabah erkenden yola çıkacağız."

Marlowe'un bana yan gözle baktığını fark ettim. Evet, onu ikna etmezsek, şiddet uygulayan kocasına geri dönecekti. İkimiz de ona doğru yaklaşımı tavsiye edecek beceriye sahip değildik. Marlowe ve benim için durum basitti, ama bu zavallı kadın için durum inanılmaz derecede karmaşıktı.

"İçeri girelim mi?" Kapıyı işaret ettim. "Dışarısı sıcak, değil mi?" Küçük çocuğa göz kırptım, o da yüzünü annesinin eteğine sakladı. Kız ise, lobideyken ağzı açık bir şekilde bize bakıyordu.

"Vay canına," diye haykırdı, hareketli atmosferi, mermer zemini ve lüks dekoruyla tüm resepsiyon alanını gözden geçirerek.

"Yüzme havuzu da var."

Boynunu uzatarak bana baktı. "Gerçekten mi?"

Elimi kalbimin üzerine koydum. "Yemin ederim."

"Oh, anne. Gidebilir miyiz? Lütfen?"

Onun yalvarışının gücü Donna'nın dudaklarına samimi bir gülümseme getirdi. O basit gülümseme tüm yüzünü değiştirdi. Endişe çizgileri kayboldu ve gözleri parladı.

"Bakacağız" diye söz verdi, ama bu... Anya, Marlowe'un telefonda söylediğini sandım, gülümsemesi için yeterliydi.

Asansörle otuz sekizinci kata çıkarken, Marlowe'un küçük parmağının elime dokunduğuna yemin edebilirdim, ama aşağı baktığımda, birkaç santim uzaktaydı. Benim tarafımdan bir hayal kurmuştum. Gözlerimi ona çevirdim. Bana neredeyse merakla bakıyordu, kaşları çatılıp sonra gevşiyordu. Ona sıkı, dudakları kapalı bir gülümseme verdim ve o da benim jestime kendi jestiyle karşılık verdi.

Daha fazla ilerleme.

Belki de affetme ihtimali vardı. Umut etmekten başka bir şey yapamazdım. Marlowe ile savaşmaktan ne kadar keyif alsam da, bazen tüm öfkeyi bir kenara bırakıp konuşabilmeyi dilerdim. Eskisi gibi gerçekten konuşabilmeyi. Belki o zaman geçmişini geride bırakıp ileriye bakabilirdik. Marlowe'un görünürdeki küçümsemesi ve bazen de nefretine rağmen, yüzeyin altında bana olan sevgisinin devam ettiğine inanmak zorundaydım. Tek yapmam gereken, onun düşmanlığının nedenini ortaya çıkarmak ve ayrıldığımız son on yılda inşa ettiği duvarları yıkmamanın bir yolunu bulmaktı.

Kulağa geldiğinden daha kolaydı.

"İşte geldik." Süitin kapısını açtım. "İki yatak odası, bir oturma odası ve iki banyo."

Çocuklar duvarda asılı olan büyük ekran televizyona doğru koşular ve hayranlıkla önünde durdular. Marlowe uzaktan kumandayı aldı, televizyonu açtı ve çizgi film gösteren bir kanala geçti. Ustaca bir hamle. *Donna son birkaç saatte olanları düşünüürken çocukları eğlendirmek.* Hemen yere çöktüler, bacaklarını çaprazladılar ve saniyeler içinde büyülenmiş gibi ekrana bakmaya başladılar.

"Ne dersiniz..." Marlowe sözünü kesip çantasından telefonunu çıkardı. "Jason arıyor. Bir saniye sürer."

Telefonu cevaplamak için uzaklaştı. Ben ana yatak odasına gidip kapıyı açtım. Donna'ya işaret ettim ve sesimi alçaltarak konuştum. "Çocukları yanınızda tutmak isterseniz diye, personele buraya da birkaç katlanabilir yatak koydurttum."

Gözleri doldu, sonra gözyaşları akmaya başladı. Sağ elini kalbinin üzerine koydu ve başını geriye eğip bana baktı. "Bunu neden yapıyorsunuz?" diye fısıldadı.

Ona nazikçe gülümsedim. "Yardım etmek istiyoruz. Eğer izin verirseniz. Ama her karar, her seçim size ait. Sizi hiçbir şeye zorlamayacağız, ama burada olmanın size düşünmek ve en iyi çözüme ulaşmak için zaman kazandıracağını umuyoruz. Sizin ve çocuklarınız için."

Başını salladı, çenesini göğsüne gömdü. "Ne yapacağımı bilmiyorum."
yap.

" "Şu anda bir karar vermek gerekiyor. Aç mısın?" Donna dudağını
ısırdı. "Biraz."

"Al." Komodinden oda servisi menüsünü aldım ve
ona uzattım. "Ne istersen seç, hazır olduğunda oda servisi için 7'yi ara. Burada
olmayan bir şey yemek istersen, onlara söyle, şeflerden biri senin için
hazırlar."

Menüyü aldı, ama incelemeyen yanına bıraktı. "Hepsini
sindiremiyorum."

"Gerek yok. Çok şey yaşadın. Bir saat bir saat düşün."

Çenesi titredi. "Çok korkuyorum."

"Yalnız değilsin." Ona biraz yalnız kalması için izin vermek üzere
döndüğümde, Marlowe'un beni izlediğini fark ettim. Telefonu sağ elinde
sallanıyor ve yüzünde tuhaf bir ifade vardı.

"Ne oldu? Jason mı?"

Kafasını salladı. "Hayır. Hayır, o iyi. Ona haber verdim. Sorun..."
Yanıma geldi, parmak uçlarına yükseldi ve yanağıma öptü. "Teşekkürler,
Nolen."

Cevap veremeden önce - dürüst olmak gerekirse, bu beklenmedik hareket
beni suskun bırakmıştı - yanımdan geçip Donna'nın koluna girdi ve kulağına
bir şeyler fısıldadı.

Onun arkasından baktım, şoktan ağzımı açıp kapattım, sanki rıhtımda
çırpınan bir balık gibi oksijen için mücadele ediyordum gibi.

Bu da neydi böyle?

Marlowe beni öpmüştü. Beni *öpmüştü*. Parmak uçlarımı yanağıma
bastırdım, bakışlarım Marlowe ile Donna ve televizyonun önünde uzanmış
çocuklar arasında gidip geliyordu. Bu, savaşın bittiği anlamına mı geliyordu?
Yoksa sadece geçici bir ateşkes kararı mı almıştı ve yalnız kaldığımız anda
toplari yeniden doldurup nişan alacak mıydı?

Anya pantolonumu çekti, sonra yere işaret etti. Hareket etmenin gücünü
yeniden keşfettim ve onun yanına oturdum. Bana yaklaştı ve bir anda
kucağıma tırmandı. Çocuklarla pek tecrübem yoktu ve kollarımı ona
doladığımda kollarım tutulmuştu. Ama o umursamadı, göğsüne sokuldu ve
dikkatini televizyondan ayırmadı.

Küçük çocuk — adını hatırlayamıyorum — parmağını emerek kız kardeşine bakıyordu, sonra o da bana yaklaştı.

Belki de özel güçlerim vardı.

Belki de sonunda Marlowe üzerinde işe yarıyorlardı.

Orada yirmi dakika oturmuş olmalıyım, yavaş yavaş yeni rolümde rahatlamaya başlamıştım... şey, ne olduğunu tam olarak bilmiyordum. Ama bir şeyi biliyordum: Bu rolü seviyordum. Anya'nın göğsüme sokulması ve çocuğun yanıma yapışması, bir gün kendi çocuklarım olması isteğimi pekiştirdi.

Marlowe kapıyı açmıştı. Marlowe'u Etkileme Operasyonu'nun bahsini yükseltmem gerekiyordu. Ona yaklaşmaya çalıştığım her seferinde, kader araya girip yoluma başka engeller koyuyordu.

Ama bu sefer öyle olmadı. Hayır, *bu sefer* şans benim lehime dönmüştü.

Marlowe, Donna'yı da yanına alarak yatak odasından çıktı. Marlowe, bir çocuğun kucağında, diğerinin yanında kıvrılmış halde yerde oturduğumu görünce gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Anya, Andrew, Bay Kingcaid'i rahat bırakın," diye azarladı Donna.

Andrew. İşte buydu.

"Sorun yok. İyi vakit geçiriyoruz, değil mi çocuklar?"

Geldiğinden beri tek kelime etmemiş olan Andrew, öfkeyle başını sallarken, Anya "Kokusunu seviyorum" diye patladı.

Marlowe içten bir kahkaha attı, benim yanımda nadiren duyduğum bir kahkaha. En azından son zamanlarda. Onun viski rengi irislerinin parlaklığını ve yanaklarının şişip gözlerinin etrafında küçük kırışıklıklar oluşmasını içime çektim.

Onu seviyordum. Ona ihtiyacım vardı. O olmadan, anlamsız, yönsüz ve değersiz bir yarım hayat yaşıyordum.

Ancak onu ikna etmek, tahmin ettiğimden çok daha zordu. O Vegas'a taşındığında, naif bir şekilde, istediğim her şeye kavuşmak üzere olduğuma inanmıştım.

Şaka bana döndü.

"Gidelim mi, Nolen? Donna ve çocukların yerleşmesine izin verelim." Kapıya doğru başını eğerek, isteğinin daha çok bir emir olduğunu ima etti.

"İyi fikir." Anya'ya göz kırptım ve Andrew'un saçlarını karıştırdım. "Orada, odanızda oyuncaklar var." Onlara nereyi kastettiğimi göstermek için işaret ettim. "Orada büyük bir televizyon da var."

Anya kucağımdan o kadar hızlı indi ki, yüzüme dirsek atmasını kıl payı önledim.

"Var mı?"

"Yemin ederim."

Andrew'un elini tuttu ve ikisi birlikte oturma odasından geçip ikinci yatak odasına koştular. Birkaç saniye sonra, sevinç çılgınlıkları kulağımıza ulaştı. Sertleşmiş bacaklarımı açıp ayağa kalktım.

"Buna gerek yoktu," dedi Donna, gözleri benimle çocuklarının kahkahalarının havayı doldurduğu yatak odası arasında gidip geliyordu.

"Dolapta da kıyafetler var. Size uyarlar, ama burada olmayan bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin." Ona bir kart uzattım. "Numaram orada yazıyor. Bana istediğiniz zaman ulaşabilirsiniz. Gündüz veya gece, fark etmez."

"Benimki de burada," dedi Marlowe. "Her ihtimale karşı."

Donna kartvizitleri okudu, sonra onları sehpaye koydu. "İkiniz de inanılmaz derecede nazıksınız. Size nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum."

"Geri ödeme yapmana gerek yok." Gülümsedim. "Ne yapmak istediğine karar vermek için istediğin kadar zaman al." Daha önce fark ettiğim morluk şimdi daha belirgindi. "Ve bir doktora görünmek istersen, benim doktorumu çağırıp seni muayene ettirebilirim."

Ne demek istediğimi anlamış olmalıydı, çünkü gözünün altındaki hassas cilde dikkatlice dokundu.

"Sorun değil. Daha kötüsünü de gördüm."

Ellerim yumruk oldu ama düşüncelerimi kendime sakladım, her ne kadar bu çok zor olsa da. Donna'nın ihtiyacı olan şeye öfkelenmek tamamen yanlış bir tepkiydi. Sakinlik, şefkat ve anlayış doğru seçimlerdi. Ama lanet olsun, o piçi yakalamak istiyordum.

Marlowe Donna'ya sarıldı ve ikimiz oradan ayrıldık. Talimatlarım doğrultusunda, güvenlik şefim ekibinden birini Donna'nın odasının önünde nöbet tutması için görevlendirmişti. Kuzenim Johannes ve kız arkadaşı Ella'ya, Ella'nın kocası onu aramaya geldiğinde olanlardan sonra, hiçbir riski göze alamazdım. O odaya girebilecek tek kişiler, benim şahsen onayladıklarımı.

"Teşekkür ederim." Marlowe, ikinci kez sevgisini göstererek elimi okşadı. "Sen iyi bir adamsın, Nolen Kingcaid."

Aniden durup elini tutup göğsüme çektim. "Bir daha söyle."

Kızıl saçlı kadın kıvrandı ama ben elini tutmaya devam edince, elini benim elim altında gevşetti. "Orada yaptığın şey. Oyuncaklar, kıyafetler ve güvenlik görevlisi."

Ve ona söylediğin Şeyler."

"Onunla konuŖtuđumu duydun mu?"

"Evet. Durdum. Sen sınırları aŖtın, Nolen."

"Hayır. Tek yaptığım, çaresiz durumda olan bir kadına insanlık ve nezaket göstermekti. Herkes aynı Şeyi yapardı."

"Katılmıyorum."

Gülümsedim. "Tabii ki katılıyorsun. Sen ve ben."

Dudakları seğirdi ve baŖını salladı. "Hadi ama, bana bir kahve ısmarlayabilirsin." Elini benim elimden çekip uzaklaŖtı, kalçaları sallanarak mükemmel poposunu sergiliyordu, ellerimi onun üzerine koymak için can atıyordum.

Vegas'a taŖındıđından beri ilk kez, bir gün dileklerimin gerekleŖebileceđine inandım.

Bölüm 16

Marlowe

Zamanında kaçış mı, yoksa en kötü şans mı?

Nolen'in beni izlediğini bilmek için arkama bakmama gerek ^{yoktu}. Adımlarımı hızlandırdım ve son birkaç dakikada ayaklarımızın altındaki değişimi hissetmiş miydi, bunun anlamını ne olarak yorumlamıştı diye merak ettim. Birbirimizle her karşılaştığımızda gerginliğin hakim olduğu zorlu bir haftanın ardından, daha uyumlu bir ilişkiye geçmemiz rahatlatıcı olmuştu. Kavga etmekten, ikimizin de kazanmayı umut edemeyeceği bir savaşta üstünlük için sürekli mücadele etmekten yorulmuştum.

Nolen'in Donna'yı teselli ettiğini dinlerken göğsüm sıkışmıştı. Sanki bu yetmezmiş gibi, yatak odasından çıkıp onu en azından bir gece kalmaya ve sabah yeniden değerlendirmeye ikna ettiğim için mutluyken, Nolen'in bir çocuğu kucığında, diğerini yanına sıkıştırmış olarak yerde oturduğunu görmek beni şaşkına çevirdi. Ama daha da önemlisi, bu beni *özlem duymaya* itti.

Eğer genç halime otuz dört yaşında hayatımın nasıl olacağını sorsaydım, Nolen ve benim evleneceğimizi ve en az üç çocuğumuz olacağını söylerdi. Belki dört. Hayatımız onlara taksicilik yapmak, bisiklet sürmeyi öğretmek, ödevlerini yapmak için yanlarında oturmak, geceleri onlara kitap okumakla dolu olurdu. Ve onlar yattıktan sonra, bizim zamanımız gelirdi. Kanepede birbirimize sarılıp, taze Fransız şarabı yudumlarırken günün olaylarını paylaşır, sonra yatak odamıza çekilip birbirimize kaptırırdık.

Ama bunun yerine, işte buradaydım. Otuz dört yaşında. Boşanmış. Kendi evim yok. Çocuğum yok. Çocukluk aşkımla mutlu bir evliliğim yok.

İçim boş, Nolen'in yarattığı bir hiçlik uçurumu gibi hissediyordum. Bu boşluğu sadece onun doldurabileceğinden korkuyordum. Ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım, onun ihanetini kendini hala arayan genç bir adamın ihaneti olarak kabul edemiyor ve onun değiştiğine inanamıyordum. Beni çok derinden yaralamıştı, bunu bir kenara atıp hiçbir şey olmamış gibi davranamazdım.

Yine de... Onu istiyordum. Çaresizce. Ama onu nasıl kendime alabilirdim ki? Kalbim bir kez daha güvenin kırılmasını kaldıramazdı.

Önce asansöre girmem için işaret etti, sonra da peşimden geldi. Lobi düğmesine bastıktan sonra yanıma geldi. Sabunun temiz kokusunu içime çektim, kolonyasının altta yatan inceliği duyularım için bir ziyafetti. Anya haklıydı, *gerçekten* güzel kokuyordu. Ama küçük kızın masum sözlerinin aksine, düşüncelerimi kendime sakladım. Nolen'in kokusunun üzerimde yarattığı etkiyi - kalp atışlarımın hızlanması, bacaklarımın arasında bir titreşim, ensemde tüylerimin diken diken olması - paylaşırsam, bunu kararlılığımı sınamak için bir fırsat olarak görecekti.

Ve bu testi geçemeyecektim.

Bunu evrime, bir kadının travma yaşamış çocukları şefkatle teselli eden bir erkek gördüğünde yumurtalıklarında hissettiği kaçınılmaz çekime bağladım. Ve Donna'ya gösterdiği nezaket ve anlayışa da. Lanet olsun bu adama. Neden bir pislik olamıyordu? Soğuk, duygusuz, kalpsiz. Böyle bir davranışla başa çıkmak çok daha kolay olurdu.

Onda böyle davranma yeteneği vardı. Mezuniyet partisinde sergilediği davranışlar bunun kanıtıydı.

Değişmiş miydi? Leoparlar beneklerini çizgilere çevirebilir miydi? Yoksa avlarını köşeye sıkıştırıp çaresiz hale getirene kadar maskelerini takan bukalemunlar mıydılar?

Bunu öğrenmeye cesaret edemedim.

"Ne istersiniz?" diye sordu Nolen, lobiye gören pencerenin yanındaki bir masayı işaret ederek. Günün hangi saatinde olursa olsun, kahve dükkanı her zaman insanlarla doluydu.

"Buzlu kahve lütfen."

Tezgaha doğru yöneldi ve barista bir anda telaşla çalışmaya başladı. Nolen'e hakkını vermek gerekirse, asla patron gibi davranıp mantıksız taleplerde bulunmaz veya özel muamele görmezdi. Otelin ve içindeki her şeyin sahibi olmasına rağmen, herkes gibi sıraya girer, hesabını öder ve gergin çalışanlara gülümserdi.

Tepsisinde iki dolu bardağı dengeleyerek, bir damla bile dökmeden sıkışık masaların arasından geçip gitti. İçecekleri bir yığın peçeteyle birlikte masaya koydu ve karşıdaki bankta oturdu.

"Donna'yı kalması için nasıl ikna ettin?"

Kahvemi yudumladım. Lezzetliydi. Ama Nolen her zaman ekibinin en iyileri işe almasını sağlardı. Asistanım da dahil. Göğsümde yükselen öfkeyi bastırdım. Yapılan şey... şey,

bitti. Charlotte kendi isteğiyle geri dönmeyecekti ve Nolen onu kovması pek olası değildi.

Sweet 'n Low paketine uzandım ve elime vurdum. Kahveme tatlandırıcı koymazdım, ama bu ellerime bir iş verdi.

"Emin değilim. Bu gece kalıp yarın durumu yeniden değerlendirmek için anlaştı, ama dürüst olmak gerekirse, bizim gitmemizi bekleyip çocuklarını toplayıp kaçsa da şaşırmam."

Pembe paketi masaya bıraktım ve bunun yerine tırnaklarımla fincanıma vurmaya başladım.

"Marlowe." Nolen elini benimkinin üzerine koyarak durmadan vurmanı engelledi. Hemen elini çekti. "Elinden geleni yaptın. İkimiz de yaptık. Donna kocasına dönmemeye karar verirse, ona yardım etmek için orada olacağız. Ama o yolu seçerse..." Omuz silktili.

"Biliyorum. Sadece..." İç geçirdim.

"Sinir bozucu mu?" Ben başımı salladığımda o da salladı. "Evet, öyle. Ama bazen insanlar, sunulan yardımı kabul etmeye hazır hale gelmeden önce dibe vurmak zorundadırlar."

"Ya da en dibe vurmadan önce şiddet uygulayan eşleri onları öldürür." Gloria aklıma her geldiğinde olduğu gibi, göğsümde bir ağrı hissettim.

"Evet," diye cevapladı yumuşak bir sesle. "Ama herkesi kurtaramazsın."

Gözlerine baktım, bu ışıpta yeşil rengi o kadar göz kamaştırıcıydı ki, bakışlarımı ondan ayıramadım. Gözleri her zaman beni büyüleyen türden olmuştu. Aklımın bir köşesinde bir anı canlandı, Nolen ve ben, onun ailesinin arka bahçesinde çimlere uzanmış, güneş ufukta batarken gökyüzüne bakıyorduk. On yaşlarında falandım herhalde. Yanına dönmüştü ve güneş ışınlarının son kalıntıları gözlerini aydınlatıyordu, irislerinin çevresinde bir parlaklık vardı. Bu bana, ayın güneşi kapattığı ve her yerin bu parlaklıkla kaplandığı tam güneş tutulması anını hatırlattı. Cennet gibi.

"Nereye gittin?" diye fısıldadı.

Gözlerimi kırptım. Bir, iki, üç kez. Kendimi öne doğru eğildiğimi hissettim, ama bu hareket kasıtlı değildi. Bu bir mıknaş gibiydi, on yıldan fazla bir süredir maruz kalmadığım için bu kadar uzun süre direnebildiğim bir çekim. Vegas'a taşındığımdan beri, Nolen'dan insanca mümkün olduğunca uzak durmaya özen göstermişim. Ama son birkaç hafta çok fazla iniş çıkışlarla doluydu. Öfke dolu anlar ve aşık olduğum adama karşı koyamayacak kadar güçsüz olduğum anlar

karşı koyamadığım anlar.

"Çocukluğumuzu düşünüyordum." "Öyle mi?

Ben de o zamanları çok düşünüyorum."

Yutkundum, tehlikeli sulara doğru gittiğimizi hissettim, ama o yöne doğru gitmekten kendimi alamadım.

"On altıncı yaş günün için sana yaptığım papatya çelengini hatırlıyor musun?"

Tabii ki hatırlıyordum. O papatya çelengi hala bendeydi. Onları bir kitabın içine sıkıştırmıştım. Tabii bunu Nolen'a söylemeyecektim.

"Evet. Çocukken yaptığımız aptalca şeyler, ha?"

Gözlerinde acı bir parıltı belirdi. "Bana göre aptalca değildi." *Ah, lanet olsun.*

"Ben... ben... öyle demek istemedim..."

Kahve dükkanının penceresine gelen yüksek sesli bir vuruş beni irkitti. Abi dışarıda durmuş, sırtıyordu. Bana eliyle işaret etti, sonra çıkışı gösterdi.

Bir kızın hayal edebileceği en iyi arkadaş tarafından kurtarıldım mı? Yoksa... yıllardır özlemini çektiğim anı istemeden mahvetmiş miydi?

"Kahve için teşekkürler." Bankta kayarak ilerledim ve çantamı almak için arkama uzandım.

"Marlowe, bekle." Nolen yanıma geldi, dirseğimi sıkıca ve sahiplenircesine tuttu. "Kal. Abi'ye sonra görüşeceğinizi söyle."

"Yapamam."

Neredeyse dışarıya koşarak çıktım. Abi'nin koluna girip onu lobiden sürükleyerek geçirdim. "Kızım, seni gördüğüme çok sevindim."

"Bu çok... yoğun görünüyor." "Hiç bilemezsin."

Yürüyüşümü durdurdu. "Anlat bana."

"O... o..." Saçımı yumrukladım. "O benim kafamın içinde, Abs."

"Biliyordum." Başını salladı. "Birlikte çalışmak her zaman sorunlu olacaktı."

"Gitmen gereken bir yer var mı?"

Kafasını salladı. "Bir toplantı için buradaydım, ama bitti. Günün geri kalanında boşum."

"O zaman gidelim."

Vale arabamı getirdi ve biz de içine bindik. Kingcaid Casino'yu geride bıraktım, rahatlama ve ancak korkunç bir kayıp olarak tanımlayabileceğim bir duygu, iki mil yol kat ettikten sonra bile beni gölgeliyordu

Abi sessizce oturuyordu, muhtemelen benim konuşmayı başlatmamı bekliyordu. Sorun şu ki, nereden başlayacağımı bilmiyordum. Donna ve çocuklarına karşı davranışları, bana kaybettiğim şeyi, Nolen'in her zaman olduğunu düşündüğüm adamı hatırlattı.

"Ya eğer...?" Dudaklarımı ısırdım. "Ya bir hata yaptıysam, Abs?"

"Hata mı?" Kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsun?"

Nereye gittiğimi bilmeden, Strip'ten çıktım. "O gece. Nolen'in mezuniyet partisi. Ya yatakta o kızla birlikte olan o değildiyse? Ya da ya... ya...?"

Abi uyluğuma dokundu. "Arabayı kenara çek, bebeğim."

Onun önerdiği gibi yaptım ve küçük bir alışveriş merkezine döndüm. Motoru dururdum ve koltuğumda döndüm.

"Bu da nereden çıktı?" diye sordu.

Kafamı salladım. "Bilmiyorum. O... o farklı."

"Eminim öyledir. On yıl uzun bir süre ve hepimiz değiştik. Ama cevaplaman gereken soru şu: Ona bir daha gerçekten güvenebilir misin?" Saçlarımı omzumun üzerinden geriye doğru taradı. "Çünkü oydu, bebeğim. Orada tek Nolen oydu. Ve sen, o kız her kimse, kesinlikle onun adını söylediğine eminsin, değil mi?"

Başımı salladım. "Söyledi." Keşke doğru olmasaydı. "O zaman o olmalı."

"Biliyorum." Başımı arabanın koltuğuna yasladım ve ona Donna ve çocukları ile Nolen'in bu olaydaki rolü hakkında bilgi verdim. "O... harikaydı, Abs. Çocuklar köpekler gibidir, değil mi? Onların da bir tür altıncı hissi yoktur mu?"

Abi kahkahayı bastı. "Kafana bir şey mi çarptı?"

Gülümsedim. "Discovery Channel'da bununla ilgili bir şey gördüğümünden eminim."

"Sen delisin. Hep öyleydin." "İnkar edemem."

Yine güldü. Elini ensemin arkasına dolayarak, alınlarımız birbirine değene kadar yaklaştırdı.

"Onu hala sevdiğini biliyorum Marlowe, ama sana ne kadar acı verdiğini hatırlatmazsam en iyi arkadaşın olarak görevimi yerine getirmemiş olurum. Cevaplaman gereken soru, ve bunu sadece sen cevaplayabilirsin, onun seni aldatmasının tek seferlik bir şey mi olduğunu yoksa gözü başka kadınlarda olan erkeklerden biri mi olduğunu düşünüyorsun

ve ona ikinci bir şans verirsen, seni tekrar incitme riskini göze alıp almayacağını.

"Teknik olarak aldatma değildi," diye fısıldadım. "Biz birlikte bile değildik."

Abi alnıma bir öpücük kondurdu. "Ah, bebeğim."

Bir iç çekerek, "Biliyorum. Haklısın. Beni kendimden kurtarmak için burada olduğun için şanslıyım," dedim.

"Yüzlerce kez söylediğim gibi, Nolen harika bir adam. Onu seviyorum. Ama sana zarar veriyor."

"Ugh. Haklısın." Parmak uçlarımı şakaklarıma bastırdım. "Senin için doğru adam dışarıda bir yerde, Marlowe. Bekliyor."

Aynı fikirde olduğumdan emin değildim, ama yine de başımı salladım. "Açlıktan ölüyorum. Hadi öğle yemeği yiyelim. Menüden tek çıkarılacak şey Nolen Kingcaid'in adı."

Abi güldü. "Bebeğim, anlaştık."

Bölüm 17

Marlowe

Bazen istediğin her şeyi elde edersin, ama sonra bunun istediğin son şey olduğunu fark edersin.

NARIN bir kız olmasına rağmen, Abi inanılmaz miktarda yemek yiyebilirdi. Büyük boy bir pizza ve sarımsaklı ekmek çubuklarını bitirdikten sonra, tatlı olarak cheesecake sipariş etti. Ben o kadar yeseydim, bir hafta boyunca karbonhidrat komasına girerdim.

En iyi arkadaşım ile uzayan öğle yemeği, midemde ve göğsümde dönen duyguların girdabını bastırmak için ihtiyacım olan her derde deva ilacıydı. Kumarhanede Nolen'la olan şey *neydi*? Her neyse, onu ateşle yok etmem gerekiyordu. Ve çamaşır suyu ile. Mikropların %99,999'unu yok ettiğini vaat eden markalardan biri ile.

Benim için sorun, Nolen'ın bildiğim kadarıyla vücudunda tek damla İrlanda kanı olmamasına rağmen İrlandalıların şansına sahip olmasıydı. Ona ne atarsam atayım, hayatta kalan %0,001'lik kesimden olur ve kendini beğenmiş bir gülümseme ve belirgin bir ereksiyonla ortaya çıkardı.

Siktir! Nolen'ı ereksiyon halinde düşünmeyi bırakmam gerekiyordu. Belki de onun ereksiyon bozukluğu olduğunu varsaymalıyım. Ama onun fermuarından dışarı fırlamak üzere olduğunu birden fazla kez görmüştüm ve adamın orada kahvaltılık sosislerden daha fazlası vardı.

Tanrım, Marlowe! Kes şunu.

"Yanakların biraz kızardı, bebeğim. Hasta olmuyorsun, değil mi?"

Bir şeyden düşmek gerçeğe daha yakındı - benim hayalimde.

Gülümsemeye çalıştım. "Hepsi o baharatlı yemeklerden."

"Jambonlu ve peynirli pizza yedin." Kaşlarını çatı. "İyi olduğundan emin misin?"

"Harikayım." Gülümsedim. "Teşekkürler anne."

Ellerini kaldırdı. "Dur bakalım, hanımefendi. Senin korkunç annenin yerini almayacağım."

Gülerek, "Doğru. O korkutucu biridir,"

dedim. "Ve muhteşem."

Abi'nin bakışları hüzünlü bir hal aldı. Abi henüz bir yaşında bile değilken kendi annesi onu terk etmiş ve o günden beri ortalarda görünmemişti. Abi'nin babası harika bir kadınla yeniden evlenmiş olsa da, Abi her zaman öz annesini özlemişti. Bunu asla itiraf etmezdi, ama ben onun benim ailemi, özellikle de annemle olan yakın ilişkiyi kışkırttığını biliyordum.

Bunun hakkında konuşmak istemeyeceğini bildiğimden, sodamı bitirip bekleyen garsona hesabı istediğimizi işaret ettim. Çantamdan cüzdanımı çıkarmak için elimi uzattığımda telefonum çaldı. Gizli numara.

"Alo?"

"Merhaba Marlowe. Ben... ben Donna."

Dik oturdum, gözlerim Abi'nin üzerindeydi. "Merhaba Donna."

Abi'nin gözleri büyüdü ve bir şeyler mırıldandı, ama ben anlayamadım

"İyi misin?"

"Evet. Düşünüyordum da." Bir süre durakladı. Ben sessiz kaldım, konuşmaya hazır olduğunu düşündüğünde konuşmasını bekledim. konuşmaya hazır olduğuna karar verdiğinde konuşmasını bekledim. "Sanırım dava açmak istiyorum."

Neredeyse havaya yumruk atacaktım. Sesini duyduğumda, "Yardımın için teşekkürler" ve ardından "Kocama geri dönüyorum" diyeceğini düşünmüştüm. Bu, umduğumdan çok daha fazlasıydı. Yardım etmek istediğim birçok kadından ilki.

"Tamam," dedim, sesimde tereddütten daha fazlası vardı. Bu, bıçak sırtında duran bir durumdu ve tek bir yanlış kelime veya tepki onu ters yöne doğru sürükleyebilirdi.

"Benimle karakola gelir misin?"

Kalbim neredeyse ikiye bölündü. Onun yalvarışı, güveni yerle bir olmuş bir kadının yalvarışıydı. Ayaklarının altında toz haline gelmişti. Artık böyle olmayacaktı. Kocasını içki içmeyi ve karısını dövmeyi ana hobisi haline getirmeden önceki haline geri dönmesi için doğru yardımı almasını sağlamak niyetindeydim.

"Tabii ki gelirim. Otelde misin?" "Evet."

"Yola çıkıyorum. Otuz dakika içinde orada olurum." Telefonu kapattım. "Gitmeliyiz. Yolda seni eve bırakırım."

"Arabam Kingcaid Casino'da. Ne oluyor?" "Donna dava açmak istiyor."

"Harika!" Abi kolumu çekti. "Gidelim." "Önce ödeme yapmalıyız."

"Sen telefonda konuşurken hallettim. Bir sonraki öğle yemeği senden."

"Sen en iyisisin."

Abi elini yüzünün önünde salladı ve kirpiklerini kırıştırdı. "Evet, öyleyim."

Arabamı valeye bıraktım, Abi'ye sarıldım ve ona gelişmeleri haber vereceğime söz verdim. O halka açık otoparka doğru yola çıktı, ben de lobiden kumarhanenin gürültüsünün geldiği otelin içine girdim.

Kaynaması uzun süren bir tencereyi izlemek gibi, asansör her katta yavaşça ilerliyor gibiydi, ama aslında hızla geçiyordu. Donna fikrini değiştirmeden önce fırsatı değerlendirmek için sabırsızlanarak ayaklarımın ucunda zıplıyordum. Ben oraya varana kadar onun fikrini değiştirmiş olacağını düşünüyordum. Eğer öyle olsaydı, onu zorlamak yerine ikna etmek için hazırladığım bir konuşma vardı.

Koridorda ilerledim ve Donna'nın kapısını çaldım. Ama kapıyı Donna değil, Nolen açtı.

Lanet olsun. Onunla tekrar karşılaşmadan önce bir iki gün geçse iyi olurdu. O kader gecede inşa ettiğim ve o zamandan beri zamanın sınavından geçen duvara çaktığı büyük çatlağı güçlendirme zamanı gelmişti.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Donna gelmemi istedi. Dava açmak istiyor," dedi, sanki eyaletin yıllardır gördüğü en büyük haberi vermiş gibi zafer dolu bir gülümsemeyle.

"Evet, biliyorum." Ses tonumda sinirlilik vardı. "Sence neden buradayım?" Cevap beklemeden onu itip geçtim, yüzüme somurtkan bir ifade yerine bir gülümseme yerleştirdim ve odayı geçip Donna'nın dik oturduğu kanepeye doğru yürüdüm. Soluk teninde yeşilimsi bir renk vardı, elleriyle bir mendili parçalamakla meşguldü.

"Selam." Onun yanına oturdum ve etrafa bakarak çocukları aradım. Onları göremedim. "Nasılsın?"

"Korkuyorum." Dudaklarını ısırdı. Tekrar tekrar. "Ya bana... inanmazlarsa?"

"İnanacaklar. Ayrıca ben de tanıgım, unutma." Kolumu omzuna attım. "Eğer istersen, her adımda yanında olacağım."

"Gerçekten mi?"

"Elbette."

"Ama... neden? Beni tanımıyorsun bile."

Merkezi anlatmak için ağzımı açtım ama fikrimi değiştirdim. Doğru zaman değildi. En son istediğim şey, hikayeyi yönlendirdiğimi ve onu hazır olmadığı bir yöne ittiğimi düşünmesiydi.

Her seferinde küçük bir adım. İlk olarak onu arabama bindirmeliydim. arabama bindirmekti.

"Hepimiz bazen yardıma ihtiyaç duyarız. Hazır mısınız? Yoksa daha fazla zamana mı ihtiyacın var?"

Gözlerini kapattı ve tekrar açtığında, kararlılıkla doluydu. "Hazırım."

Kanepeden kalktım ve Donna kendini toparlarken bekledim. Bana katıldı ve ben elimi uzattım. Elimi tuttu. Çok soğuk, zayıf ve korkmuştu. Öfke midemde kaynıyordu. Serbest elimi sıkarken, onun elini nazıkçe tuttum.

"Çocuklar nerede?"

"Onları çocuk oyun alanına götürmesi için birini ayarladım," dedi Nolen. "Ekstra önlem olarak, güvenlik görevlileri de onlarla birlikte."

Ona göz kırptım. Donna ile uğraşırken, onun orada olduğunu neredeyse unutmuşum. "Oh. İyi." Donna'yı koridora çıkardım. O da bizi dışarıya kadar takip etti ve arkasından süitin kapısını kapattı. "Peki, teşekkürler. Bundan sonrasını ben hallederim."

"Ben de geliyorum."

Omuzlarımı dikleştirdim. "Sorun değil. Ben hallederim."

Dudakları seğirdi. "Bundan hiç şüphem yok. Ama Donna, ona destek olmak için benim de gelmemi istedi."

Onun Donna'yı davet etmesi beni rahatsız etmemeliydi. Bu benimle ilgili bir şey değildi. Yine de midemde yanan kıskançlık hissini durduramadım. O, bu tek şeyi bana bırakamadan araya girmeden duramadı. İçimden bir ses, adil davranmadığımı fısıldadı, ama onun aptal mantığını dinleyecek havada değildim.

"Sorun olmazsa tabii." Donna yine dudağını ısırmaya başladı. "İkinizi de rahatsız etmek istemem, özellikle de ikiniz de bana çok iyi davrandınız."

"Sorun değil," diye cevapladı Nolen neşeyle. "Değil mi, Marlowe?"

Çenemi sıktım. Kendini beğenmişliği beni çok sinirlendiriyordu, ama Donna'nın önünde tartışmak onu rahatsız ederdi. Bunu sonraya saklayacaktım,

sadece ikimiz kaldığımızda.

Ve sonra ona haddini bildirecektim.

Ona doğrudan cevap vermedim, bunun yerine Donna aracılığıyla cevap verdim. "İkimiz de senin için buradayız. Neye ihtiyacın olursa."

Nolen'in limuzini dışarıda bekliyordu. Onu benim götürmemde ısrar etmeyi düşündüm, ama bunu yaparsam, beni küçük düşürmekle suçlayabilirdi ve ben her türlü küçük düşürmeyi nefret ederdim. Nolen söz konusu olduğunda hariç. O zaman Petty McPettersen birdenbire ortaya çıkıp oynamaya hevesliydi.

Bu adam gerçekten içimdeki en kötü yanları ortaya çıkarıyordu. Birlikte olmamamız en iyisiydi. Abi'nin dediği gibi, hayatımda bir erkeğe ihtiyacım yoktu. Özellikle de bu erkeğe.

Donna'nın yanına oturdum. Nolen karşı koltuğa oturdu. Her zaman tertemiz olan takım elbisesinin iç cebine elini soktu ve telefonunu çıkardı.

"Avukatımı arayıp bizimle orada buluşmasını isteyeceğim." Konuşurken gözleri Donna'nın üzerindeydi.

Donna'nın yüzü soldu, ellerini eteğine sıkıştırdı. "Avukat mı? Neden avukata ihtiyacım olsun ki? Başım belada mı?"

Bakışlarım Nolen'in yüzündeki deriyi yakacak kadar güçlüydü. Bir kez olsun şaşkın görünüyordu, hatasını fark edince yanakları hafifçe kızardı.

"Hayır. Tanrım, hayır. Hiç de değil," diye bağırdı. "Bu... bu senin güvenliğin için. Hepsi bu."

"Koruma mı?" Donna burnunu kırıştırdı. "Kimden? Polisten mi? Aman Tanrım." Bana döndü, elleri tekrar tekrar yüzüne dokunmak için yükseldi. "Beni suçlayacaklar, değil mi?"

"Hayır, ben..."

"Beni dinle." Nolen'in durumu daha da kötüleştirmeden önce onun sözünü kestim. "Polis seni hiçbir şey için suçlamayacak. Nolen gibi erkekler her şey için avukatlarına ihtiyaçları olduğunu düşünürler." Gözlerimi devirdim ve güldüm. "Yemin ederim, muhtemelen tuvalete gitmek için bile avukatlarına fikirlerini soruyorlardır." Ona yapmacık bir gülümseme attım. "Burada avukata gerek yok, Nolen. Donna ve ben tuvaleti kendimiz halledebiliriz."

Donna gözle görülür şekilde rahatladı, omuzları normal pozisyonuna düştü ve hatta küçük bir kıkırdama bile yaptı. Ben ise, mükemmel Nolen Kingcaid'i utandırmanın ve ona ve kendime onun her zaman haklı olmadığını kanıtlamanın gururuyla doluyordum.

mükemmel Nolen Kingcaid'i utandırmanın ve ona ve kendime onun her zaman haklı olmadığını kanıtlamanın gururunu yaşadım.

Görünüşe göre Petty McPettersen bugün *gerçekten* oynamak istiyordu.

"Üzgünüm." Donna'ya bir zamanlar kalbimi eriten çocuksu gülümsemesinden birini gösterdi. "Marlowe haklı. Avukatımla çoğu şeyi görüşmeye o kadar alıştım ki, bu neredeyse bir refleks haline geldi." Bakışlarını bana çevirdi. "Ama tuvaletleri ben de halledebilirim."

Donna yine kıkırdadı, koltuğuna yaslandı ve yüzünü pencereye çevirdi.

"Aptal," diye fısıldadım.

Nolen yüzünü buruşturdu ve "Üzgünüm" diye cevap verdi.

Kafamı salladım ve Donna'ya katılarak Strip'in manzarasını seyrettim.

Geriye baktığımda, Nolen bana tuhaf bir ifadeyle bakıyordu, sanki kabızlık çekiyormuş gibi, ya da zor bir matematik problemini çözmeye çalışıyormuş gibi. Sonra ifadesi hayret dolu bir ifadeye dönüştü. Midem altüst oldu ve bakışlarımı ondan ayırmaya çalıştım ama sanki gözlerim bir lastik parçası gibiydiler ve tekrar tekrar ona çekiliyorlardı. Bana aptalca sırtışlarından birini yapmasını bekledim ama o sadece... bakakaldı.

İçimde bir sıcaklık hissettim ve ellerimi eteğimin üzerinde gezdirerek uyarılmanın belirtilerini gizlemeye çalıştım. Kalbim gittikçe daha hızlı atıyordu ve ciğerlerimi tam olarak dolduramadan küçük nefesler alıyordum.

Nolen önce gözlerini kırptı ve dikkatini tekrar telefonuna verdi. Beni bakışlarının esaretinden kurtardığı için rahat bir nefes aldım. Telefonum bir mesajla titredi. Odaklanacak bir şey olduğu için rahatladım ve çantamdan telefonumu çıkardım.

Mesaj Nolen'dendi. Ona tekrar baktım. Çenesini salladı, mesajı okumamı istediğini açıkça belli ediyordu. Ekranı kaydardım.

Nolen: Özür dilerim.

Ben: Olmalısın. Neredeyse her şeyi mahvediyordun.

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Onlara baktım, on yıldan fazla bir süre önce paylaştığımız o tek, ateşli, terli öpücüğün hatırası izinsizce zihnime girdi. Telefonuna dokundu ve benimki titredi.

Nolen: Konuşabilir miyiz? Sonra?

Ben: Hayır.

Nolen: Lütfen.

Ben: Konuşacak bir şey yok.

Nolen: Ne söyleyeceğimi bile bilmiyorsun.

Ben: Elbette biliyorum. Beni sevdiğini ve birlikte olmamız gerektiğini söyleyeceksin, ben de sana zamanını boşa harcadığını söyleyeceğim. Yine. İşte. Konuştuk.

Gözlerimi kaçırdım, ama onun çarpıcı yeşil gözlerinin sıcaklığını üzerimde hissettim. Bakmamak için gösterdiğim çaba, irademi sınırlarına kadar zorladı. Telefonum tekrar titredi.

Nolen: Aslında sana teslim olduğumu söyleyecektim. Haklısın. Bu asla olmayacak. Ve odaklanmamız gereken çok daha önemli şeyler var. Umarım arkadaş kalabiliriz.

Kalbim durdu, kanım damarlarımdaki dondu. Mesajı tekrar okudum. Tanrım. Benden vazgeçmişti. Finito. Bitti. Kazanmıştım. Artık onun sürekli aşk ve hayranlık beyanlarını savuşturmak ya da sahte iş yemekleriyle beni kazanmaya yönelik bariz girişimlerinden kaçmak zorunda kalmayacaktım. Her zaman istediğim şeyi elde etmiştim.

Öyleyse neden birdenbire terk edilme acısı hissettim? Neden göğsümde boşluk hissettim? Onu çok zorladım ve sonunda bizim ilişkimizden vazgeçti. Sevinçli, heyecanlı ve galip gelmiş hissetmem gerekirdi.

Bunun yerine, gerçeğe yüzleşmek zorundaydım. Önemli olan her şeyi kaybetmiştim.

Donna, polis sorgusu sırasında yanında oturmamı istedi. Onu sorgulayan kadın polis memuru son derece anlayışlıydı ve Donna yavaş yavaş açıldı, kocasının ona uyguladığı istismarın boyutunu ortaya çıkardı.

Onun ona uyguladığı tüm iğrenç istismarları dinlerken midem bulandı. Ve bu sadece fiziksel istismar değildi. Kocas, Donna'nın her hareketini kontrol ediyor, onu küçük düşürüyor, özgüvenini yok ediyor, parasını elinden alıyor ve ona ya kendine ya da çocuklarına yiyecek almak arasında seçim yapmaya zorluyordu.

Kendisi için mi, yoksa çocukları için mi yemek alacağına karar vermeye zorluyordu. Donna, her anne gibi, çocuklarını seçmişti, bu da bazı günler hiç yemek yemediği anlamına geliyordu.

Görüşme sona ererken, memur Donna'nın kocasının sorguya alınacağını ve muhtemelen Donna ile birkaç kez daha konuşmaları gerekeceğini doğruladı. Donna başını sallarken elleri titriyordu, ben de ellerini tutup sıktım.

Öfkem hızla arttı. Nasıl patlamadığımı hiç bilemeyeceğim. Konuşma boyunca, memur ara sıra bana dayanışma dolu bakışlar attı. Donna'nın yaşadıklarını diğer kadınlardan defalarca duymuş olmalıydı.

Bu beni *öfkelen*dirdi ve Gloria Patterson Merkezi'ni Donna gibi kadınlara yardım eden birçok kurumun ilki haline getirme kararlılığımı güçlendirdi. Tanrıya şükür, kardeşim gibi iyi erkekler hala vardı. Nolen gibi.

Göğsüm sıkıştı. Şaka yapıyordu. Öyle olmalıydı. Hiçbir erkek bir yıllık takibi bu kadar ani bir şekilde sonlandıramazdı. On yıl ya da daha fazla, mezuniyet partisinden önceki yılları da sayarsak. Hayır, bu onun oynamaya karar verdiği yeni bir oyundu.

Lütfen Tanrım, yeni bir oyun olsun.

Ama... ya öyle değilse? Ya... Herkesin ısrarlı reddedilmeye karşı bir sınırı vardır. Ya sonunda Nolen'ı sınırına itmişsem?

Eğer öyleyse, kemiklerime yerleşen soğuklukla yaşamak zorunda kalacaktım ve bunun için sadece kendimi suçlayabilirdim.

Nolen, görüşme odasından çıktığımızda ayağa kalktı. "Hey." Ellerini ceplerine soktu. "Bitti mi?"

Başımı salladım. Donna, sanki kocasının onu izlediğini ve beklediğini görmeyi beklermiş gibi etrafına bakındı. Ayakları sürünüyordu ve ellerini sıkıp açıp duruyordu.

"Şimdi ne yapacağım?"

"Bizimle otele geri döneceksin," dedi Nolen.

"Ama sonsuza kadar sizin iyiliğinize güvenemem. Bana ne olacak?" diye mırıldandı, otuz yaşından çok daha genç görünüyordu. Kaybolmuş gibi görünüyordu.

Nolen gözlerimi yakaladı. Çenemi eğdim. Donna'ya merkezden ve ona garanti edilen yerden bahsetme zamanı gelmişti. Herhangi bir baskı hissetmemesi için bu konuyu daha önce açmamıştım. Kocasına karşı suç duyurusunda bulunmak, dışarıdan herhangi bir etki olmadan kendi başına vermesi gereken bir karardı. Ama şimdi bunu yapmıştı...

Kolumu omuzlarına doladım. "Nolen ve ben senin gibi kadınlar için bir yer inşa ediyoruz. Hayatta kalanlar. Kendileri ve çocuklarının iyileşip hayatlarının geri kalanında ne yapmak istediklerini bulabilecekleri güvenli bir yere ihtiyaç duyan cesur kadınlar. Henüz hazır değil, ama hazır olduğunda, senin, Anya'nın ve Andrew'un için bir yer olacak."

"O zamana kadar otelde benim misafirim olarak kalacaksın."

"Ama... ben..." Kaşları çatıldı. "Neden bana bu kadar nazıksın?" "Çünkü bunu hak ediyorsun. Sen ve çocukların, şiddet ve korkudan uzak bir geleceği hak ediyorsunuz."

Şiddet ve korkudan uzak bir gelecek. Lütfen evet de."

Donna'nın sıcak ela gözleri parladı ve sessiz gözyaşları yanaklarından süzüldü. Onları olduğu gibi bıraktı. "Evet," diye fısıldadı. "Tanrım, evet. Teşekkür ederim. Bunu sana asla ödeyemem."

Göğsüm sıkışmış gibiydi. "Bana borcunu ödemek zorunda değilsin." Sözler boğuk, duygu dolu bir şekilde çıktı. Kapıyı işaret ettim. "Gitmeye hazır mısın?"

O başını salladı.

Çıkışa doğru ilerledik, ama sürgülü kapılara ulaştığımızda bir ses duyuldu.

"Bayan Lawrenson?"

Üçümüz de döndük. Donna'nın ifadesini alan memur, elinde bir yığın kağıtla bize yaklaştı. "Çok üzgünüm, ama bir dakikanız var mı? İfadenizin birkaç sayfasına paraf atmayı unutmuşsunuz." Donna'ya onu koridorun sonundaki resepsiyon masasına kadar takip etmesini işaret etti.

"Biz burada bekleriz," dedim.

O uzaklaşırken, Nolen'a baktım. Her zamanki sırtışından uzak, dostça bir gülümsemeyle karşılık verdi. Otelin çalışanlarına veya müşterilerine gösterdiği türden bir gülümseme idi.

Uzak bir

gülümseme.

Ondan nefret

ediyordum.

"Dinle, o mesajlarda söylediklerin hakkında. Ben..."

"Merak etme, Marlowe. Her kelimesinde ciddiydim. Başından beri haklıydın. Artık hayatıma devam etmenin ve bu aptalca... fanteziyi bırakmanın zamanı geldi. Aslında, davranışından utanıyorum. Tacize yakın bir şey ve bulunduğumuz yeri düşünürsek, hapse atılmak istemiyorum." Kıkırdadı, ama her zamanki neşesi yoktu.

Omuzlarım düştü. "Taciz biraz ağır bir kelime."

“Bence değil. Her fırsatta sana dűşmanca davrandım, uygunsuz cinsel yorumlar yaptım ve dikkatini çekmek için aklıma gelen her yolu denedim. Sanki hala en iyi arkadaşlarmışız ve istediğim her şeyi söyleyip yapabileceğim gibi davrandım. Ama değiliz. Ve büyürken sahip olduğumuz o kolay dostluğa geri dönebileceğimizden emin değilim. En azından medeni davranmaya çalışalım ve belki bir gün, sadece tanıdık olmaktan öteye geçebiliriz.”

Tanrım. Bir kez kalbimi kırmıştı. Mezuniyet partisinde. Şimdi yine aynı şeyi yapıyordu. İkinci kez hayatta kalabileceğimden emin değildim. Acı, suçluluk, onu defalarca, hatta acımasızca geri çevirdiğim zamanlar. Evet, ben de pes ederdim.

Kahretsin.

Bu, en kaba uyanış, başkalarına davranış konusunda en sert dersti.

Tamamen hak ettiğim bir ders.

Bölüm 18

Nolen

Vay canına. Bunu hiç beklemiyordum.

Hayatımda birçok gurur verici an yaşadım, ama Gloria Patterson Merkezi'nin önünde durup, Marlowe ve benim yarattığımız şeyin birçok hayatı kurtaracağına dair kesin bilgimle, diğer tüm anları bir araya getirsem bile, bu anın üstüne çıkamazdı. Hayırseverlik Kingcaid ailesinin kanında vardı, ama ne yazık ki, genellikle büyük bir çek ya da gülünç derecede yüksek bir masa ücreti olan bir gala yemeği şeklindeydi.

Ama bu... Bu girişime zaman ayırdım. Ruhumu kattım. Marlowe de öyle.

Bu ağır başarı duygusunu hissetmeye hakkımızı kazanmıştık. Marlowe haftalarca yerel hayır kurumları ve kolluk kuvvetleriyle çalışmıştı ve bu sabah birkaç üst düzey yetkilinin huzurunda gerçekleşecek resmi açılış töreninde kurdeleyi kesmeden önce bile kapasitemizin yüzde sekseni dolmuştu.

Bu merkez bir binadan çok daha fazlasıydı. Umudun görünür bir temsilcisiydi.

"İyi iş çıkardık."

Marlowe yanıma yaklaşınca irkildim ve o yanımda olduğunda her zamanki gibi kalbim hızla çarpmaya başladı. Marlowe'u kazanmak için her yolu denedikten sonra stratejimi değiştirip bizden vazgeçmiş gibi davranmaya başlamamın üzerinden üç haftadan fazla zaman geçmişti.

Çaresiz adamlar çaresiz şeyler yapar ve lanet olsun, ben çaresizdim.

Komik olan şey, polis karakolunda o büyük konuşmayı yaptığımdan beri, Marlowe benimle vakit geçirmek için yollar aramıştı. Son üç haftada onu geçen bir yılda gördüğümden daha fazla gördüm. Ve şimdi benimle gülüyordu, hatta benimle dalga geçiyordu, son on dört aydaki ekşi, alaycı Marlowe gözlerimin önünde kayboluyordu.

"Bardağın yarısı boş" diyen biri, bunun benim onu takip etmeyi bıraktığım ve onun sonunda benimle birlikte rahat hissettiği için olduğunu söylerdi. Ama ben bardağın yarısı - daha çok dörtte üçü - doluydum ve Marlowe'un eski "sahip olamadığın şeyi isteme" sendromundan muzdarip olduğuna inanıyordum.

Her zaman yanında olacağımı açıkça belirttiğim sürece, beni uzaklaştırıyordu. Ama bir kez onun altından halıyı çektiğimde, gözlerini açtı ve neyi kaybettiğini fark etti.

En azından ben öyle olduğuna inanmaya karar verdim. Kolumu onun koluna hafifçe dokundurdum. "Elbette yaptık."

"Sonunda bu günün geldiğine inanamıyorum. Çok heyecanlıyım." "Heyecanlanmaya hakkın var. Çok çalıştın." Önüme geçti. "Senden bir ricam var." Kalbim hızla çarpmaya başladı. "Devam et."

"Şey... ortaklığımızı sürdürmeye ne dersin? Bu merkez gibi daha fazla merkez açmak istediğimi biliyorsun ve Henderson'da bir fırsat buldum bile. Eski bir depo, biraz vizyonla kolayca dönüştürebiliriz." Dudaklarını ısırdı. "Bunun için para toplayacağım. Sonsuz bir çukura para dökmeni beklemiyorum. Sadece... birlikte çalışmaktan keyif aldım."

Bayılmış gibi yaptım. "Aman Tanrım. Uzaylılar tarafından kaçırıldın mı? Sana Area 51'in yakınlarında dolaşmamamı söylemiştim."

Gülerek kaburgalarım yumruk attı. "Ne komedyensin. Ciddiyim. Bence harika bir takım oluşturuyoruz."

"Evet, öyle." Bu yıl vereceğim en kolay karar hakkında düşünüyormuş gibi yaparken, elimi çenemin üzerinde gezdirdim. "Bu akşam yemek sırasında konuşalım." Anında bir itiraz gelmesine hazırlandım. Marlowe'un reddedilmesine alışmıştım.

Marlowe'un reddedilmesine alışmıştım.

Ama bu sefer öyle olmadı. "Harika."

Puan.

"Harika. *Maurice'de* bir masa ayırtayım." "Ooh, tüm imkanlarını kullanıyorsun."

"Aslında değil. Yarisını senin ödemeni bekliyorum." Gülümsedim.

O gülerek başını salladı. "Zenginler böyle zengin oluyor." "Doğru."

"Tamam. Sekiz kişilik olsun. Orada görüşürüz."

Kravatımı düzelttim ve lacivert takım elbisenin üzerinden görünmez bir tüyü silkeledim, şampanya buzda dinlenirken su içtim. Geç kalmıştı. Beş dakika on dakika oldu, sonra on beş dakika. Onu öğle yemeğinde eklediğim günü hatırladım. Bu onun intikamı mıydı? Hayır, kesinlikle değil. O tür oyunları çoktan geride bırakmıştık.

Telefonumu kontrol ettim. Hiçbir şey yoktu. Cevapsız arama yoktu. Mesaj yoktu. Hiçbir şey.

Garson gelip suyumı doldurdu ve acıma dolu bir ifadeyle geri çekildi. Harika. Tam da ihtiyacım olmayan şey. Garsonun empati kurması.

Hızlı arama listesindeki kişilere göz attım. Parmağım Marlowe'un numarasının üzerinde durdu. *Biraz umutsuzdum. Biraz daha beklesem iyi olurdu.* Gözlerimi girişe diktim. İnsanlar gelip gidiyordu ama Marlowe hala yoktu.

Saat sekize kadar bekleyecektim, sonra gidecektim. Oh, bundan nefret ederdim, ama başka seçeneğim var mıydı? Elbette, garsonlar arkamdan fısıldaşacaktı. Muhtemelen şu anda ne kadar kalacağım konusunda bahis oynuyorlardı. Ama siktir et onları. Hayal kırıklığım içimi parçalasa da, masaya bir avuç dolusu banknot bırakıp, dik bir şekilde buradan çıkacaktım.

Saat sekiz yirmi'de, kapıdan içeri fırladı, karamel rengi saçları dağınık bir şekilde.

Sonunda!

Rahat bir nefes alıp masadan kalktım. Karşılama görevlisini geçip aceleyle yanıma geldi.

"Çok üzgünüm. Uber şoförünün lastiği patladı. Cep telefonu çekmeyen bir bölgedeydik ve sinyal alamadım. Sonunda yola çıktığımızda da telefonumun şarjı bitti." Ellerini havaya kaldırdı. "Şansıma bak."

"Beni ektiğini sandım." Ciddi olamadığım halde şaka yapıyormuş gibi davranarak sııttım.

Marlowe, her zamanki gibi beni hemen anladı. "Birkaç ay önce iptal ettiğin öğle yemeğinin intikamı mı?"

Kıkırdadı. "Öyle olsaydı, hak etmiştin."

"Buna itiraz edemem." Garsona, otuz dakikadan fazla buzda beklettiğim şampanyayı açması için işaret ettim. İkimizin kadehlerini doldurmasını bekledim, sonra kendiminkini alıp havaya kaldırdım. "Burada olduğun için mutluyum. Gloria Patterson Merkezi'ne, umarım ilk olan birçok merkezden ilki olsun, ve dünyayı değiştirmeye kararlı olan inanılmaz bir kadın olan Marlowe Beck'e."

O gülerek burnunu çekti. "Kafan mı güzel?"

Çenemi şampanya kadehine doğru salladım. "Sus da kadeh kaldırmama yardım et.

Harika bir gün oldu."

"Öyleydi." Yudumladı ve bardağı masaya koydu. "Kadınların yeni evlerini gördüklerinde yüzlerindeki ifade, koşup oynayan ve çocukluklarını yaşayan çocukların heyecanı. Çok alçakgönüllüydü."

"Evet, katılıyorum. İnsana dünyayı farklı bir bakış açısıyla bakmasını sağlıyor." "Öyle. Donna'yla da görüştüm."

"Hâlâ kocasının nerede olduğunu öğrenmesinden mi korkuyor?" Donna polisle konuştuktan sonra otel odasından çıkmayı reddediyordu. Onun korkusunu görmek kalbimi parçalıyordu. Polis onu saldırı suçlamasıyla tutuklamıştı, ama kefaletle serbest bırakılmıştı.

"Evet. Sanırım sakinleşmesi biraz zaman alacak, ama ona yardım edecek doğru ekibimiz var ve biz de yanındayız." Menüye hızlıca bir göz attı, sonra kapattı ve örülmüş ellerini bembeyaz masa örtüsünün üzerine koydu. "Peki, var mısın?"

Kıkırdadım. "İşler böyle yürümüyor."

"Öyle mi?" Sandalyesine yaslandı. "Söylesene, ey yüce kişi, işi nasıl yürütmeliyim?"

Onun pozisyonunu taklit ettim. "Öncelikle, karşı tarafı biraz ısıtmalısın. Onlara iltifat et, egolarını okşa, yumuşat ve esnek bir ruh haline geldiklerinde, son darbeyi vur."

"Öyle mi?" Kirpiklerini kırıştırdı. "Söylemeliyim ki Bay Kingcaid, takım elbiseniz çok güzel. Kravatınız da gözlerinize çok yakışmış." Gülmeye başladı. "Üzgünüm, yapamıyorum. Oyun oynamayı bırakın. Bana yardım edecek misiniz, etmeyecek misiniz?"

Parmak ucumla şampanya kadehinin kenarını okşadım. "Hay Allah, Bayan Beck. Müzakere konusunda çok kötüsünüz. En azından bana bir şey verin."

"Ne gibi?"

"Bir avantaj. Yani, benim için ne kazanacağım?"

"Dünyayı değiştirecek bir kadınla birlikte çalışacaksın." Kollarını genişçe açtı. "Ta-da."

Tanrım, seni seviyorum.

Sözcükler dilimin ucunda asılı kaldı. Son anda yuttum onları. *Yanlış hamle, gerzek.* Çocukluğumuzdan tanıdığım Marlowe'u görmeye başlamıştım. Eğlenceyi seven, neşeli, her zaman hazır bir esprisi olan. Şimdi bunu mahvetmek delilik olurdu ve ben henüz yastıklı hücreye hazır değildim.

"Anladın beni." Garsona tekrar işaret ettim. "Sipariş verelim, sonra ayrıntıları konuşuruz."

Istiridye ve Kobe dana bonfile ile lezzetli bir akşam yemeği yerken fikir ve planlarımızı paylaştık ve sonunda önümüzdeki on iki ay boyunca beş merkezde karar kıldık. Hepsi Nevada'da olacaktı, böylece herhangi bir sorunu kendimiz halledebilecektik, sonra da planı ülke geneline yayacaktık. Bunu doğru bir şekilde uygularsak, büyük kuruluşlar bu işe dahil olmak için birbirleriyle yarışacaklardı. Kar elde etmeyi beklemiyordum, ama başabaş noktasına gelirse de burun kıvrımayacaktım.

Bunu başarabilecek biri varsa, o da karşımda oturan, büyüleyici gözleri parlayan, yanakları kızaran, elleri hareketli kadındı. O, coşku ve azim saçıyordu. Bu proje Gloria'ya bir saygı gösterisi olarak başlamış olabilir, ama çok daha ötesine geçmişti.

Onun heyecanına kapıldım. Kapılmamak imkansızdı. Kardeşlerim ve kuzenlerim böyle değerli bir amaç için seve seve destek verirdi. Bir sonraki yönetim kurulu toplantısında bu konuyu gündeme getireceğime dair zihnimde bir not aldım. Kingcaid Vacations'ın başkanı olan babam, ayda bir kez yönetim kurulu toplantısı düzenlerdi, ancak her üç ayda bir, o ve iki kardeşi, Kingcaid Continental ve Kingcaid Entertainment'ı da dahil ederek tüm şirketi bir araya getirirlerdi.

İkimiz de tatlıyı reddettik ve daha önce yarısını ona ödetmek istediğimi söylememe rağmen hesabı ben ödedim. O itiraz etti.

Ne sürpriz.

"Bir dahaki sefere sen ödersin," dedim.

Bana baktı, ama ağzının köşeleri yukarı kalktı. "Bir dahaki seferin olacağını da nereden çıkardın?"

"Bu büyük bir iş, Bayan Beck. Bu projeyi hayata geçirmek için düzenli toplantılar yapmamız gerekecek."

"Ve bu toplantılar akşam yemeğinde mi yapılacak?"

Beni taklit ediyordu ve ben de ona ayak uydurdum. "Evet, öyle. Memnun olmalısınız. Midem lezzetli yemekler ve taze beyaz şarapla dolduğunda en uysal halime bürünürüm."

Bilgece başını salladı. "Tavsiye için teşekkürler. Bunu dikkate alacağım."

"Sana danışmanlık yapacak kişiyi dikkatli seç." Masadan kalktım.

"Dışarıda
korkunç köpekbalıkları var."

Gülümsemesini bastırdı, ama dudaklarının hafifçe yukarı doğru hareket etmesini engelleyemedi. "Evet, var."

Ona işaret ettim. "Eve bırakayım mı? Bir daha lastik patlaması riskine girmek istemezsin. En azından limuzinin lastiği patlarsa, arkada rahatça oturup cin tonik içebiliriz."

Bu sefer gülümsemesi serbest kaldı. "Ah, servetin korkunç tuzakları. Nasıl başa çıkıyorsun?"

"Zorlukla." Kolumu uzattım ve tereddüt etmeden elini içine soktu. Neredeyse inleyecektim. Neredeyse. Tanrım, inleseydim ne olurdu? Oyunu ele vermekten bahsedelim. Bana karşı oldukça ısınmıştı, ama Marlowe'u baştan çıkarma operasyonu, öldürücü hamlemi yapabilmem için hala yolun başındaydı.

Limuzin kaldırımında duruyordu, şoförüm açık arka kapının yanında hazırda bekliyordu. Marlowe'a önce binmesini işaret ettim. O içeri girerken, kışını en inanılmaz şekilde görebildim. Sikim heyecanlandı, zavallı herif. Şu anda sahip olamadığım bir kadına şehvet duymak, en kötü düşmanıma bile dilemeyeceğim bir acıydı.

Cinsel organımı düzelttim ve yanına oturdum. Şoför kapıyı kapattı ve ikimizi içeriye hapsetti. Karanlık kabin, yumuşak deri koltuklar ve karbon fiber paneller, baştan çıkarmak için ideal bir ortamdı. Kafamı çevirdim. Eğilip dudaklarına dokunsam ne yapardı? Aslında bilmek de istemiyordum. Çıplak koluna parmağımı sürsem bile muhtemelen hayalarımı keserdi.

Araba hareket etti. Ona bakmaya devam ettim. Bana bakmıyordu, ama belki de bakışlarımın ağırlığını hissetmişti. Arkasını döndü, gülümsemesi gergindi.

"Bu gece için teşekkürler, Nolen. Çok eğlendim."

"Şaşırtıcı." Gülümsedim ve sevgilim olmak istediğim pozisyonundan ziyade, olmam gereken arkadaş pozisyonunda hafif şakalaşmaya devam ettim.

"Biliyorum. Bütün bir akşam boyunca beni eğlendirebileceğini kim düşünürdü ki?"

Basit bir akşam yemeği ve hoş bir sohbetten çok daha iyi eğlence seçeneklerim olduğunu söylemek dilimin ucundaydı. Aklımdaki eğlence türü pek konuşmayı gerektirmiyordu.

Hatalarımdan ders almış olmalıyım. Öyle bir şey söylemedim.

"Bunu bir ara tekrar yapmalıyız. Belki Jason'ı da davet edebiliriz. Üçümüz birlikte dışarı çıkmayalı çok uzun zaman oldu."

Yüzünde hayal kırıklığı olarak algıladığım bir ifade belirdi. Çayırdaki koşan bir çita hızıyla bunu gizledi. *Çok geç, kedicik.* Doğru yönde ilerliyorduk. Sonunda.

"O da isterdi."

"Ne, sen istemez miydin?" *Baskı yapmaya devam et. Ben bir hamle yapamazdım, ama o yaparsa... oyun başlardı.*

Eteğini düzeltti. Marlowe'u benim kadar iyi tanıyan biri olarak, bu onun içinde bulunduğu durumdan rahatsız olduğunda yaptığı hareketlerden biriydi. Konuşmadan rahatsız değildi, daha çok konuşmaya verdiği tepkiden rahatsızdı.

"Tabii ki." Sesi gergin geliyordu. "Eve gidince ona söylerim."

"Harika." Ellerimi birleştirdim ve koltuğuma yaslanarak dikkatimi pencereye çevirdim. Yolculuğun geri kalanını sessizce geçirdik, ama Marlowe'a yan gözle baktığım her seferinde, dudağını ısırırken, acı dolu bir ifadeyle kaşlarını çatmış olduğunu gördüm.

Bu raunt benim lehime sonuçlandı.

Eğer benim istediğim olsaydı, tüm turlar bana giderdi.

"Geldik," dedim, araba evinin önünde durduğunda.

"Oh, evet." Çantasını üstünden tuttu, askıları serbest bırakarak. "Tekrar teşekkürler."

"Rica ederim. Birkaç gün sonra görüşürüz."

"Neden? Nereye gidiyorsun?"

Soruyu sertçe sordu, talebinde yıllardır hayalini kurduğum sahiplenici bir ton vardı. Kimliğimi açığa çıkaracak bir gülümsemeyle yüzümü bozmamak için tüm gücümü kullandım.

"Reno'da biraz işim var, sonra da Atlantic City'ye uçmam gerekiyor. En fazla dört, beş gün."

"Oh." Çantasını daha sıkı tuttu. "Ya sana ihtiyacım olursa?" Kızardı. "Yani, merkezle ilgili herhangi bir şey için."

Evet. Kesinlikle ısınmaya başlamıştı.

"Beni ara. Ne zaman istersen. Gündüz ya da gece. Ayrıca, bana ihtiyacın yok. Ortaya çıkan her türlü sorunu halletmeye fazlasıyla muktedirisin."

"Sanırım." Emniyet kemerini çözdü ve elini kapıya koyarak açmaya hazırlandı. "Nolen?"

"Evet?"

Benim duyamadığım bir şey mırıldandı, sonra iki eliyle yüzümü kavradı ve beni öptü.

Bölüm 19

Marlowe

Beni ikinci kez kandıramazsın.

ANILARIM BENİ YALANLAMAMIŞTI. Nolen'ı ikinci kez öpmek, iki olay arasında on yıldan fazla bir süre geçse de, hatırladığım her şey ve daha fazlasıydı. Onu şaşırtmıştım, ama şaşkınlığı bir saniyeden az sürdü. Elini ensemin arkasına koydu ve öpücüğü tamamen kontrol altına aldı.

Ve ben buna *bayıldım*.

Onun hakimiyeti, gücü, içimde bir dizi havai fişek patlatan dili, hepsi içimi coşturdu. Şampanya ve viski tadı vardı. Doyamıyordum. Saçlarını yumrukladım, ondan bir inilti koparmak için yeterince sertçe çektim, ben de kendi iniltimle ona karşılık verdim. Yıllarca biriken cinsel hayal kırıklığı aramızda patladı, elektrik damarlarımdan akıp parmak uçlarımdan fışkırdı. Onları kalın, dalgalı saçlarına gömdüm, tırnaklarımı kafa derisine batırdım.

Onu *yalayıp*
yuttum. O beni
mahvetti.

Ciğerlerimdeki tüm hava bir anda boşaldı. Nefes alamıyordum. Nefes almak da istemiyordum, onun aracılığıyla nefes alabildiğim sürece. Kendimi kaybettim. Ellerim vücudunda dolaştı, ceketini ve gömleğini çekerek, daha fazlasını talep etti. Daha fazla dokunma, daha fazla ten. Sadece daha fazlası.

Göğsümdeki avucunun sıcaklığı büyüğü bozdu, onun aldatmacasının boyutu bana çarptı, öfkeli bir anlayış seli.

Hayır.

Yalan söylemişti.

Bana arkadaş olduğumuzu, birbirimize uygun olmadığımızı fark ettiğini söylemişti.

Beni *kandırmıştı*.

Başından beri bu onun sinsi planıymış. Manipülasyon ustasının ters psikolojisi.

Adam kumarhane işindeydi, Tanrı aşkına. Oyun oynamada başarılı olmasını beklemeliydim.

"Dur." Bileğini tuttum. "Çekil üstümden."

Parmaklarımdan dağınık bir bukle saç tutarken, benim ani dönüşümün yol açtığı kafa karışıklığıyla kaşlarını çatmış olan Nolen'in elleri havaya uçtu. "Sakin ol. Sorun yok."

"Sakin mi?" diye homurdandım. "Ben at değilim, Nolen." *Homurdanmam aksini söylüyordu.* "Ama sen bana aptal bir hayvan gibi davrandın."

Kaşları daha da çatıldı. "Sen neyden bahsediyorsun?" "Oyun bitti. Ne oynadığını biliyorum."

O, göğsünün ve karnının sıcak tenine dokunmak için sabırsızlıkla açtığım düğmeleri ilikleyerek dik oturdu. Şehvetin sisinde, kravatını kaybetmişti.

"O zaman lütfen beni aydınlat, çünkü ben karanlıkta kalmış durumdayım."

"Daha çok Karanlık Çağlar gibi. Gerçekten stratejini anlayamayacağımı mı sandın?" Kahkaham acı doluydu. "Vazgeçmiş gibi davran, benimle arkadaş ol, hayallerime ve arzularıma boyun eğ, sonra da yalanlarına kanmış olduğumu düşündüğünde üzerine atla."

Yere düşen kravatını yerden aldı ve yumruğuna sardı. "Açıkçası, atlayan sendin." Kravatı cebine koydu. "Sen beni öptün, tersi değil."

"Aynen öyle," dedim. "Ve *bu* başından beri senin planındı."

O, zaten düzgün ve kusursuz olan dudaklarını büzüştürdü, oysa ben muhtemelen dut çalılıklarından sürüklenmiş gibi görünüyordum. Göğsüm yanıyordu, elinin izi, hayatımın geri kalanında yaşamak zorunda kalacağım bir dövme gibi. Tıpkı öpücüğü gibi, yavaş yavaş deliye dönene kadar tekrar tekrar hatırlayacağım bir öpücük.

Gerçeklerle yüzleşme zamanı gelmişti. Onu hâlâ seviyordum. Her zaman sevecektim. Bu adam beni başka hiç kimse için mahvetmişti. Kedilerle çevrili, yaşlı bir kız olarak ölecektim, üstelik kedileri o kadar da sevmiyordum. Onlar bana, masum bir sırtış takınmaya çalışan bu Yahuda'dan daha kötü komplocular gibi geliyordu.

"O öpücük bana her şeyi anlattı, Marlowe. İstedğin kadar rol yapabilirsin, ama ben senin aşkını hissettim. Burada." Yumruğunu göğsüne vurdu. "Sen beni seviyorsun. Ben de seni seviyorum. Hayat kırılğan ipliklerden oluşurken, her biri bir anda kopabilecekken, tek yaptığımız değerli zamanımızı boşa harcamak." Parmaklarını şıklattı.

"Seni sevmiyorum. Senden nefret ediyorum." Kapıyı açtım ve o kadar hızlı dışarı çıktım ki, ayağım takıldı ve neredeyse hendeğe düşüyordum. Kafamı arabanın içine soktum

"Benden uzak dur, işimden uzak dur. Başka yatırımcılar bulurum. Senin pis ellerinin işime karışmasını istemiyorum, ihtiyacım da yok."

Benim öfke dolu sözlerimden hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu, elini küçümseyici bir şekilde salladı. "Ama sen benim kirli ellerimin her yerinde olmasını istiyorsun, değil mi Marlowe? Üzerinde, içinde, sadece benim yapabileceğim gibi sana sahip olmak." Dudakları, kendine güven dolu bir adamın gülümsemesine dönüştü. "O kadar gerginsin ki, muhtemelen seni üç saat boyunca orgazm yapabilirim." Uzanıp kapı kolunu tuttu. "Bu hayal kırıklığı bir saniye daha dayanılmaz hale geldiğinde bana haber ver, ben orada olacağım."

Kapıyı sertçe kapattı ve beni kaldırımda kekelemeye bıraktı. Ağzımı açtım ve çığlık attım.

Ön kapı açıldı ve Jason evden fırladı. "Ne oluyor lan? İyi misin?"

"Hayır, iyiyim değilim." Öfke gözyaşları yanaklarımdan süzülüyordu. "Ondan nefret ediyorum."

"Kimi?" Şaşkınlığı bir saniyeden az sürdü. "Tanrım, lütfen ateşkesin bittiğini söyleme."

"Paramparça oldu."

Koyu renkli saçlarını eliyle taradı. "Ama çok iyi anlaşıyordunuz. Ne oldu lan?"

"O beni öptü." Başımı salladım. "Hayır, ben onu öptüm, sonra o da beni öptü."

"Oh, peki, manşeti hazırla. Biri bunu kabul etmese de deli gibi aşık olan iki kişi öpüşüyor. Başkanı aramalıyım. Ona ulusal bir acil durum olduğunu söylemeliyim."

Kardeşimin koluna vurdum. "Dalga geçmeyi bırak. O piç kurusu arkadaşın beni bir keman gibi çaldı. Bizim ilişkimizden vazgeçmiş gibi davrandı, işime, *güvenime* sızdı ve tüm bu süre boyunca, şansın kendi lehine dönmesini bekledi."

Jason bilgece başını salladı. "Bu kesinlikle vatana ihanet sayılacak bir ihanet." Ona tekrar vurdum. "Onun tarafını tutacağını bilmeliydim."

Dudaklarından derin bir iç çekiş döküldü. "Marlowe, bu tartışmada lanet olası bir tarafım yok. İkinizi de seviyorum ve en kötüsü, bir yabancı olarak, bunun ikinizi nasıl parçaladığını görebiliyorum. Yine de, onun senin diğer yarın olduğunu kabul etmek için çok inatçısın. Bu gerçeğe yüzleşene kadar,

her zaman eksik bir parça olacak ve yıllar geçtikçe, o parça büyüyerek en iyi yanlarınızı yutacak."

"Bana ne yaptığını bilmiyorsun," diye fısıldadım.

"Hayır, bilmiyorum. Ve bu da senin suçun, çünkü bunu ikimizle de hiç paylaşmadın. Nedenini sadece Tanrı bilir."

" nk  bu utanç verici ve aşağılayıcı ve..." diye homurdandım. Jason'a henüz anlatmaya hazır değıldim. Belki de hiç hazır *olmayacaktım*. " nemli değıl, tamam mı? Yorgunum, yatmaya gidiyorum." Eve girdim, merdivenleri çıktım ve yatak odamın kapısını çarptım.

Yatağıma uzanıp tavana baktım, öfke ve kızgınlık içimde savaşıyordu. Nolen'in beni yine kandırmasına izin verdiğıim ve onun oyununu daha önce fark edemediğıim için  fkeleniyordum. Beni çok iyi tanıdığı ve beni bu kadar iyi okuduğı için kızgındım. Yetişme ağıımı tüm umutlarımı ve hayallerimi, bu bilgileri bana karşı kullanan bir adam haline gelen bir çocuğı anlatarak geirdiğıim için başıma gelen buydu.

Yatağımanın yanındaki saate baktım. On bir buçuk. Geç kalmıştım, ama *o kadar da* geç değıl. İçimi d kmem gerekiyordu ve Jason — ugh — her zaman aptal arkadaşının tarafını tuttuğı için, dengeyi sağılamak aptal olmayan arkadaşıma kalmıştı.

  kez aldıktan sonra uyku sersemliğı içinde cevap verdi. "Selam Marlowe.

Ne haber?"

"Seni uyandırdım mı?" "Evet."

"Ah.  zg n m. Sabah tekrar arayabilirim."

"Gerek yok. Artık uyanığım. Anlat bakalım."

Bunu yumuşatmanın ya da nazikçe anlatmanın bir yolu yoktu. Tek yol, doğırudan söylemekti. "Nolen'ı öptüm."

"Ne?" diye bağırdı.

Telefonu kulağımdan uzaklaştırdım. "Biliyorum. Biliyorum."

"Ama... ama nasıl? Boş ver. Nasıl olduğıunu biliyorum. Demek istediğıim, neden?"

Gözlerimi kapattım. "Tanrım, Abs. Bilmiyorum. En kötüsü, bunun bana hissettirdikleri oldu."

"Ne hissettim?"

Harika. Coşkulu. Bir kadın gibi. "Canlı. Kendimi canlı hissettim, Abs."

Bir süre durakladı ve telefon hattında hışırtı sesi duyuldu. "Bekle. Kalkıyorum. Bir yudum brendi içmeden bu konuşmayı yapamam

brendi içmeden bu konuşmayı yapamam.”

"Benim için de bir tane iç."

“Sesindeki hafif pelteklikten, yeterince içtiğini söyleyebilirim.”

Onun hafif azarlaması isabetliydi. Nolen'in yanında alkol almamalıydım. Alkolün engellemeleri azalttığı herkes tarafından biliniyordu. Şampanyadan uzak durmuş olsaydım, onu öpmezdim.

Öpmezdim.

Ah. Kendimi ikna etmek bile imkansız bir işti. Nolen'ı hafifçe sarhoş olduğum için öpmemiştim, onu sevdiğim için öpmüştüm.

Ve bunun için kendimden nefret ediyordum.

"Tamam, geri geldim, elimde brendi var. Başlayalım." Nefes aldığımı duydum. "Ne yapıyorsun sen, Marlowe?"

"Bilmiyorum," diye haykırdım. "Ben bir aptalım."

"Sen aptal *değilsin*. Kendin hakkında böyle konuşmaya cüret etme. Bunun olacağını biliyordum. O adam, Tanrı çekiciliği dağıtırken en önde duruyordu, ama tatlım, o sana uygun biri değil."

"Ama mesele de bu. O benim için doğru kişi. Bu yüzden devam edemiyorum.

O tamamen yanlış, ama aynı zamanda tamamen doğru."

"Marlowe, beni dinle. Güçlü kalmalısın. O adam kalbini kırdı ve onu hayatına geri alırsan, kalbini tekrar kıracak. Tanrım, kendimi suçluyorum."

"Neden?" Abi hem şimdi hem de geçmişte bana her zaman destek olmuştu. Onun dostluğunu suçlayamazdım. Mesajı hoşuma gitmese de, her zaman en iyi niyetle davranmıştı.

"Ne kadar kırık olduğunu sana hatırlatmak için daha fazlasını yapmalıydım. Sanırım zaman hatıralarını silmiş."

"Hatırlıyorum," diye fısıldadım.

"O zaman bana bir iyilik yap ve o anıyı en öne çıkar. Diğerlerini bir kenara it ve sadece onu aklında tut. O yatak odasının kapısını açtığında ve o kadının onun adını inleyerek söylediğini duyduğunda hissettiklerini, bundan sonra yapacağın şeylerin itici gücü haline getir." Abi, neredeyse hıçkırık gibi bir ses çıkardı. "Senin tüm bunları tekrar yaşamayı izleyemem. Yapamam."

"Hey, hey, sorun yok, Abs. O zamankinden çok daha güçlüyüm."

"O söz konusu olduğunda değil. O her zaman senin Achilles topuğun olmuştur."

Haksız değildi. Göğsüm sıkıştı. Nefes alamıyordum. Gözlerimi kapatıp, o gecenin duygusal çalkantılarının ve

sonrasında yaşananların zihnime sızmasına izin verdim.

Acı içimi yakıyordu, o geceki kadar taze bir acıydı.

Gözlerimi açtım. "Benim bir şeyleri yaşamamı izlemek zorunda kalmayacaksın."

"Ama öpüştünüz. Bu her şeyi değiştirir. Ona bir parça umut verdiğin için artık peşini bırakmayacaktır. Sonunda seni yıpratacaktır."

"Hayır, yapmayacak. Onu bir daha öpmeyi planlamıyorum."

Tanrım, onu öpmek istiyorum.

"Söz veriyor musun?"

"Evet. Şimdi brendi iç ve yatağına dön. Seni uyandırdığım için özür dilerim."

"Yarın beni ara. Hafta sonu öğle yemeği ayarlayabiliriz."

"Tamamdır."

Telefonu kapattım, ama dostluğun sıcak kucaklamasını hissetmek yerine, bir depresyon örtüsü beni boğdu. Nolen neden benim yerime o kadını becerdi? Neden? Bir nedeni olmalıydı. Abi'nin beni korumak için Debbie Downer rolünü oynadığını bilsem de, içimden bir parça onun... bilmiyorum... bana her zaman istediğim şeyi elde etmek için izin vermesini istiyordu.

Oturup yastığı yumrukladım, rahatım için değerli tüylerini bağışlayan yüzlerce ördeğe öfkemi çıkardım.

Bunu nasıl atlattım? Son on yıldır temelde aynı yolu izlemiştim. Hiçbir şey değişmemişti. Yavaş yavaş farkına vardım. Bu şekilde devam edersem, hiçbir şey değişmeyecekti. Hayatımın aşkı bana ihanet ettiği için içimde her zaman bu korkunç boşluğu taşıyacaktım.

Yıllardır kaçındığım cevapları bulana kadar, sonsuza kadar bu yola bağlı kalacağım korkunç bir hisse kapıldım.

Kaçmanın tek bir yolu vardı. Artık gerçeği ortaya çıkarma zamanı gelmişti. Nolen ile konuşmam gerekiyordu.

Bölüm 20

Marlowe

**Duvarlar yıkıldığında, ciddi
yaralanmalardan kaçınmak
imkansızdır.**

Kingcaid Casino'nun girişine arabayla gittim ve bir kez olsun vale park hizmetini tercih ettim. On yıldan fazla bir süredir cevapları bekledikten sonra, aciliyet hissi beni sardı ve zaman çok önemliydi.

Büyük asansörlerin yanında beklerken, kumarhaneden yüksek bir tezahürat yükseldi. Geniş alanı görmek için birkaç adım geri çekildim. Birçok rulet masasından birinin yanında duran bir çift birbirlerine ve yanlarında duran insanlara high-five yaptı. Gülümsedim. Büyük bir kazanç olmalıydı.

Asansörden çıkan yirmili yaşlarındaki bir grubu atlatarak içeri girdim ve Nolen'in odalarının bulunduğu en üst katın düğmesine bastım, ama kapılar açık kaldı. Kapıları kapatmak için düğmeye bastım, ama hareket etmediler.

Ne oluyordu böyle?

Panelde bir ışık yanıp söndü ve yakından baktığımda içimden bir inilti çıktı. *Kartı takın.* Onay olmadan onun katına giremeyeceğimi tahmin etmeliydim.

Resepsiyon alanına gittim ve bir görevlinin boşalmasını bekledim. Gece yarısı geçmişti ama önemi yoktu. Vegas otelleri günün yirmi dört saati yoğundu. İlerlemem için işaret edildiğinde, masaya yaklaştım.

"Merhaba, Nolen Kingcaid'i görmeye geldim."

Genç adam irkildi, sırtı dikleşti. Belki de patronunu görmek isteyen ilk kişi bendim. Belki de protokolü bilmiyordu. Sebebi ne olursa olsun, tek kelime etmedi. Sağına ve soluna baktı, görevdeki diğer tüm görevlilerin müşterilere hizmet etmekle meşgul olduğunu fark edince çaresizliği belli oldu.

"Sorun yok," dedim, umarım güven verici bir tonla. "Beni tanıyor. Ben onun iş ortağım. Onu çağırın."

Ona düğmeye basıp nükleer savaş başlatmasını söylemişim gibi oldu. Çenesi neredeyse yerinden çıkacak, paniği gözlerini büyüttü.

Parmağını kaldırdı. "Burada biraz bekler misiniz bayan?"

"Tabii." O, "Sadece Otel Çalışanları" yazan kapıdan kaybolurken, ben tezgahın üzerine tırnaklarımı vurdum. Nolen'i görebilirim umuduyla etrafa baktım. Ama şansım yoktu.

"Hanımefendi?"

Döndüm. Genç adam yardım getirmişti. Geri çekildi ve kıdemli personelin kontrolü ele almasına izin verdi.

"İnan senin bunu istediğini görmek Kingcaid'i Kingcaid'i İstediyiniz var randevunuz randevunuz"

Kaşlarımı kaldırdım. Saati düşününce, sorusu beni şaşırttı.

Nolen sık sık gece yarısı iş yapar mıydı?

Oh.

Beni fahişe mi sanıyordu?

Bir dakika.

Nolen fahişelerle mi çalışıyordu?

Beynim saatte bir milyon mil hızla çalışırken, kıdemli resepsiyonist basit bir sorunun cevabını sabırla bekliyordu.

"Hayır. Ama önemi yok. Ben onun iş ortağıyım."

Yüzü onun yerine konuştu. *Bu durumda, onunla iletişime geçmek için resepsiyona gelmenize gerek yoktu.*

Ve... ben de gitmedim.

Tanrım, Marlowe. Aklını kaçırmışsın.

"Boş ver. Onu arayacağım." Çantamı karıştırdım. Lanet olası telefonum neredeydi? Cep telefonum için kolay erişilebilir bir bölmesi olan çantalardan bir tane almalıyım. *Ah, buldum.*

Aradım. Sesli mesaja düştü. Harika.

"Cevap vermiyor. Ama bak, işte orada, telefonumdaki kişiler listesinde." Cep telefonumu adamın yüzüne tuttum, deli gibi görüldüğümün farkındaydım. Ama o gece hakkında Nolen ile gerçekten konuşmam gerekiyordu. On yıldır bu konuşmayı ertelemiş olmamın bir önemi yoktu; kararımı vermiştim ve bunu şimdi yapmam gerekiyordu. Bu gece. Cesaretimi kaybetmeden önce.

"Üzgünüm hanımefendi, ama katı bir politikamız var. Randevunuz yoksa, size yardımcı olamayacağım."

"Peki," dedim sertçe. "Ama onu görürseniz, Marlowe Beck'in uğradığını söyleyin. Anladınız mı?"

"Elbette, hanımefendi."

Bu adam daha fazla kendini beğenmiş davranabilir miydi?

Resepsiyon masasından uzaklaştım ve lobiyi geçerek çıkışa doğru yürümeye başladım. Çok uzaklaşmamıştım ki bir ses bana seslendi.

"Marlowe?"

Hemen arkama döndüm ve neredeyse dilimi yutacaktım. Nolen, ıslak bir tişört ve kalçalarına kadar inen gri bir eşofman altı giymiş olarak bana doğru geliyordu.

Lanet olası gri eşofman altı.

Ve görünüşe göre, alt bölgelerini serbest bırakmıştı.

Kadınısı bölgelerim alev aldı, zonkluyor ve titriyordu. Konuşabilselerdi, kulağıma "Parti zamanı!" diye bağırırlardı herhalde.

Adamın aleti oldukça büyüktü. *Umarım büyüyen türden değildir, yoksa başım belada demektir.*

Tanrım, ne düşünüyordum ben?

Ağzım kurudu. Dudaklarımı yaladım, ama yutmaya çalıştığımda boğazım da ağzımı taklit etmeye karar vermişti. Birkaç deneme yaptım, bu sırada Nolen bana yetişmişti.

"İyi misin? Sanki bir sinek yutmuş gibisin."

Boğazıma tükürük zorla indirdim, ama bu hareketim, sanki onun kasıklarının benim şaşkınlığının nedeni olarak işaret etmişim gibi abartılı bir baş sallama ile birlikte geldi.

Yani... nedeni *buydu*, ama Nolen'ın bunu bilmesine gerek yoktu.

Artık o tren kaçtı diyebiliriz.

Nolen'ın kendini beğenmiş sırıtışı, kıdemli resepsiyonistini amatör gibi gösterdi. "Resepsiyon personelinizle konuşmalısınız," dedim. "Burada olduğumu burada olduğumu söylemeyi reddettiler."

"Bu, birçok takipçimin bana ulaşmasını engellemek için."

Gözlerimi devirdim. "Oh, lütfen. Buraya ciddi bir konuşma yapmak için geldim." *O eşofmanları giydiği sürece o da kaçmış bir gemi.*

"Ne hakkında?"

"Üşütmeden önce üstünü değiştirmelisin." "Dışarısı 32 derece."

"Burada çok daha soğuk."

Aşağıya baktı, sonra yavaşça yaramaz gözlerini benimkilere çevirdi. "Görünüşe göre kendimi tutabiliyorum."

"Biliyor musun? Boş ver. Bu ruh halindeyken seninle konuşamam." Bir adım attım. Eli birden koluma dolandı.

"Marlowe, dur." Ona sert bir bakış attığımda elini indirdi. "Uslu duracağım. Söz veriyorum. Ve eğer benim aletimin serbest kalmış hali seni bu kadar rahatsız ediyorsa, üstümü değiştirim."

"Sen imkansızsın."

"Ama sevimlisin." Başını eğdi. "Hadi, kedicik. Gidelim." Dişlerimi gıcırdattım. "O lakabı sevmiyorum."

"Hayır, sevmiyorsun. Onu çok seviyorsun. Onu her kullandığımda gözlerin parlıyor." Topuklarını döndü ve asansörlere doğru yürüdü.

Lanet olsun bu adama. O eşofmanla kıcı da harika görünüyordu.

Sadece iki seçeneğim vardı: onu takip etmek ya da gitmek. Ben ilkini seçtim. Kartını tuş takımına dokundurdu ve en üst katın düğmesine bastı. Kapılar kapandı ve asansör yumuşak bir şekilde yükseldi. Konuşmadı, ben de konuşmadım. Ne kadar uğraşsam da gözlerimi onun kasıklarından ayırmadım. Ne zaman gözlerimi çekmeye çalışsam, tekrar oraya dönüyorlardı. Nolen gözlerini öne doğru bakmaya devam etti, ama dudaklarının yukarı doğru kıvrılması - birkaç saat önce yaladığım dudaklar - onu ele verdi.

Yakalandım.

O süitine doğru yürüdü ve kapıyı kapatmam için beni bıraktı. Tişörtünün yakasını tutup başından çıkardı ve bana dalgalı sırt kaslarını ve pürüzsüz, bronzlaşmış tenini gösterdi. Tişörtü elinde top haline getirdi ve başka bir kapıdan kayboldu.

"Kendini evinde hisset," diye seslendi. "Hızlıca bir duş alacağım."

Akan suyun sesi oturma odasına kadar ulaşıyordu. Oturduğumda Nolen tekrar ortaya çıktı, karın kasları ve çekici V şekli tam olarak görünüyordu, gri eşofmanının içine kaybolan bir saç izi vardı.

"Sen de katılmak istemez misin?" diye göz kırptı.

Ona en tatlı sahte gülümsememi gösterdim, ancak klitorisim bu istenmeyen teklif karşısında zıplamaya başladı ve "Evet!" diye bağırdı.

"Pas geçeceğim."

"Yazık." Dilini üst dudağının üzerinde gezdirdi. "O orgazmlara bir başlangıç yapabilirdim."

"Orgazm olmak için sana ihtiyacım yok."

Gözleri parladı. Geniş göğsünü kollarını kavuşturdu. "Bana daha fazlasını anlat. Ya da daha iyisi, göster bana."

Ona sert bir bakış attım. "Duş al, Nolen. Konuşmamız gerek."

"Peki, hanımefendi." Bana selam verdi. Bu adam daha fazla sinir bozucu olabilir miydi?

—ve yatak odasına kayboldu, gri eşofmanını yere attı ve kaslı kışını bir anlık bile olsa bana gösterdi.

Arkayı dön.

Hayır,

dönme.

Evet,

dön.

Ah!

Kanepeden kalktım ve Vegas Strip'i gören pencerelerin önüne geçtim. Bu şehrin her yıl milyonlarca ziyaretçiyi çekmesine şaşmamalı. Burası artık kumar oynamak için bir yer olmaktan çok daha fazlası haline gelmişti. Günümüzde burası yetişkinler için bir oyun alanı, muhteşem yemekler yiyebileceğiniz, en lüks otellerde kalabileceğiniz, Broadway'dekiler kadar iyi, hatta daha iyi gösteriler izleyebileceğiniz bir şehirdi. Şafak sökene kadar dans edebilirsiniz. Kalbiniz ne isterse.

Benim kalbim ise o duvarın diğer tarafındaki adamı istiyordu.

Nefesimi verip oturdum. Su akışı durdu ve iki dakikadan az bir süre sonra Nolen yırtık kot pantolon ve siyah tişört giymiş olarak ortaya çıktı. O her zaman takım elbise giyerdi. Onu bir değil iki kez gündelik kıyafetlerle görmek beni dengesizleştirdi. Her zaman şık giyinen CEO Nolen Kingcaid ile başa çıkabilirdim, ama bu haliyle, dağınık ıslak saçları, sakalları ve üniversite öğrencisi yaşında bir çocuğa daha uygun kıyafetleriyle, çok daha zordu.

"Ağzın açık kalmış." Gözlerimi

kırıptım. "Hayır, kalmadı."

"Şu anda değil. Ama az önce öyleydi."

Sinirli bir şekilde burnumdan nefes verdim. "Nolen, lütfen."

Yanımdaki kanepeye uzandı, çocuksu gülümsemesi onu otuz ikiden çok daha genç biri gibi gösteriyordu.

"Seni memnun etmek için yaşıyorum, Marlowe.

Nasıl yapacağımı söyle yeter." "Çeneni kapatıp

konuşmama izin vermek bir başlangıç olabilir."

İşaret parmağını ve başparmağını birleştirip dudaklarına götürdü, sonra göz kırptı.

Çenemi sıktım. "O gece hakkında konuşmak istiyorum."

"Hangi gece? Bu gece mi? Sen de öpücüğü mü düşünüyorsun? Çünkü sana söylemeliyim ki, o öpücük ödül almaya değerdi. Böyle bir öpücük için Oscar olmalı."

"Nolen, Tanrı aşkına! Senin mezuniyet partinden bahsetmek istiyorum."

Yaramaz gülümsemesi, bir kumarbazın banka bakiyesinden daha hızlı kayboldu. Dik oturdu ve nemli saçlarını eliyle düzeltti.

"Neden şimdi?"

Dudaklarımı ısırarak, düşüncelerimi toparlamak için birkaç saniye kendime zaman tanıdım. "Zamanı geldi."

Bakışları inanmazlık, öfke ve pişmanlığın karışımıydı. Kesinlikle pişmanlık. Kafasını salladı. "Hayır, Marlowe. Zaman on yıldan fazla önceydi. Neden şimdi?"

Ellerimi havaya kaldırdım. "Bilmiyorum. Önemli mi?"

"Aslında önemli. Ama sanırım bunu, sen sonunda - *sonunda lanet olsun* - bana ne yaptığımı söyleyene kadar bir kenara bırakabiliriz. Ne yaptım da kalbimi göğsümden söküp parçaladın, sonra da siktir olup Alexander'la evlendin, oysa *benimle* evlenmen gerekirdi!"

Tanrım, mağdur rolüne bürünmesi beni çileden çıkardı. Ona yumruk atabilirdim. Ne olursa olsun sakın kalacağıma kendime söz vermişim, ama bu aptalca bir sözdü. Yanaklarım volkanik bir sıcaklıkla yandı, yüzeyden hiç uzaklaşmayan öfkeme katıldı. Ayağa fırladım, parmağım bir kırıcı gibi ona doğru uzandı.

"Ne cesaretin var. Kalbini mi parçaladım? Seni aldatanın sen olduğunu düşünürsek, bu çok komik."

Bronz teni soldu. Hızlıca birkaç kez gözlerini kırıştırdı ve kekeledi. "Ben... ben ne?"

"Sen aldattın. Bana yatak odanda buluşalım dedin, ama ben oraya çıktığımda, sen başka bir kızla sevişiyordun. Bu mu seni heyecanlandırdı, Nolen? Seni gördüğümü bilmek mi? Belki de üçlü yapmak istedin? Öyle miydi?"

Ayağa fırladı. "Ne kızı lan?"

"Oh, aptal numarası yapmayı bırak. Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun. O odada başka bir kadınla sevişiyordun."

"O ben değildim." Her kelimeyi dişlerini sıkarak, zorlukla söyledi.

"Yalan söyleme. Yeterince yalan söyledin. Onun senin adını inlediğini *duydum*. Ben orada kalbim parçalanmış halde dururken, o... ve sen..."
Döndüm.

Etrafımda dolaşarak, onun benim sıkıntımı görmesini istemiyordum. "Marlowe."

Avuç içleri kollarımın üst kısmını kavradı, vücudu arkamda sıcak ve davetkârdı. Saatin geç olması, ateşli tartışma ya da sadece yorgunluğumdan dolayı ona yaslandım.

"Ben değildim."

Sesindeki yumuşaklık barajı yıktı. Kendimi tutmaya çalışarak yutkundum. Ağlamaktan nefret ederdim. Tuzlu gözyaşlarıyla birlikte gelen duygulardan tiksiniirdim. Ama savaşı kaybettim. Omuzlarım titredi, uzun zamandır içimde tuttuğum keder ve öfke bir anda patladı. Yumruğumu ağzıma sokarak duygularımı mideye ittim.

"Marlowe." Nolen beni döndürdü. Gözlerimi yerde tuttum.

"Sen yapmış olmalısın. Onun senin adını söylediğini duydum."

"Üçüncü kez söylüyorum, ben değildim. Annemin hayatı üzerine yemin ederim." Çenemi kaldırıp yüzümü ona çevirdi. Yanağında bir sinir atıyordu. "O gece neden benimle konuşmadın? Bu meseleyi üç dakikada halledebilirdik. On lanet yıl, Marlowe. On yıl boşa gitti. Neyin var senin?"

"Ben... ben..." Boğazımdan bir hıçkırık çıktı. Bu sefer, ağlamama engel olmadım.

"Kahretsin. Yüzün bembeyaz olmuş." Bileğimi tutup beni kanepeye oturttu. "Otur. Tanrım, titriyorsun." Parmaklarının arkasını gözyaşlarıyla ıslanmış yanağıma sürdü. "Sen hayatımın aşkıydın, Marlowe. Sen hayatımın aşkımsın. On sekiz yaşına bastığım gün seninle evlenirdim, ama sen Boston'da üniversitenin ortasındaydın, ben de Stanford'a gitmek üzereydim ve babam, ikimiz de eğitimimizi bitirene kadar birbirimize bağlanmamamızı tavsiye etti. Mezuniyet partim, yeni hayatımızın başlangıcı olacaktı. Bunun yerine, on yıllık bir kabusun başlangıcı oldu."

Ellerimi yüzüme bastırdım. Anlamıyordum. Onun adını söylediğini *duymuştum*.

Bana yalan söylemiyordu. Annesini çok seviyordu. Yüzde yüz dürüst olmasaydı, onun hayatı üzerine yemin etmezdi.

Buraya gelip onunla yüzleşmeye kararlıyım, ama gerçekte, onun beni aldattığını itiraf etmesini, benim onun için ne kadar önemsiz olduğumu duymayı, beni hayatta kalamayacağım kadar yıkacağını düşünerek çok korkuyordum.

Ama bu... Buna hazırlıklı değildim.

Aptal, aptal, aptal.

Gençliğimin saflığı ve paramparça olmuş kalbimin kalıntılarını korumak için duyduğum sefil ihtiyaç, beni yıkım, aldatma ve yalanlarla dolu bir yola sürüklemişti.

"Özür dilerim," diye boğuk bir sesle söyledim. "Özür dilerim." Tekrarlamaktan kendimi alamıyordum. "Tanrım, özür dilerim."

"Hey. Buraya gel. Ağlama. Dayanamıyorum." Beni yanına çekti ve ben yıkılırken saçlarımı okşadı.

On yıl. Bu gerçeği, benim gerçeğimi, on lanet yıl boyunca besledim, o gecenin içimi kemirmesine, tahrip etmesine ve yok etmesine izin verdim.

Ve tüm bu süre boyunca, bu bir yalandı.

Bölüm 21

Nolen

Evren ne isterse, onu alır.

MARLOWE, yanaklarında gözyaşı izleri ile bana baktı. Onun ağlamasını görmek beni *öldürüyordu*. Altı yaşındayken tanıştığımız günden beri, her zaman sert, kontrolcü ve güçlü davranmıştı. Hiçbir şey onu etkileyemezdi. Aslında, onun ağladığını hiç görmediğimden emindim. Böyle değil. Bütün vücudunu sarsan acı dolu hıçkırıklar değil.

Saçlarını okşadım ve kulağına yumuşak, teselli edici sözler fısıldadım. Bu kadını, onun kendini tanıdığı kadar iyi tanıyordum. On yıldır bu inancına sıkı sıkıya sarılmıştı ve bunun doğru olmadığını anlamak onu derinden yaralayacaktı. Kemiklerine kadar. O zaman benimle konuşmadığı için kendini suçlayacaktı, ama ben de öyle demiş olsam da, kim gençlik yıllarında, olgunluk ve geriye dönüp bakınca saçma gelen aptalca şeyler yapmamıştır ki?

"Sen değilsen, o adam kimdi? Ve o kadın neden senin adını söyledi?"

Onu daha sıkı sarıldım. "Bilmiyorum."

Kahve masasına uzanıp bir kutu mendil aldım ve ona bir tane uzattım. Oturdu, burnunu sildi ve gözlerini sildi. Bitirene kadar bekledim, kullanılmış mendili parmaklarından alıp kanepenin yanındaki çöp kutusuna attım. Ona bir tane daha uzattım.

"Seni özledim," diye fısıldadı, yüzünü bana doğru eğerek. "Seni çok özledim. Alexander'ı hiç sevmediğimi bilmeni istiyorum. Evlendikten birkaç ay sonra hatamı fark ettim, ama o zaman çok geçti. Yatağımı kendim yaptım. Şimdi de o yatakta yatmak zorundayım."

Göğsümde bir baskı hissettim. Nefes almayı unuttum. Kalbim acıyordu ve uzuvlarımda uyuşma hissettim. Ne kadar çok zaman boşa gitmişti ve ne için? O gece onu o kadar çok kırmıştı ki, asla evlenmemesi gereken biriyle yetinmişti.

Benim hatam olmasa da, ona daha fazla baskı yapmalıydım.

İlişkimize güvenmeliydim.

Onun beni uzaklaştırmasına, bir bara kaçmasına ve tanıştığı ilk adamla evlenmesine neden olacak kadar kötü bir şeyin olduğunu anlamalıydım.

Ondan, bizden vazgeçtim ve bu, kendimi asla affedemeyeceğim bir şeydi. Tıpkı onun da, benimle yüzleşmek ve benim yaptığımı sandığı şeyle yüzleşmek yerine kaçtığı için kendini affedemeyeceğinden şüphe ettiğim gibi. Belki birlikte birbirimizi iyileştirebilirdik.

"Daha önce sana sert davrandığım için özür dilerim, ama sormak zorundayım Marlowe. Partide neden benimle konuşmadın? Neden benim için hiçbir şey ifade etmiyormuşum gibi davrandın?"

Bacaklarını göğsüne çekip dizlerini kucakladı. "Gördüklerimi sana anlatsaydım ve beni ne kadar incittiğini göstersem, o zaman sen kazanırdın." Burnunun köprüsünü sıktı. "Tanrım, bu çok saçma geliyor. Gülünç. Bunu tarif edebileceğim tek yol... aldatıldığını düşündüğünde, kendini korumak için itibarını korumak çok önemli hale gelir. Anlamamı beklemiyorum. *Ben de* anladığımdan emin değilim. Ama yıllar geçtikçe, konumumda giderek daha fazla yerleşik hale geldim ve olanlar hakkında seninle konuşma yeteneğim giderek azaldı."

"Peki ne değişti? Neden bu gece?"

"Emin değilim." Diye iç geçirdi. "Sanırım aynı eski yorgun yolu izlemekten bıktım, anlıyor musun? Arabada seni öptüğümde, çok *doğru* gelmişti, sanki uzun süre vahşi doğada yalnız yaşadıktan sonra eve dönmüş gibi. Sonunda, ortalığı temizlemezsem, o gecenin etkileri hayatımı yönetmeye devam edeceğini fark ettim. Cevaplara ihtiyacım vardı. *Nedenini* bilmem gerekiyordu."

"Ve şimdi biliyorsun."

"Evet." Kaşlarının arasındaki boşluğu ovuşturdu. "Kendime çok kızgıyım, Nolen. Hepsi benim hatam."

"Hey." Saçının bir tutamını omzunun üzerinden attım, parmak uçlarım saten gibi pürüzsüz boynunda dans etti. "Gençtik, hevesliydik, beklentilerle doluyduk. Senin için korkunç bir ihanet olan bir şeyle karşı karşıya kaldın. Karanlıktı. Duyduğun şeyi duydun. O zamanlar ikimiz de bunu konuşacak donanıma sahip değildik. Sen kaçtın. Ben de gitmene izin verdim. Bu konuda ikimizin de sorumluluğu var."

"Tanrım, ne karmaşa." Kızıl gözlerini ovuşturdu. "Boşa harcanan onca zaman. Sebep olduğum onca mutsuzluk. Sana, sanki benim günah keçisiymişsin gibi, korkunç davrandığım onca zaman."

Ortamı yumuşatmak için bir fırsat gördüm ve onu değerlendirdim. "Eğer kırbaçlanmak hoşuna gidiyorsa... bunu konuşabiliriz."

Şakam istenen etkiyi yarattı. Güldü. "Seni hak etmiyorum."

"Ben her zaman aldığım kadar verdim, kedicik. Ve senin öfken beni ne kadar tahrik ettiğini söylediğimde yalan söylemiyordum. Düzenli olarak yaptığımız dövüş antrenmanlarını çok seviyordum."

Umarım bunlar yıllarca devam eder."

O daha da yakınlaştı. "O gece odanda kim vardı acaba?" "Bunca zaman geçtikten sonra, bunu asla öğrenemeyeceğiz sanırım. O gece partide çok "Evet, sanırım."

Elini göğsüme koydu. Vücudumdan ısı yayıldı ve uzuvlarım hafifleşti, ağırlıksızlık hissi uyandı. Kollarımı ona doladım ve onu sıkıca sarıldım. Vücudum titriyordu, zevk sonsuz bir acı gibiydi, arzuladığım bir acı. Marlowe'u kucağıma alıp yatağa götürmek için böbreğimi bile verirdim, ama bu gece o gece değildi. İkimiz de sersemlemiştik, bu yeni gerçeğe uyum sağlamaya çalışıyorduk. İlk seferimizin özel, unutulmaz, mükemmel olmasını istiyordum. Zamanımı ayırıp vücudunun her santimini keşfetmek istiyordum. Kırk yıl sonra ikimizin de hatırlayacağı bir şey yapmak istiyordum.

Ayrıca, sabah saat altıda havaalanında olmam gerekiyordu ve saat ikiyi geçmişti bile. Bu kadına yapmak istediğim ve onun bana yapmasını istediğim şeyler için dört saat yeterli değildi.

Açık dudakları, reddedemeyeceğim bir davetti. Başımı eğdim ve onu nazikçe öptüm, değerli ve narin bir şeyi keşfeder gibi. Onu bırakma düşüncesine dayanamıyordum. Saçlarını yüzünden çekip, yirmi altı yıldır tanıdığım kadına baktım ve çok zaman kaybetmiş olsak da, bir saniye daha kaybetmeyi düşünmüyordum.

"Benimle Reno'ya gel."

"Reno mu?" Kaşları çatıldı.

"Evet, akşam yemeğinde sana söylediğimi hatırlıyor musun? Birkaç günlüğüne uzaklara gitmem gerekiyor. Senin de benimle gelmeni istiyorum. Bir saniye bile ayrı kalmak istemiyorum."

"Oh, Nolen, yapamam." Yüzümü avuçladı. "Merkezde yapılacak çok iş var. Açıldıktan bir gün sonra ortadan kaybolmak istemiyorum."

Haklıydı. Çok haklıydı. Ama yine de içimden bir hayal kırıklığı seli akıp gitmedi.

"Hayır, hayır, haklısın." Yanına yuvarlandım, vücudumu onun vücuduna yapıştırdım. "Kısa kesmeye çalışacağım. Gitmek zorunda olmasam, gitmezdim."

Elini göğsüme koydu. "Hayatımızın geri kalanını birlikte geçireceğimiz halde birkaç gün ayrı kalmanın ne önemi var?"

Onu, gerçek aşkın ne demek olduğunu anlamadan çok önce kalbimi çalan ve bunu yaparak hayatımdan çıkıp başka birinin kollarına atladığında beni bir kabuk haline getiren bu kadına baktım.

"Jason çıldırarak." Güldüm. "Küçük aşk tanrımız bunun tüm övgüsünü alacak, biliyorsun."

"Biliyorum. O tam bir pislik."

"Ona birlikte söyleyelim. Seyahatten döndüğümde."

"Ya da... söylemeyelim." Dudakları şeytani bir gülümsemeye dönüştü. "Onun pahasına biraz eğlenebiliriz. Bir süre daha bunu aramızda saklayalım ve belki birbirimiz hakkında sızlanmalarımızı artırırız."

"Vay canına. Acımasızsın."

Yine güldü. "Araziyle yaptığı o numara için bunu hak ediyor."

"Ama işe yaradı." Saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdım. "Bizi zorlamamış ve birlikte çalışmaya zorlamamış olsaydı, belki de bu gece verdiği kararı vermeyecektin."

"Bunu ona *asla* söylemeyeceğimize dair bir anlaşma yapalım."

O küçük parmağını uzattı, ben de gülerek parmağımı onun parmağına doladım. Ama bakır rengi gözlerine bakarken ciddileştim. İki elimle yüzünü kavrayarak onu uzun ve derin bir şekilde öptüm.

"Seni seviyorum." Alay edilme veya reddedilme riski olmadan bunu söylemek ruhumu coşturdu. "Hiç durmadım. Bir kez bile. New York'a taşındığında ve seni yıllarca görmediğimde bile. Hayatıma geri döndüğünde ve beni her zamankinden daha fazla hor gördüğünü fark ettiğimde bile. Kalbini geri kazanmak için yaptığım her girişim muhteşem bir şekilde başarısız olduğunda ve seni benden daha da uzaklaştırdığında bile. Birbirimize geri döneceğimiz umudunu hiç kaybetmedim. Evren bunu istiyordu." Gülümsedim, ama Marlowe buna karşılık üzgün görünüyordu.

"Seni çok incittim. Kendimi asla affetmeyeceğim."

"Sus." Başının üstüne öptüm ve ona daha sıkı sarıldım. "İkimizin de bu konuda payı vardı. Seni takip etmeliydim, bana ne yaptığımı söylemen için daha fazla zorlamalıydim. Sakinleşmek için birkaç saatine ihtiyacın olacağını ve sonra beni bulup özür dileyeceğini düşünmüştüm. Bu bir hataydı." Parmaklarımı nazikçe yumuşak yanağına dokundurdum. "İşte bu, Marlowe. Sen ve ben. Sonsuza kadar."

"Sonsuza kadar," diye tekrarladı, bana daha da yakınlaşarak.

O uykuya dalana kadar onu kucakladım ve ben de onun peşinden rüya alemine daldım.

Hayatımın en uzun dört günü ve en yalnız üç gecesinin ardından...

—Uçağım Cumartesi akşamı saat altıdan birkaç dakika önce Las Vegas Havalimanı'na indi. Uçaktan indim ve VIP varış salonundan geçtim. Ama beni karşılayan limuzin şoförüm yerine, çok daha güzel bir manzara beni bekliyordu. İkinci bir deri gibi oturan siyah bir elbise giymiş, dalgalı saçları ince omuzlarına dökülmüş, diri göğüslerine uzanmış, *Tanrım*, tatmak için can attığım bir manzara.

Bu gece o gece.

"Siktir, seni özledim." İki avucumu da boynunun arkasına kaydurdım, onu istediğim gibi eğdim ve onu yalayıp yuttum. Elleri ceketimin altına kaydı, benimkiyle aynı aciliyetle sırtımı okşadı.

"Yolculuk nasıldı?" diye sordu, ikimiz de nefes almak için başımızı kaldırdığımızda.

"Yalnız." Kolumu omuzlarına attım ve dışarı çıktık. "Bir dahaki sefere benimle geleceksin, tartışmaya gerek yok."

Gülümsedi. "Ben buyum Nolen. *Her zaman* tartışmalar olacak." Beni arabasına götürdü. "Hadi, *Maurice'de* masa ayırttım. Açlıktan ölüyorum."

"Ben de," diye mırıldandım, o kaputun etrafından sürücü tarafına geçerken kıvrımlı kalçalarını seyrederek. "Ama yemek için değil."

"Duydum. Bir kadının aç karnına sevişmesini bekleyemezsin."

Göz kırptı ve ben Las Vegas Havaalanı VIP otoparkının ortasında neredeyse orgazm olacaktım. Marlowe'un arabasının sürücü tarafına oturduğundan emin olduktan sonra yolcu tarafına bindim.

"*Maurice'de* yemek yemeyi bekliyorsan böyle şeyler söyleyemezsin," dedim, pantolonumdaki belirgin şişkinliğe bakarak. "Görünür ereksiyonları aktif olarak engelliyorlar."

Yine güldü. Büyürken, Marlowe'u güldürmek için sık sık aptalca davranır ya da şakalar yapardım. Aradan bunca yıl geçmesine rağmen hiçbir şey değişmemişti.

Yirmi dakika sonra restorana vardığımızda, girişe doğru yürürken elini tuttum. Hiç eskimeyen bir heyecan mıydı bu?

bu heyecan hiç eskimeyecek miydi? Sanmıyordum.

"Jason'a bizim hakkımızda bir şey söyledin mi?" Siparişimizi verdikten sonra sordum.

"Hiçbir şey. Abi'ye de söylemedim."

Bu beni şaşırttı. Jason konusunu anlıyordum. Bunu konuşmuştuk. Ama en yakın arkadaşına söyleyeceğini düşünmüştüm. Anladığım kadarıyla, her şeyi paylaşıyorlardı.

"Neden söylemedin?"

Alt dudağının köşesini ısırdı ve tek düşündüğüm şey, bunu ne kadar çok yapmak istediğimdi. Belki *Maurice'de* değil, ama kesinlikle daha sonra.

"Merkezde çok meşguldüm. Çoğu gün öğle yemeği için bile vaktim olmadı, telefonda sohbet etmek için birkaç dakika bulmak bir yana. Ve bu, mesajla anlatılacak türden bir haber gibi gelmiyor. Anlıyor musun? Ayrıca Jason'dan önce Abi'ye söylemek biraz... sadakatsizlik gibi geliyor. O benim en iyi arkadaşım, ama Jason benim kardeşim ve sen de *onun* en iyi arkadaşısın. Bence ilk bilen o olmalı."

"Haklısın."

"Senin ne kadar pislik olduğunu ve sana katlandığım için ne kadar aziz olduğumu birkaç kez dile getirdim. Ona, Reno'dayken bulduğun potansiyel bir arsa hakkında konuşmak için bu akşam buluşacağımızı ve seni öldürdüğüm için hapse girersem kefaletini ödemesini beklediğimi söyledim."

Gülerek, "İkimizi de öldürecek," dedim.

"Hayır. Göğsünü kabartmak ve tüm övgüyü kendine almakla meşgul olacak, uzun süre kızgın kalamayacak. Yarın ona söyleriz. Onu bu ızdıraptan kurtarıyoruz." Kirpiklerinin altından bana baktı. "Bu gece bizim gecemiz."

Bu sözlerin anlamı beni ürpertti. Bu gece. Uzun zaman sonra. Sonunda Marlowe benimdi.

Masanın altında ayaklarımızla oynadık ve boşa geçen yıllardan hiç bahsetmeden, sadece geleceğe bakarak geçmişi yad ettik. Birkaç kez, güzelce ilerleyen evden ona bahsetmek üzereydim, ama son anda kendimi durdurdum. Artık ona benim için ne kadar değerli olduğunu kanıtlamak için onu kullanmam gerekmiyordu, ama ev bittiğinde ona büyük bir sürpriz yaparak ona olan aşkımın derinliğini gösterecektim.

Hesabı ödedim, Marlowe akşam yemeğini kendisinin ayarladığını ve bu yüzden hesabı kendisinin ödemesi gerektiğini söyleyince ona kızgın bir bakış attım. Her zamankinden daha çabuk geri adım attı ve arabasına binerken, motoru çalıştırırken parmaklarının hafifçe titrediğini fark ettim.

parmaklarında hafif bir titreme olduğunu fark ettim. O yola çıkmadan önce elini yakaladım ve dudaklarıma götürdüm. Gözlerimi ondan ayırmadan, parmaklarının uçlarını tek tek öptüm.

"Gergin misin?"

O da başını salladı. "Bu anı çok uzun zamandır düşünüyordum ve bazen, bilirsin, büyük beklentiler hayal kırıklığıyla sonuçlanır."

Gülümsedim. "Kendi adına konuş. Ben yatakta bir aygırım."

Elinin tersiyle kolumu çimdikledi. "Ben ciddiym." "İnan bana, kedicik, ben de ciddiym."

"Bana 'kedicik' demeyi kes!"

"Sen bunu açıkça sevdiğin halde neden söyleyeyim ki?" Elimi boynuna doladım ve gizlice bir öpücük kondurdum. Büyük bir hataydı. Birkaç saniye içinde, şehvet göğsümde bir yol açtı. Bir şekilde, arabada benim tarafıma geldi, uylukları benim uyluklarımın iki yanında, göğüsleri göğsüme bastırılmıştı.

Bana sürtündü, kalçalarını benim aletime doğru salladı ve beni çok yaklaştırdı. İlk cinsel deneyimini yaşayan bir ergen gibi boxerime boşalmayı reddettim. Tanrı aşkına, ben otuz iki yaşındaydım. Yedi gün sonra otuz üç olacaktım. Onu tatmak, her lezzetli santimini yavaşça tatmak, onu bir kraliçe gibi tapmak ne olmuştu?

Pozisyonumu değiştirdim, onu uyluklarımın üzerinde daha geriye kaydurdım, sikime lanet libidomu kontrol altına almam için gereken molayı verdim. "Siktir. Özür dilerim. Ben... Gidelim. İçine girmem lazım, ama böyle değil. Burada, arabada değil, sana yapmak istediklerinizi yapmak için yeterli yerin olmadığı bir yerde değil."

"Haklısın. Ayrıca, biri bizi görebilir." Arabasının kendi tarafına geri döndü, ellerini saçlarının üzerinde gezdirdi.

"Açıkçası, bizi kim görürse görsün umurumda değil. Benim umurumda olan, bu geceyi ikimizin de hayatımızın sonuna kadar hatırlayacağı bir gece yapmak. Seni kaputta becermek için bolca vaktim var."

"Ne romantik."

"Ben buyum, kedicik."

Otele kadar olan yolculuk boyunca elimi onun uyluğuna koydum. Cesur görünmeme rağmen, otele yaklaştıkça gerginliğim arttı. Belki de Marlowe haklıydı. Gerginliği atmak için hızlı bir sevişme, ardından saatlerce keşif.

Artık çok geçti. Vale geliyordu. Tanrıya şükür, halka açık otoparka park etmekte ısrar etmemişti. Elini tutup onu bekleyen asansöre götürdüm. Kalbim deli gibi atıyordu, adrenalin damarlarımdan akıyordu

. Hayatım boyunca bu anı beklemiştim. Her şey mükemmel olmalıydı.

Birkaç müşteri bize katıldı. Arkaya geçtim ve kollarımı Marlowe'un beline doladım, onu göğsüme çekerek sırtını bana döndürdüm. Boynuna öpücükler yağdırdım, kulak memesini ısırdım, aletimi kıkına sürttüm. Otuz ikinci katta son kişi asansörden çıktığında, onu döndürdüm ve duvara yapıştırdım, sanki bu ilk ve son öpücüğümüzmüş gibi onu öptüm.

Asansör, otelin en üst katındaki penthouse'umun giriş holüne açıldı. Hala onu öperek geriye doğru yürüdüm, dolgun dudaklarından ve kadınsı kıvrımlarından kendimi koparamıyordum. Her inilti, her nefes, her dokunuşuyla beni ateşe veriyordu. Bu gece beni mahvedecekti. Bunu biliyordum.

Onu öpmeyi bırakıp, başparmağımı kapının yanındaki tuşa basıp şifreyi girmek için yeterince uzun süre durmam gerekti. Elini elimde tutarak, "Hazır mısın?" diye fısıldadım.

O başını salladı. Kapıyı açtım ve
"Sürpriz!"

Işıklar gözlerimi kamaştırdı. Gözlerimin önünde yıldızlar dans ederken gözlerimi kırptım. Oturma odam balonlar ve "Mutlu Yıllar" yazan afişlerle doluydu. Bütün ailem öne atıldı, sırtıma vurup elimi sıktılar. Çenem düştü ve sikim ağladı.

"Doğum günüm gelecek hafta."

"Sürpriz bu işte, gerizekalı," dedi kardeşim Kadon. Diğer kardeşim Blaize, sanki sorum duyduğu en aptalca soruymuş gibi bilgece başını salladı.

Marlowe'a baktım. *O da bunu biliyor muydu?* Yüzündeki şaşkın ifadeye bakarak, onun da benim kadar habersiz olduğunu anladım. İnsanlarla dolu odaya baktım. Herkes oradaydı. Ailem ve kardeşlerim. Kuzenlerim Asher ve Penn ve onların eşleri. Diğer kuzenlerim Aspen, London ve Roman. Teyzelerim ve amcalarım. Ve arkada, kendini beğenmiş bir gülümsemeyle, gözleri benim ve Marlowe'un birleşen ellerine kilitlenmiş, Jason duruyordu.

"Oyun bitti," diye Marlowe'a fısıldadım ve çenemi Jason'ın yönüne doğru çevirdim. Ardından onun elini dudaklarıma götürdüm ve elinin içini öptüm. Gözlerimi Jason'a çevirip omuz silktilim. Sırtışı genişledi

ve gözleri parladı, sevinci geçen hafta televizyonda röportajını izlediğim piyango kazananıninkiyle aynıydı.

Ailem beni kız arkadaşımдан ayırdı. Ne dediklerine dikkat etmeye çalıştım, özellikle de bazılarını uzun zamandır görmemiştim. En azından yüz yüze. Onları üç ayda bir yapılan yönetim kurulu toplantısında video konferansla görmüştüm. Her biriyle konuşurken, ailemden birinin eksik olduğunu fark ettim.

"Johannes nerede?" diye Asher'a sordum.

"Ella'yı terk etmek istemiyordu ve Ella da henüz Vegas'a dönmeye pek istekli değildi."

Son geldiğinde, ayrıldığı kocası onu ve kızını kaçırdığı için bu hiç de şaşırtıcı değildi.

"O iyi mi peki?" Kuzenimin yaşadıklarından sonra, onun özel zorluklarını anlayan ve geçmişini geride bırakması için ihtiyaç duyduğu desteği veren birini bulduğuna çok sevindim. Marlowe ve benim kadar iyi bir çiftlerdi.

"İyi. İyiden de iyi. Sanırım kardeşimi geri kazandım." "Sadece altı yıl sürdü." Gülümsedim.

Asher çenesiyle, kardeşim Kadon ile derin bir sohbete dalmış olan Marlowe'u işaret etti. "Camdan evlerde yaşayanlar, Nolen. Senin on yıldan fazla sürdü."

Ellerimi başımın iki yanına kaldırdım. "Beni yakaladın."

Asher omzuma vurdu. "Seni harika bir yolculuk bekliyor. Bir erkeği kral gibi hissettiren, muhteşem bir kadının sevgisinden başka bir şey yoktur." Gözleri, Penn ve nişanlısı Gia ile sohbet eden karısı Kiana'ya kaydı.

"Amin."

Benim bakışlarım Marlowe'u aradı. Sanki benim onu izlediğimi hissetmiş gibi, gözleri benimkilerle buluştu. Omurgamdan bir titreme geçti. Bu geceyi böyle planlamamıştım ve ailemi çok sevmeme ve yoğun hayatlarından zaman ayırıp benimle vakit geçirmek için Vegas'a gelmelerini çok takdir etmeme rağmen, şu anda vakit geçirmek istediğim çok daha önemli biri vardı.

Beni affedeceklerdi.

Bir bardak aldım ve kaşıkla hafifçe vurdum. Oda yavaş yavaş sessizleşti. Marlowe'un beni bunun için öldürmeyeceğini umarak derin bir nefes aldım.

"Arkadaşlar... geldiğiniz için çok teşekkürler. Hiç haberim yoktu." Kardeşim Kadon'a, sonra Blaize'e baktım. "Ve eğer ikiniz bunun anlamının

Bana pahalı bir hediye almana gerek yok, bunun gerekli olmadığını söylemek için buradayım." Oda kahkahalarla doldu.

"Bütün bunları söyledikten sonra, bu gece için başka planlarım vardı." Bardağı ve kaşığı sehpaoya koydum ve odayı geçerek Marlowe'un önüne geçtim. İki elini de ellerime alıp parmak uçlarını öptüm, sonra tekrar aileme dönerek baktım. "Hepinizi ne kadar seviyor olsam da, bu kadını tüm kalbimle seviyorum. Bu yüzden sizden saygıyla rica ediyorum, partiyi aşağıdaki gece kulüplerinden birine taşıyın, sabah kahvaltıda görüşürüz."

Marlowe nefesini tuttu. Kolumu onun omzuna attım ve başparmağımla kalçasını okşadım. Ailemi tanıyordum ve benim isteğime en ufak bir tepki bile göstermeyecek tek bir kişi bile yoktu.

"Adamın dediğini duydunuz," diye bağırdı Gia. "Onu rahat bırakalım da biraz eğlenin."

Daha fazla kahkaha patladı, en gürültülü olanı Penn'den geldi, Gia'nın filtelenmemiş patlamasına kahkahalarla güldü. Bir gülümsemeyi bastırdım. Gia hakkında az da olsa bildiklerimden, onun cesaretlendirilmeye ihtiyacı olmadığını biliyordum.

Ailem tek tek ayrıldı. Jason en son ayrılan oldu, ama çıkışa doğru gitmek yerine bize doğru yavaşça yürüdü. Sırayla her birimizi parmağıyla işaret ederek kaşlarını çatı. "Siz ikinizin açıklaması var." Marlowe'u kucakladı, omzuma vurdu ve bir kardeşin yapabileceği en büyük gülümsemeye ayrıldı.

Kapı kapandı ve sonunda yalnız kaldık.

"Bunu yaptığına inanamıyorum." Marlowe, dudaklarını aralayıp başını salladı. "Hepsi ne olduğunu biliyor..." Avuçlarını yüzüne bastırdı. "Sabah onlarla kahvaltı yapmayacağım. Bu utanç verici durumu tek başına halledebilirsin."

"Anlaşıldı." Dizlerimi büküp onu kaldırdım ve omzuma attım. Çığlık attı, sonra güldü.

"Beni indir!"

Kıçına bir şaplak attım. "Sus, kadın. Bir kez olsun mağara adamı fantezilerimi yaşamama izin ver." Yatak odasına girdim ve onu yatağa bıraktım, ardından onun peşinden yatağa atladım. Ama onu gördüğümde - saçları beyaz çarşafın üzerine yayılmış, elbisesi uyluk ortasına kadar sıyrılmış, gözleri beklentiyle parlıyordu - şakacı atmosfer kayboldu, yerine hayranlık geldi.

"Bunu çok uzun zamandır bekledim. Seni bekledim." Başımı eğip onu öptüm. "Bu gecenin mükemmel olmasını istiyorum."

"Mükemmel olmasını istemiyorum. Sadece seni istiyorum."

Parmak ucuyla elmacık kemiğimi ve dudaklarımı okşadı. Dilimi uzatıp onu tattım. Parmak ucunu daireler çizerek yaladım, sonra parmağını ağzıma aldım. İnanamıyordum. Sonunda o bana aitti. Ona dokunabilir, tadını alabilir ve vücudunu kendime çekebilirdim.

Onu içimden hissedebiliyordum.

Yataktan kalktım ve elimi uzattım. "Ayağa kalk."

Elimi tuttu. Onu yavaşça döndürdüm ve elbisesinin fermuarını açtım. Fermuarı dış dış açtım ve ipeksi teni gözlerimin önüne serildiğinde, her santimini öptüm. Elbisesi yere düştü ve bu anla ilgili yüzlerce hayalim paramparça oldu. Hayaller gerçeklerle boy ölçüşemezdi. Boynunun kıvrımı, omuzlarının eğimi. Dar beli ve geniş kalçaları. Dantelli külotun içindeki mükemmel kalçaları. Bu gece bir ara belime, daha doğrusu boynuma dolayacağım o uzun, uzun bacakları.

Titredi ve bir an için üşüdüğünü sandım, ama sonra parmak uçlarındaki titremeyi fark ettim ve onun titrediğini anladım. Kalçalarını kavradım ve ona süründüm, omuzlarına öpücükler yağdırdım. Dönmeye çalıştı. Kavrayışımı sıkılaştırdım.

"Henüz değil. Benim için orada kal. Nefes al. Kendini hisset."

Memnuniyet dolu bir iç çekişle, vücudu ellerimin ve ağzımın altında gevşedi.

"İşte böyle. Aferin sana."

Başını omzuma yaslayarak kendini beğenmiş bir şekilde gururlandı. Kim tahmin edebilirdi ki? Keskin pençelerinin altında, kedicikimin övgüye değer bir eğilimi vardı.

"Sen çok güzelsin," diye fısıldadım. "Arkanı dön."

Yine gerildi, çenesini göğsüne gömerek bana dönmek için döndü. Her zaman tanıdığım kendine güvenen, küstah Marlowe ortada yoktu. Onun yerine, benim kadar bu anı beklediğini tahmin ettiğim bir kadın vardı ve şimdi o an geldiğinde, neredeyse korkuyordu. Ailemizin evime toplandığı eve gelmemiş olsaydık, olaylar doğal bir şekilde gelişirdi: asansörde öpüşmekle başlayıp, koridorda devam edip, doğrudan yatak odasına giderdi.

Birkaç gün önce yeniden bir araya geldiğimiz andan itibaren, acele etmeden, her anın tadını çıkararak yavaşça onunla sevişmeyi planlamıştım. Şimdi ise bunun doğru yaklaşım olup olmadığından şüphe duyuyordum.

"Arabada beni sürmene izin vermeliydim." Gülümsedim. "Şövalyelik buraya kadarmış."

"Beni çok iyi tanıyorsun." Hayal kırıklığına uğramış bir ses çıkardı ve hala bana bakmıyordu. "Neden bu kadar gergin olduğumu bilmiyorum. Sanki bakireymişim gibi."

Hak etmediğim bir yüz buruşturmayı zorlukla engelledim. Evrimsel açıdan bakıldığında, erkekler o kadar da ilerlemiş değildi. Evlenmek istediğimiz kadının saf kalmasını isterken, bizler keyfimize bakıyorduk.

"Bu beklenti yüzünden, aptal ailemin her şeyi mahvetmesinden bahsetmiyorum bile." Parmaklarını tuttum. "Gözlerini kapat."

O da dediğimi yaptı. Gözlerimi vücudunda gezdirdim. Bu muhteşem kadının benim olduğuna inanamıyordum. Olgunlaşmamışlığımız, inatçılığımız ve aptalca gururumuz yüzünden çok zaman kaybetmiştik, ama yıllarca süren özlemimiz solmuştu. Tek görebildiğim, önümüzde uzanan uzun ve mutlu bir gelecekti.

Parmak ucumu göğsünün şişkinliği üzerinde gezdirdim. Nefesi kesildi ve gözleri titredi.

"Gözlerini kapalı tut," diye emrettim.

Sütyenini çözdüm, askılarını kollarından aşağı kaydırdım. Kafamı göğüslerinin arasına gömmek için duyduğum dürtüyü görmezden gelerek, başparmaklarımı külotuna soktum ve uzun bacaklarından aşağı kaydırdım. Dengede kalmak için bir elini omzuma koydu ve külotundan çıktı.

"Tanrım, Marlowe. Güzellik var, bir de sen varsın." Göğsüm sıkıştı. Alnımı alnına yaklaştırdım. "Sana tüm hayatım boyunca tapınacağıma ve senin mutluluğunu kendiminkinden önce tutacağıma söz veriyorum. Ne istersen, senin olacak. Ne arzularsan, senin için elde edeceğim."

Gözlerini açtı. Gözleri parlıyordu. "Sensiz çok yalnızdım."

Kalbim kırıldı, binlerce küçük parçaya bölündü. Kollarımı ona doladım ve onu vücuduma sıkıca sarıldım. Uzun dakikalar boyunca öylece durduk, o tamamen çıplak, ben ise akşam yemeğinden kalma takım elbise ve kravatımla.

"Ben tam bir keyif kaçırırım," diye mırıldandı, aramızda birkaç santim mesafe bırakmak için geri adım attı. "Benim için bir şey yapmanı istiyorum."

Lütfen erteleme olmasın. Sikim bunu kaldıramaz. "Ne olursa olsun."

Az önce düşündüğüm şey hariç.

"Siktir beni. Çabuk. Düşünmeme zaman verme. Beni sonra baştan çıkarabilirsin. Şu anda, kafanda beni bu kadar mükemmel bir kadın olarak hayal ettiğinden korkuyorum..."

mükemmel kadın olarak hayal ettiğinden ve sonunda seni en büyük hayal kırıklığına uğratacağımdan korkuyorum."

Kafamı salladım. "Asla olmaz. Ama ihtiyacın olan buysa..." Gülümsedim. "Ben kimim ki tartışayım?"

Saniyeler içinde soyundum. Elimi boynunun arkasına doladım, onu kendime doğru çektim ve ağzımı ağzına yapıştırdım. Dilimi dişlerinin arasından geçirdim, onu yalayıp yuttum, ona bir saniye bile nefes aldırmadım.

"Yatağa uzan," diye hırıltılı bir sesle söyledim. "Bacaklarını aç."

Heyecanla kızaran teni ve dans eden gözleri, az önceki korkusundan eser yoktu. Bakışlarımı bacaklarının arasındaki tüylerin üzerine sabitledim.

"Dudaklarını benim için aç. Bu güzel amcığımı görmek istiyorum."

Tüyleri diken diken oldu. Gözleri benimkilere sabitlenmişti, şehvetle uyuşmuştu. Ohhh. Mükemmel kadını sadece övgüye meraklı değildi, aynı zamanda ön sevişmede biraz müstehcen konuşmayı da seviyordu. Şimdi *bunu* yerine getirebilirdim.

O eğilirken, ben de bacaklarının arasına diz çöktüm. Penisim titredi ve sallandı, ucu çoktan ıslanmıştı. İçgüdülerim ona üstüne çıkıp zafer için içeri girmeye can atarken, bu benimle ilgili değildi. Onunla ilgiliydi. Evet, hızlı bir seks istemişti, ama istediğini ona vermek için "penisi amına sokmak"tan başka yollar da vardı.

Onun asıl ihtiyacı rahatlamaktı.

"Benim için çok ıslaksın, kedicik." Klitorisini okşadım. Sırtını kavisleyerek inledi. "Hoşuna gitti mi?"

"Evet." Tekrar yaptığımda nefes nefese kaldı.

"Tanrım, evet." "Oraya dilimi sokmamı ister misin?"

Dudaklarından uzun, uzayan bir inilti döküldü. "Evet."

"Yalvar." Klitorisini dairesel hareketlerle ovuşturdum. "Ne kadar çaresiz olduğunu duymak istiyorum."

"

"Lütfen, Nolen." Yön değiştirdiğimde kıvrandı. "Tanrım, lütfen!"

Parmağımı içine soktum, yavaşça içeri ve dışarı pompalayarak, kıvrılarak. Artık nefes nefeseydi, kıvranıyordu, elimden sızıyordu.

"Kendine dokun." Parmağımı çıkardım, ne demek istediğimi göstermek için bileğini tuttum. "Kendini nasıl tatmin ettiğini görelim."

Dudaklarından bir inilti daha çıktı. "Seni istiyorum."

"Ve beni alacaksın." İki parmağını dudaklarına bastırdım ve yavaşça içeri soktum. "İşte böyle, kedicik." Gözlerimi vajinasından ayıramıyordum.

"Tanrım, bu çok seksi. Devam et, aynen böyle." Başımı eğdim ve klitorisini ağzıma aldım. Bir çığlık atarak doruğa ulaştı, kalçaları çılgınca sallanıyordu, parmakları hala içinde hareket ediyordu. Oturdum, dudaklarımı başparmağımla değiştirdim, orgazmının sonuna kadar klitorisine baskı yapmaya devam ettim.

Onu seviyordum. Altı yaşındayken kalbimi çalan bu kadını. Çılgınca, tehlikeli bir şekilde, tamamen.

Kollarını başının üzerine kaldırdı ve gevşek ve memnun bir şekilde gerindi. Elimi boynundan amına kadar vücudunda gezdirdim. Cildi, en lüks ipekler ya da gül yapraklarının zenginliği gibi, benim pürüzlü avucum için neredeyse fazla yumuşaktı. Ona dokunmak benim yeni takıntımdı, sırf benim için yapılmış güçlü bir uyuşturucu.

Köprücük kemiği boyunca, boynunun ortasından yukarı doğru öptüm, kokusunun tadını çıkardım. Vanilya ve hanımeli, ve vücudundaki temiz ter kokusu.

"Nolen?" Sesi uykulu geliyordu. "Evet, kedicik?"

Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Sanırım bu takma adla yaşamak zorunda kalacağım, ha?"

Ona sokuldum, omzunun kıvrımına öpücükler kondurdum. "Gerçekten nefret ediyorsan, başka bir tane düşünürüm."

"Nefret etmiyorum."

"Biliyordum." Üzerine çöktüm ve eğilip dudaklarını yakaladım. "Ne istiyorsun, kedicik?"

"Seni."

Aramıza elini uzattı ve penisini avuçladı. Bu anı hayal etmiştim, ama gerçeklik nefesimi kesti. Beni sıkıca kavrayarak, penisini kökünden ucuna kadar okşadı, sadece ucundaki nem damlasını başparmağıyla silmek için durdu.

Çenemi sıktım, bitiş çizgisine çok yaklaşmıştım. "Böyle devam edersen, karnını spermimle kaplayacağım."

Gözlerini kırptı, çok cilveli ve sevimliydi. "Bu o kadar da kötü bir şey mi olur?"

"Evet. İlk seferimizde, içine boşalmak istiyorum."

Pelvisini eğerek bacaklarını belime doladı ve topuklarını kığıma bastırdı. "O zaman oyalanmayı bırak ve bana bu kalın, lezzetli sikini ver artık."

Tanrım.

Sert konuşan tek kişi ben değildim.

"Onu tutan sensin. Kontrol sende." "Öyle."

Ucunu sıktı, bana bir kez daha sertçe vurdu ve sonra başını girişine yönlendirdi. Doğa devreye girdi ve onu yatakta birkaç santim yukarı kaydıracak kadar sert bir şekilde ittim. Ben ona vururken o kalçalarımı tuttu. Alnımdan ter damladı ve omzuna düştü. Başparmağıyla onu sildi ve yaladı.

"Siktir, Marlowe." Dilimi dudaklarında gezdirip onu öptüm, ama vücutlarımızın birbirine çarptığı şiddetli hareketler, bağlantımızı sürdürmemizi imkansız hale getirdi. Bunun yerine başımı boynuna gömdüm, parfüm ve ter kokusunu ve seksin güçlü kokusunu içime çektim.

Kasıklarım yanıyordu, omurgam karıncalanıyordu, son çok hızlı, çok sert geliyordu. Fiziksel ve duygusal olarak parçalandım, zorla ayrılmak zorunda kaldığımız korkunç zaman, hayatımın en büyük cinsel deneyimiyle sonuçlandı. Onun üzerine yığıldım ve... Lanet olsun, ağlıyor muydum?

Parmak uçlarımı yüzüme dokundurdum. Nemliydi. Tanrım, en son ne zaman ağladığımı hatırlayamıyordum. Marlowe yanaklarımı avuçlayarak gözyaşlarımı sildi.

"Çok zor, değil mi?"

Kendimi kaldırıp dirseklerimin üzerine dayandım. "Seni geri kazanmayı umut ettim ve dua ettim, ama bazen emin olamadığım zamanlar da oldu, anlıyor musun? Nadiren kendime bunu düşünmeye izin verdim." Yüzümü buruşturdum. "Çok acı vericiydi."

"Seni beklettiğim için özür dilerim. Böyle bir aptal olduğum için özür dilerim."

Ondan uzaklaştım ve yana yuvarlandım, onu bana dönük hale getirdim. "Sonsuza kadar beklerdim."

"Biliyorum."

Yüzümü okşadı, başparmaklarıyla alnımı düzeltti, parmaklarını nemli saçlarıma geçirdi. Anladım. Ben de her yerine dokunmak istiyordum. Fiziksel olarak bağlanarak onun gerçek olduğunu ve rüya görmediğimi kendime kanıtlamak istiyordum.

"Prezervatif kullanmadık."

Bana yaramaz bir gülümseme attı. "Oh, canım."

Kendimi kaldırdım. "Ya hamileysen?"

"Ya hamileysen?" Gülümsemesini korudu, ama sorusunda bir keskinlik, bir endişe izi vardı.

Burnunun ucunu öptüm. "Umarım ilkidir." "Ciddi misin?"

"Marlowe, sana aşığım. Benim için tek sensin. Hep seninle çocuk sahibi olmayı hayal ettim." Göğüslerini avuçladım, eğilip meme uçlarını yalamaya başladım. "Belki tekrar denemeliyiz. Bilirsin, şansımızı ikiye katlamak için."

Kıkırdadı.

Onu sırt üstü yatırdım ve bacaklarının arasına yerleştirdim. "Bunu evet olarak kabul ediyorum."

Bölüm 22

Marlowe

**Hayatın bir anda nasıl değişebileceği ne kadar
komik, değil mi?**

BU SABAH benim için bir ilkti. Yüzümde kocaman bir gülümsemeyle uyandım. Gözlerimi açtığım andan itibaren gülümsemem yerinden oynamadı. Mutluluğumun sebebi yanımda yatıyordu, çarşaf beline dolanmış, bronzlaşmış, kaslı göğüs kaslarını ve altı paket karın kaslarının dördünü sergiliyordu. Kalan ikisini görmek için çarşafı kaldırmayı düşündüm, V şeklini, mutlu izi, kalınlığını saymıyorum bile...

"Günaydın, kedicik." Çarşafı aşağı itti ve etkileyici bir ereksiyon ortaya çıktı. Dün gecedan bile daha etkileyiciydi. Doğal gün ışığı yüzünden olmalı. "Kendine bak."

Yanaklarım kızardı. "O kadar belli miyim?"

"Hiç de değil. Salya akıtman ve dudaklarını yalamaya devam etmen hariç." "Salya akıtmıyorum!"

"Biraz var." Başparmağıyla ağzımın köşesini sildi. "İşte. Temizledim."

"Sen tam bir pisliksin." Çarşafı geri attım, ancak kalın halının üzerine ayaklarımın ucunu koyabildim, sonra Nolen kolunu belime doladı ve beni yatağa geri çekti.

"Nereye gittiğini sanıyorsun, kedicik?" "Şey, banyoya."

"Hayır." Boynuma burnunu sürttü ve dişlerini omzumun üzerinde gezdirdi. "Seni sonsuza kadar burada tutacağım."

"Peki ya işlemek ve diğer fiziksel ihtiyaçlar?" Elini reddedercesine salladı. "Bir şeyler düşünüyoruz."

"Sana açıkça söylemek en iyisi, altın duşlar benim fetişim değil."

Beni ters çevirdi ve üstüme uzandı, ağırlığını ön kollarında tuttu. "Ama ikimiz de övgü fetişin olduğunu biliyoruz."

"Hayır," diye yalan söyledim. Hala itiraf etmeye hazır olmadığım önceki gecenin bir sırrı.

"Evet, biliyorsun. Benim iyi kızım."

Zevk göğsümü o kadar doldurdu ki, göğsüm şişti ve dudaklarım geniş bir gülümsemeye dönüştü.

Nolen güldü. "Delil A."

Dudaklarıma hafifçe öptü ve ikimiz de dişlerimizi fırçalamamış olsak da - ki bunu genellikle nefret ederdim - kollarımı boynuna doladım ve öpücüğü derinleştirdim. Ereksiyonu benim merkezimi dürttü. Bacaklarımı beline doladım ve topuklarımla kalçalarına bastırdım. İçime girdi.

"Tanrım," diye inledi, kalçalarını neredeyse tembelce iterek. "İşte ben buna mükemmel bir sabah derim. Artık asla gitmeyeceksin."

Telefonu çaldı. Ekranı baktı ve... Aman Tanrım. Uzanıp telefonu açtı ve hoparlörü açtı.

Hatta hareketini bile kesmedi. "Evet?"

"Hey, neredeyse doğum günü çocuğu," hoparlörden bir ses geldi. "Kahvaltıya geliyor musun, ne yapıyorsun?"

Kadon muydu? Yoksa Blaize mi? Tanrım, ne önemi vardı ki? Nolen'i üzerimden itmeye çalıştım. Bana şimdiye kadar gördüğüm en şeytani sırıtışı attı, bileklerimi yatağa sabitledi ve kalçalarını döndürerek klitorisimi okşamaya devam etti. Nefesim kesildi.

"Çekil üstümden!" diye fısıldadım.

O benim yalvarışımı görmezden geldi ve daha sert bir şekilde sürtünmeye devam etti. Ben inledim, klitorisim zonkluyordu.

"Geliyorum." O, çift anlamlı sözüne sırtarak cevap verdi. "Bana biraz zaman ver."

"Pekala, çok uzun sürmesin. Bu salakları Vegas'a uçurmak için çok uğraştım. Kedileri güdmekten daha zordu. Onları daha fazla eğlendiremem."

"Geldiğimde uzun sürmeyeceğine söz veriyorum." Bir başka keskin itme. Bir başka şeytani sırıtış.

"Dostum, lütfen bana düşündüğüm şeyi yapmadığını söyle." "Ne yaptığımı düşündüğüne bağlı."

Bir duraklama, sonra, "Tanrım. Marlowe, tavsiyemi dinle ve bu adamı terk et.

O bir pislik."

Bileklerimi kurtarmaya çalışırken kalçalarımı salladım. "Sen öldün." Dişlerimin arasından hava emerek ona tısladım. "Öldün."

Nolen güldü. "Görüşürüz dostum." Telefonu kapattı. "Nerede kalmıştık?"

"Bunu yaptığina inanamıyorum."

"Çoklu görev yapabilenlerin sadece kadınlar olmadığını kanıtladım."

"Tanrım, Nolen. Sanki dün gece yeterince utanç verici değildi."

"Kitten, sakin ol. Aşık olan insanlar seks yapar. Çok seks yapar. Günün bu erken saatlerinde biraz erotizmden zevk alıyor olmamız hiç de şaşırtıcı değil. Kadon beni aramamalıydı." Boynumdan göğsüme kadar öpücükler yağdırdı, meme ucumu dişlerinin arasına aldı.

Tanrım... çok

güzel. Hayır.

Dikkatini dağıtmasına izin verme!

"İnsanlar aileleri dinlerken seks yapmazlar!" "Hmm. Sapıklığı öv, ama röntgenciliği değil." Başını salladı. "Not edildi."

"Yemin ederim Nolen, ben..."

Pozisyonunu değiştirdi ve ben konuşma yeteneğimi kaybettim. Pelvisimi eğdim, açgözlülükle daha fazlasını istedim, onun aletini kesip kuşlara yem etmek gibi tüm düşüncelerim, yakıcı zevkin ardından paramparça oldu.

"Vay canına, kedicik, beni böyle sıkmaya devam et. Sakın durma."

Beni kollarına aldı, öpücüğü neredeyse vahşiceydi. Dişlerimiz çarpıştı ve dilimde kan tadı aldım, ama umursamadım. Tek önemli olan şey, onun devam etmesiydi. Ellerim onun üzerinde dolaştı, dokundu, sıktı, ulaşabildiğim her santimetreyi okşadı. Boğuk inlemeler ve yalvarışlar dudaklarımdan döküldü, zevk dolu nefeslerimle birlikte.

"Nolen, Tanrım, ben... lanet olsun."

Orgazmım zirveye ulaştı, ama beni Hedonizm Tepesi'nin diğer tarafına sürüklemek yerine, uçuşumun kenarında bir iki saniye asılı kaldı, ama o kısa sürede, ben... cenneti yaşadım.

Nolen inleyerek boşaldı. Yüzünü tutup onu öptüm, zevk dolu nefeslerini yuttum. Ne kadar samimi olursak olalım, ona yeterince yaklaşamıyordum. On yıldan fazla bir süre kendimi aç bırakmışım ve şimdi...

Doyasıya yedim.

Üzerime yığıldı. Çok ağırdı, ama umurumda değildi. Onu sıkıca sarıldım, nefesimizi toparlarken terli vücutlarımız soğudu.

"Bu..."

Nolen üzerimden kalktı, alnına düşen nemli bir saç tutamı, neredeyse otuz üç yaşında olmasına rağmen ona masum bir çekicilik katıyordu. Bu bana gençlik yıllarımda aşık olduğum çocuğu hatırlattı, ama onun haline geldiği adam, kadınlığa doğru ilerleyen genç bir kızın hayali rüyalarından çok daha fazlasıydı.

"Akıllara durgunluk veren," diye benim için cümleyi tamamladı.

"Bunu ifade edecek bir kelime olduğunu sanmıyorum."

"Yani affedildim mi?"

"Cezandan geçici olarak muaf tutuluyorsun, bu yüzden fazla kibirli olma."

Gülerek, üzerimden yuvarlandı ve sırt üstü uzandı. "Anlaşıldı." Kollarını başının arkasında birleştirdi. "Sana bir şey söyleyebilir miyim?"

Yan dönüp ellerimi yastığın altına soktum. "Her zaman."

Başını çevirip bana baktı. "Beni dünyadaki en mutlu adam yaptın."

Göğsüm sıkıştı, sinir uçlarım derimin altında karıncalanmaya başladı.

"Seni seviyorum."

"Ben seni daha çok seviyorum."

"Gitmeyeceğim." Elimini onun elinden çekip kollarımı kavuşturdum. "Marlowe, hadi ama." İç çekişinde bir parça öfke vardı. "Onlar Umursamıyorlar."

"Ben umursuyorum. Kadon aradığında ne yaptığımızı herkes öğrenecek."

"Tanrım." Başını salladı. "Ya hamileysen?"

Bunu bakire doğum olarak göstermeye mi çalışacaksın?"

Tanrım. Evet. Korunmasız seks ve hamilelik hakkındaki konuşmamızı neredeyse unutmuştum. Karnıma dokundum. Ya dün gece bir bebek yapmışsak? Ya da bu sabah? Nolen'ı paylaşmaya hazır mıydım, daha yeni bir araya gelmişken? Gelişmekte olan ilişkimize bir bebek katmak akıllıca bir hareket miydi?

Zaten, çok geç olabilir.

"Mesele bu değil." "Mesele tam da bu."

Sinirli bir ses çıkardım. "Barışmamızın seni daha az sinir bozucu hale getireceğini ummuştum."

O güldü. İki kolunu belime dolayarak beni kendine doğru çekti. "Tanrım, seni çok seviyorum kadın. Şimdi ayakkabılarını giy, çantayı al ve gidelim."

"Bu kıyafet kahvaltı için uygun değil." Dün akşam yemeğinde giydiğim siyah dar elbiseyi işaret ettim. "Utanç yürüyüşü yapmak için çok yaşıyım."

Gözlerini kapattı ve başını salladı, omuzlarını hafifçe kaldırarak omuz silkti. *Oh*. Pes etmişti. Bu düşünce beni garip bir şekilde hayal kırıklığına uğrattı. Daha fazla mücadele etmesini istemiştim.

Tanrım. Erkeklerin kadınları anlamakta zorlanmasına şaşmamalı. Biz ikili bir türüz. Bunu ona ya da başka bir erkeğe itiraf edeceğimi sanmayın. Kız kardeşler birbirine bağlıdır.

"Merhaba Angela. Ben Nolen Kingcaid."

Gözlerimi kırpıttım, Nolen'in sesi beni düşüncelerimden koparıp gerçeğe geri döndürdü.

"İyiyim, teşekkürler. Dinle, bir ricam var. Kadın giyim ürünlerinden bir seçkiyi süitime getirebilir misin?" Beni baştan aşağı süzdü. "Beden sekiz. Oh, ayakkabılar da. Kıyafetlere uygun olan her şey."

Ağzım açık kalmış, ona bakakaldım. Ne halt ettiğini sanıyordu?

"Harika. Teşekkürler. Asansör için 8-2-7-5-4 kodunu kullanabilirsin." Ev telefonunu kapattı. "İşte. Sorun çözüldü. Beş dakika içinde burada olacak."

"Sen... Ben... Sen..." "Bir

dahisin. Biliyorum."

"Nolen!" diye bağırdım. "Bu tamamen uygunsuz."

"Nesi uygunsuz? Sen onu giymek istemedin." Beni işaret etti. "Ve birinci katta bir dizi tasarımcı giyim mağazası var."

Ağzım açık kaldı, sözlerim tükendi.

"Ah, şimdi ne demek istediğini anlıyorum." Başını salladı. "Ailemle kahvaltıya katılmamak için uydurduğün bahaneni mahvettim." Dudaklarını bir tarafa kıvrıdı. "Çok yazık, kedicik. Sen topları at, ben de onları parkın dışına atmaya devam edeyim."

Onu yumruklamak istesem de, zekâsına hayran kalmam gerekirdi. Ben öfkelenirken, o sırtıttı. Ben ona kızgın bakarken, o yanıma geldi, sanki vals yapıyormuşuz gibi beni geriye doğru eğdi ve dudaklarıma sertçe öptü.

Kapının çalınması bizi böldü. Beni düzeltti, burnumun ucuna bir öpücük kondurdu, "Seni seviyorum, kedicik" diye mırıldandı ve kapıyı açmaya gitti. Angela—onun olduğunu tahmin ettim—içeri girdi, arkasında

doldurulmuş bir askıyı ve bir dizi bluz ve gömleği içeri çekti.

Normalde, bu kadar muhteşem bir şekilde alt edilseydim, günlerce öfkelenirdim. Ama Nolen... ah! Adam beni büyülemişti. Sinirlenerek başımı sallarken bile gülümsedim.

"Teşekkürler, Angela." Nolen kapıyı işaret etti. "Bundan sonrasını biz hallederiz. Kullanmadıklarımızı geri getiririm."

"Elbette, Bay Kingcaid. Başka bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen bana haber verin. Hizmetinizdeyim." Sanki kraliyet ailesi tarafından karşılanmış gibi küçük bir reverans yaptı. Ama ona göre Nolen muhtemelen kraliyet ailesine en yakın kişiydi. Bu, kıkırdamamı gizlemek için öksürüyormuş gibi yapmamı engellemedi.

Nolen onu kapıya kadar geçirdi. Kapıyı kapar kapmaz, zorlukla bastırduğım kahkaha kaçtı. Angela'nın selamını taklit ettim.

"Ben de hizmetinizdeyim, Bay Kingcaid."

Nolen beni baştan aşağı süzdü ve üst dişlerinin altını diliyle yaladı. "Tabii ki öylesin. Bana hizmet etmenin birçok yolunu düşünebilirim, ama şu anda kahvaltıya gidiyoruz. O yüzden oyalanmayı bırak, o güzel kıcını yatak odasına götür ve uygun gördüğün bir şey giy."

"Yoksa?" diye alay ettim.

"Ah, kedicik. Ne kadar çekici olsan da, bu işe yaramaz." Giysi askısını yatak odasına sürükledi. "Giyin. Hemen."

Cildim karıncalandı ve omurgamdan küçük bir titreme geçti. Belki de övgü fetişimin yanı sıra itaatkar bir fetişim de vardı. Ve müstehcen konuşma fetişi. Yüzeyin altında gizli olduğunu bilmediğim pek çok fetişim vardı.

Ama bir şeyi biliyordum: Nolen'in güç gösterisi beni tahrik ediyordu.

Kapa çeneni, Beck. Bu tür düşünceleri paylaşmak sadece egosunu daha da şişirir.

Beş dakika sonra, uygun bir şekilde, krem rengi ipek bluz ve kedi topuklu ayakkabılarla kombinlediğim, mütevazı lacivert kloş etek ve dar ceket giydim. Nolen'in penthouse süitinin oturma odasında onunla buluştum.

"Hazır mısın?" diye

sordu. "Hayır."

"Harika."

Elimi tuttu. Muhtemelen kaçmamı engellemek için. Akıllı adam.

Sonuçta kahvaltı oldukça eğlenceliydi. Nolen'ın ailesini yıllardır görmemiştim ve hatırladığım kadar sevimliydiler. Babası, uzun zamandır unutulmuş gençlik hikayelerimizle bizi eğlendirdi ve annesinin ikimize bakıp gülümsediğini fark ettim.

Nolen dün gece onlara on yıldır görüşmememizin nedenini anlatmış mıydı? Umarım anlatmamıştır. Pek iyi bir izlenim bırakmamıştım. Kendime biraz zaman ayırabildiğim anda, aptallığımı ve inatçılığımı deliye dönene kadar kafamda tekrar tekrar düşünmeye başlayacağımı biliyordum. Mantık bana "keşke"lerin boşuna enerji kaybı olduğunu söylüyordu. Ama ben her zaman mantığa kulak asmazdım.

Garson kahvaltı tabaklarımızı kaldırırken Nolen kulağıma "Jason'ı görmeye gitmeliyiz" diye fısıldadı.

"Ugh. Gerekli mi?"

O güldü. "Bandajı bir çırpıda çek, kedicik. En kolayı bu."

Veda etmek yirmi dakika sürdü. Nolen'ın ailesinin çoğu bugün ayrılıyordu, ziyaretleri çok kısa sürmüştü. Bu da dün gece partisini erken bitirmiş olması nedeniyle kendimi daha da kötü hissetmeme neden oldu. Ancak kardeşleri birkaç gün daha kalacaktı. Kadon Fransa'dan gelmişti. Saint Tropez'de yaşıyor ve plaj kulübü işletiyordu. Blaize, Kingcaid kruvaziyer gemisi işini yönettiği Miami'den gelmişti. Üçünün bir süredir birbirlerini pek görmedikleri izlenimini edindim ve iki küçük kardeş bu fırsatı büyük kardeşleriyle vakit geçirmek için değerlendirmek istiyorlardı.

"Seni tekrar görmek güzel, Marlowe." Kadon eğilip yanağıma öpücük kondurdu. "Azizliğin postada."

Kaşlarımı çattım. "Azizlik mi?"

"Evet." Babasıyla derin bir sohbeta dalmış olan Nolen'e çenesiyle işaret etti. "O pisliği katlandığın için."

"Duydum," diye bağırdı Nolen, kardeşine orta parmak gösterip, bunun için annesinden kafasına bir tokat yedi. "Ah." Kulağını ovuşturdu. "O bir pislik, ben ise tokat yiyorum. Bu nasıl oluyor?"

"Küçük kardeş ayrıcalıkları," dedi Kadon.

Sonunda kaçmadan önce bir tur daha kucaklaşmalar oldu. Arabam ön kapının önünde bekliyordu. Nolen, vale park yerinden arabayı getirtirmiş olmalıydı, ama ne zaman yaptığını kimse bilmiyordu. Onun sihirli güçlerinin bir başka kanıtı.

"Gördün mü? O kadar da kötü değildi." Emniyet kemerini bağladı. "Sana sorun olmayacağını söylemiştim."

Ona yumuşak bir gülümseme verdim. "Ailenin ne kadar harika olduğunu unutmuşum.

Uzun zaman oldu."

"Annem yeniden bir araya geldiğimiz için çok mutlu. Mutlu bir son için umudunu neredeyse kesmişti."

Acısını, yaramaz bir glmsemeyele gizlemeye çalıştı. Ama yeterince hızlı olamadı. Bu, onu iki açıdan ne kadar incittiğimi bir kez daha hatırlattı. Birincisi, onunla konuşmadığım için, ikincisi ise, bizim için o kadar az değer verdiğini düşündüğüm için, nihayet bizim zamanımız geldiğinde başka biriyle yatacağına inandığım için.

Bunu telafi edecektim. Bir şekilde.

Strip'teki çılgın ve hiç bitmeyen trafiği açtı, ilk fırsatta saptım ve daha az turistik bölgelerden geçtim. Yol açıldı ve kısa bir süre sonra Jason'ın evinin garajına girdim. Arabadan daha yeni inmiştim ki kardeşim n kapıda belirdi, kollarını kavuşturmuş, ayağıyla basamağı tıkladıyor ve beni iniltiye boğan bir kendini beğenmişlikle duruyordu.

"Sakin yapma," diye bağırdım, parmağımı ona doğru sallayarak.

"Kim, ben mi?" Kendini işaret etti ve güldü. "Ablacığım, bunu en iyi şekilde değerlendireceğim. Bu fırsatı on yıldan fazla bekledim." Topuklarını döndü ve eve doğru yürüdü.

"ldr beni şimdi," diye mırıldandım.

Nolen kolunu belime doladı. "Bırak da intikamını alsın.

İçinden atınca, her şey bitecek."

"Gerçekten mi?" Kaşlarımı kaldırdım. "Onu tanıyor musun ki?"

O güldü. "Hadi ama, kedicik. Eğer çok ileri giderse, ona pençelerini gösterebilirsin."

Jason pencerenin yanındaki sandalyeye uzanmış, yüzünde neşe dolu bir ifadeyle oturuyordu. "Kanepeyi siz iki aşk kuşuna bırakayım dedim."

Gözlerimi devirdim. "Bugün çalışmam gerek. Devam edin, Bay Sanctimonious."

"Bugün Pazar."

"Ne olmuş? Sen pazar günleri çalışıyorsun. Nolen pazar günleri alışıyor. Yirmi birinci yzyıldaıyız. Hafta sonu işler durmuyor."

"Yeni aşıklar için bile mi?" Göz kırptı.

Parmaklarımla boğazımı dürttüm. "İėė. Kes şunu."

"Tamam, tamam. Tüm eğlencemi mahvettin. Sadece şuna cevap ver. Ne değişti? Son birkaç gündür, onun hakkında şikayet etmekten başka bir şey yapmadın, hatta

daha fazla."

Gülümsemeyi zor tuttum. Nolen o kadar başarılı olamadı.

"Oh, harika." Jason ellerini havaya kaldırdı. "Beni kandırdın. Ne kadar zamandır?"

"Birkaç gün, hepsi bu. Sürdüğü sürece eğleneliydi."

Jason gözlerini kısarak, "Tebrikler. Sıradaki işin Broadway'de.

Ee..." Elini hareket ettirdi. "Anlat."

Detayları az tuttum. Sanki kardeşimle tüm mahrem detayları paylaşacakmışım gibi. Beklediğim şakalar bir yana, en iyi arkadaşı ve kız kardeşi nihayet akıllarını başlarına toplayıp kaçınılmaz sona boyun eğdikleri için gerçekten çok sevinçliydi.

"Şimdi bana Nolen'in seni o kadar kızdırıp o pislik Alexander'la evlenmene neden olan şeyi anlatacak mısın?"

Nolen öne doğru eğildi, eli dizimin üzerine kondu. Onu suçladığımı bildiğini hissetmek için ona bakmam gerekmedi.

"Mezuniyet partisi gecesi başka biriyle yattığını sandım."

Jason'ın ağzı açık kaldı. "O mu?" En iyi arkadaşını işaret etti. "Başka biriyle yattığını mı düşünüyorsun? Delirdin mi sen? O adam senin için yaşıyordu. Üniversite boyunca tek konuştuğu şey sendin. Neden uzun zamandır hayalini kurduğu geleceği, bir kızla yatmak için riske atsın ki?"

"Biliyorum. Aptalcaydı." Çenemi göğsüme gömdüm, pişmanlık ve üzüntü omuzlarımı ağırlaştırıyordu.

"Peki bunu düşünmene neden olan neydi?"

"Onu gördüm. Ya da onun olduğunu sandığım birini. Karanlıktı ve iyi göremedim." Dudaklarımı ısırdım. "Nolen, yatak odasında buluşmamızı istedi... bilirsin." Elimi salladım. "Neyse, oraya gittiğimde oda zaten doluydu. Başka bir çifti rahatsız ettiğimi düşünerek geri çekildim. O sırada kadının Nolen'in adını söylediğini duydum."

Jason'ın bakışları benimle Nolen arasında gidip geldi. Kaşlarını çattı ve alnını ovuşturdu.

"Bir dakika. Bu, mezuniyet partisinde mi oldu? Seattle'daki ailesinin evinde mi?"

"Dostum, benim sadece bir mezuniyet partim oldu." Nolen güldü.

"Evet, biliyorum. Üzgünüm." Bakışları bana döndü. "Alexander'la tanıştığın gecedен mi bahsediyorsun?"

"Evet."

"Siktir." Başını omuzlarının arasına düşürdü ve ön kollarını uyluklarına dayadı. "Nolen değildi."

"Bana bilmediğim bir şey söyle," dedi Nolen.

"Hayır, demek istediğim..." Dikleşti, gözleri benimkilere dikildi. Otuz iki yıllık hayatında, kardeşim hiç bu kadar ciddi görünmemişti. Jason şakacı biriydi. Ciddi davranmazdı.

"Ne?" diye sordum.

"Benim. Nolen'ın yatak odasında, bendim."

"Sen mi?" Kardeşimin seks yaptığını gördüğüm gerçeğini kafamdan silip attım.

Bunu bir saniye daha düşünmeme gerek *yoktu*. "Anlamıyorum."

"Tanrım." Yine alnını ovuşturdu ve uzaklara bakarak, "Neden onun adını söylediğini merak ettim, ama sonuçta ben seks yapıyordum. Ben sikimi ıslatıyordum, o Seahawks futbol takımının isimlerini sayıyor olsa bile umurunda değildi."

"Bekle... yani bu kız gerçekten Nolen'ın adını mı söyledi? Bunca yıldır hayal mi görüyordum?"

"Hayır."

"Ama... o kimdi?" "Abi."

Hızla gözlerimi kııptım. *Abi mi?* Kardeşim ve Abi. En iyi arkadaşım kardeşimle yatmış ve bana söylememişti.

Hayır, daha da kötüsü.

Bundan çok daha kötüydü.

"Sana söylememem için yalvardı. Bizim seviştiğimizi duyunca hoşuna gitmeyeceğini söyledi. Benim için önemi yoktu. O kızla evlenmeyi planladığımdan değil. İkimiz de bir daha bu konuyu hiç açmadık."

Onun sözleri, ihanetin derinliği beni sararken, uzun bir bilinç akışına dönüştü.

On yıldan fazla bir süredir sandığım gibi Nolen'ın ihaneti değil.

Abi'nin ihaneti.

"O biliyordu," diye fısıldadım. "O gece Nolen'la buluşacağımı biliyordu. Onun odasında. Ve o... seni oraya götürdü. O... Tanrım." Midemde mide bulantısı hissettim, ağzım salya doldu.

"Marlowe?" Nolen parmak uçlarıyla kolumu yukarı aşağı okşadı. "Ne?"

Ellerimi birleştirip dudaklarıma götürdüm, sanki dua ediyormuşum gibi. dua ediyormuşum gibi ellerimi birleştirdim ve dudaklarıma götürdüm. Kafamı salladım. "Merdivenlerden aşağı tökezleyerek indiğimi ve

her yerde Abi'yi aradığımı hatırlıyorum. Onu bulamadım. Sonunda bulduğumda, arka bahçede kusmuş bir kıza baktığını söyledi. Ona gördüklerimi anlattım ve o... ve o..."

Kulaklarım çınılıyordu, boğazım kurumuştı, ağzım da öyle.

"Bunu o planladı," diye fısıldadım. "Nedenini tahmin bile edemiyorum, ama bundan eminim. Bizim bir araya gelmemizi engellemek istedi."

"Neden?" Nolen kaşlarını çatı. "Bize sorun çıkarmak istemesinin tek nedeni, beni kendisi için istemesiydi, ama bana romantik olarak en ufak bir ilgi bile göstermedi. Ne o zaman, ne de şimdi."

"Biliyorum. Hiç mantıklı değil." Sanki cevapları zorla ortaya çıkarabilirmişim gibi parmak uçlarımı şakaklarıma bastırdım. Vücudumdan bir sıcaklık dalgası geçti, beynim döngü içinde çalışıyordu. En yakın arkadaşım, en derin duygularımı ve en karanlık korkularımı paylaştığım kadın, bana yalan söylemişti. O odada kardeşimle birlikte olanın kendisi olduğunu biliyordu. Ben kapıyı açtığımda kasten Nolen'ın adını söylemişti. Benim olduğumu biliyor olmalıydı ve benim onun Nolen'la yattığını düşünmemi istemişti.

"Aramızdaki basit bir konuşmanın her şeyi açıklığa kavuşturacağını biliyor olmalıydı."

"Ama mesele de bu." Koluna dokundum. "Bana hiçbir şey söylemememi, önce seni reddederek intikam almamı tavsiye etti. Şok olmuştum. Kırılmıştım, kafam karıştı. Kızgındım. Söyledikleri çok mantıklı geliyordu. Sana da söylediğim gibi, itibarımı korumak beni tüketti. Bu durum giderek büyüdü ve bir kez işler başladıktan sonra durdurmak için çok geçti." Kafamı salladım. "Ve Vegas'a döndüğümde beri, senin benim için ne kadar yanlış olduğunu vurguladı. Sürekli, birlikteyken birbirimize zarar verdiğimizizi, beni asla mutlu edemeyeceğini tekrarladı. Oysa kalbimi kıran oydu."

Çılgılık atmak isteyeceğim kadar öfkelenerek ayağa fırladım. "Nereye gidiyorsun?" diye sordu Jason.

Çantamı aldım ve araba anahtarlarımı aradım. "Cevaplar almaya."

Bölüm 23

Marlowe

Oyun bitti.

"Peşinden git!" diye bağırdı kardeşim.

Çok geç. Nolen evden çıktığında, ben çoktan garaj yolundan çıkıp yola girmiştim.

"Marlowe!" Bana durmam için el kol hareketleri yaptı. Hayatta olmaz.

Gaz pedalına bastım ve dikiz aynasından onun ellerini havaya kaldırdığını gördüm. Yol viraj yaptı ve o gözden kayboldu. Fazla bir avantajım yoktu. Nolen, Jason'ın arabasıyla peşimden gelecekti. Onu suçlamadım. Aklımdan geçen cinayet düşünceleri yüzümde açıkça belli olmalıydı.

Ellerim direksiyonu, parmak eklemlerim beyazlaşana kadar sıktım. Abi. Başından beri, hain en iyi arkadaşım komplo kurmuş, planlar yapmış ve beni manipüle ederek, ruh ikizim olan, sekiz yaşımdan beri tanıdığım adamın, ilişkimizi tamamlamamız gereken gece başka biriyle yattığını düşünmemi sağlamıştı. Ve sadece bu da değil, aynı zamanda onun komplolar kuran, planlar yapan ve beni manipüle eden kişi olduğunu düşünmemi sağladı ve onun korkunç ihanetine tanık olmamı sağladı.

Abi beni yıllarca oyuna getirdi. *Yıllarca!* Ama neden? Hiçbiri mantıklı gelmiyordu. Nolen'in dediği gibi, onu kendisi için istememişti; aksi takdirde Seattle'da kalır ve babası onu kumarhane işinin başına geçirdikten sonra Vegas'a giderdi.

Bunun yerine, beni New York'a kadar takip etmiş ve ben buraya taşındıktan sonra Vegas'a taşınmıştı. Alexander ile evliliğimin acı verici, çalkantılı ve yalnız geçen yıllarında, Abi benim can simidim olmuştu.

O kaltağın amacı *neydi?*

Arabası her zamanki yerinde park edilmişti. Onun evinin önünde fren yapıp durdum ve arabadan atladım. Garaj yolundan yukarı doğru yürüyerek, ön kapısına yumruğumu vurdum.

"Abi! Kapıyı aç!"

Zinciri açarken ahşaba çarptı ve ben de ilk kez hain eski en iyi arkadaşımı gördüm.

"Marlowe, ne oluyor..."

Onu itip geçtim ve birçok cuma ve cumartesi gecesini içimi dökerek, teselli ve destek arayarak geçirdiğim oturma odasına girdim. Oh, ve o da bana bunu vermişti, değil mi? Hem de fazlasıyla.

"Beni korkutuyorsun. Neler oluyor?"

"Nolen'la yattım."

"Oh, Marlowe."

Bana uzandı. Ben geri çekildim. Kaşlarını çatı. Kaşları içe doğru kıvrıldı.

"Ne oldu?"

"Konuştuk, Abi. Yıllar sonra ilk kez konuştuk."

Ayaklarını sürüdü ve insan yüzlerini okumakta berbat olmadığım sürece, kesinlikle... endişeli görünüyordu.

"Oh." İki elini kalçalarının üzerine koyarak oturdu. "Evet. Ne

hakkında konuştuğumuzu bilmek ister misin?"

Dudaklarını büzdü. "Sadece sen söylemek istersen."

"Oh, sana anlatmak istiyorum." *Kaltak*. "Sana anlatmak için can atıyorum." İki elimi koltuğun kollarına dayadım ve ona doğru eğildim. "Onun mezuniyet partisi hakkında konuştuk."

Gözlerimin önünde, yüzü rengini kaybederek alabaster gibi bir renk aldı. Boğazını temizledi ve kollarını vücuduna doladı. Savunması için bir şey, herhangi bir şey söylemesini bekledim. Beni karşılayan sadece sessizlikti.

Peki.

Olayı uzatmanın anlamı yoktu.

"Biliyorum, Abi."

Yutkunması o kadar gürültülüydü ki duyabildim. Korkuyla dolu bir yutkunmaydı. "N-ne biliyorsun?"

Ben gülerek bağırdım. "Şu anda ciddi misin?" Dikleştım, ellerim kendiliğinden sıkılıp açılıyordu. "Oyun bitti, Abi. Beni hiç sevmeyen bir yanın varsa, onun konuşmasına izin verme zamanı geldi."

"Senden nefret mi?" Hızla ayağa kalktı, sonra sendeledi ve dengede kalmak için elini uzattı. "Senden nefret etmiyorum, Marlowe. Seni seviyorum."

"Oh, lütfen." Ben burun kıvırdım. "*Yalan söyledin*, Abi. Ben senin omzunda ağladım, sen de beni teselli ediyormuş gibi yaptın, ama başından beri biliyordun. Nolen'in adını inleyen kadındın, ama seni beceren Nolen değildi, değil mi?"

Dudaklarını ısırды, şimdi somurtkandı, hatta savunmacıydı. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Bana bu saçmalıklarla gelme. Jason bana anlattı, Abi. O gece seninle yattığını ve onun yerine Nolen'in adını haykırdığını, sonra da bana söylememesi için yalvardığını söyledi, çünkü hoşuma gitmeyeceğini biliyordu. Kardeşim yalancı değildir. O yüzden sana bir kez daha soracağım. Nolen'in yatak odasındaki kadın sendin. Ama seviştiğin Nolen değildi, değil mi?"

Hiçbir şey
söylemedi. "Öyle
miydi?" diye
bağırđım.

"Hayır. Nolen değildi."

"Hayır." İçimde kopan fırtınayı kontrol etmek için birkaç kez derin nefes aldım. Gözlerimi bile kapattım, ama göz kapaklarımın arkasında gördüğüm tek şey, Abi'nin kardeşimle sevişirken Nolen'in adını söylediği görüntüsüydü. O çiftin sevişirken yakaladığımdan beri, kadının yüzü hiç görünmüyordu. O bir gölge gibiydi. Onu hayal edebilmek için birçok dua ettim.

Şimdi... Karanlıkta kalmak için her şeyi verirdim. "Özür
dilerim," diye fısıldadı.

Avuç içim onun yanağına çarptı. Abi nefesini tuttu ve kızaran cildine elini bastırdı. Gömleğimi yumrukladım ve bir adım geri attım. Avuç içim karıncalandı, hayatımda ilk kez birine vurduğumu hatırlatıyordu.

Birine fiziksel olarak vurmuştum.

Bunu hak etti, dedi içimden bir ses.

Bu doğru bir şey değildi, ama artık olan olmuştu. Zamanı geri alamazdım ve mümkün olsa bile bunu yapacağımı sanmıyordum. Bu kadar büyük bir ihanet, aynı derecede büyük bir tepkiyi beraberinde getirmişti.

Boğazından hıçkırıklar yükseldi, timsah gözyaşları yanaklarından süzüldü. Kalbim taşla dönüştü. Ona karşı en ufak bir sempati bile duymuyordum. "Sadece nedenini söyle."

Kapının çarpması, itirafının başlangıcını kesintiye uğrattı. Koridora doğru bir adım attı.

"Bırak," dedim. "Nolen."

Tam da o anda, Nolen seslendi. "Marlowe! Abi! Kapıyı açın."

"Ama..."

"Bırak dedim. Nedenini bilmek istiyorum, Abi. Bana bunu borçlusun."

"Çünkü seni seviyorum!" diye haykırdı. "Sen ona hep takıntılıydın. Lisedeyken, o parmağını şıklattığı için benimle olan planlarını kaç kez iptal ettiğini sayamadım bile. Ondan kurtulmam, onu hayatından çıkarmam gerekiyordu, böylece bana zaman ayırabilirdin!"

İlk başta, onun patlaması beni şaşırttı. Ne kadar bencil. Ne kadar sahiplenici. Ne kadar tuhaf. Sanki birden fazla arkadaşım olamazmış gibi.

Tabii...

Yüzümü buruşturup yanağımı kaşıyarak, "Sen... Yani... Senin eşcinsel olduğunu bilmiyordum." **d e d** im.

Abi güldü, ama gülüşü hiç de iyi gelmedi. Acı ve alaycıydı. "Ben eşcinsel değilim."

"O zaman... Ben..."

"Marlowe!" Nolen kapıyı yumruklamaya devam etti. "Lanet kapıyı aç. Hemen."

"Onu içeri almalısın," dedi Abi. "O da senin kadar bunu duymayı hak ediyor."

Neredeyse reddediyordum, dilimin ucunda "Bu seninle benim aramda" sözleri vardı. Ama Abi, benim aldattıcı eski en iyi arkadaşım, haklıydı. Yalanları benim hayatımı mahvetmişti, Nolen'inkini de.

Kapıyı açtığımda, Nolen'in yüzünde rahatlama belirdi. "Hayır, onu öldürmedim," dedim ve oturma odasına dönmek için arkanı döndüm. "Henüz," diye ekledim omzumun üzerinden.

Nedense, onun yanımda olması sakinleşme sürecini başlattı, volkanik öfkeyi ara sıra güneş patlaması gibi patlamalarla parlayan közlere dönüştürdü. Dirseklerimi tuttu ve sanki üç arkadaş ateş başında keyifli bir sohbet yapıyormuşuz gibi oturmamı istedi. İlk başta direndim, ama Abi sandalyesine döndüğünde, Nolen'in yanına oturdum. Uyluklarımız birbirine değdi. Bu bana rahatlık verdi.

"Abi, son on yılımı ve değişimimi bana yalan söyleyerek geçirdiğini anlatmak üzereydi." Sesimin tonu acı ve zar zor bastırılmış öfkeyle doluydu. Abi irkildi. Nolen elini dizime koydu.

"Sen benim geçmişimi biliyorsun." Abi çenesini bana doğru salladı. "Ama Nolen'in bilmediğini sanıyorum. Bak, ben daha bebekken annem beni terk etti ve..."

"Oh, beni rahat bırak," diye sözünü kestim. "Bu bir terapi seansı değil ve senin saçmalıklarını dinleyecek ne zamanım ne de ilgim var."

"Hepsi birbiriyle bağlantılı." Abi gözlerimden kaçtı. "Nedenini bilmek istediğini söylemişsin. İşte nedeni bu."

"Bir dakika." Elimi havaya kaldırdım. "Bana, annemin seni terk ettiği için kardeşimle yattığını, benim seni bulmamı planladığını ve birlikte olduğun adamın Nolen olduğunu iddia ettiğini mi söylüyorsun?" Kahkaha attım. "Ne saçmalık."

Nolen, yarı ayağa kalktığımda beni aşağı çekti. "Bekle."

Bu tek kelimenin gücü beni durdurdu. Durumun ciddiyetine rağmen, içimde bir zevk dalgası yükseldi. Nolen, Bay Mellow, nadiren sert tavır sergileyen bir adam. Bunu tek bir kelimeyle yapması oldukça seksiyd

Her türlü seksi.

"Devam et." Abi'ye başını salladı. "Dinliyoruz."

Gömleğinin eteklerini buruşturdu, sonra düzeltti. "Beni babam büyüttü. Ben sekiz yaşındayken yeniden evlendi ve üvey annem ne kadar sevimli olsa da..." Bana baktı. "Onu tanıyorsun, Marlowe. Nazik ve şefkatli, kendi kızı olsaydım bile bana daha iyi davranamazdı."

Sanki benim bir şey söylememi beklermiş gibi durakladı. Ben bir şey söylemeyince devam etti.

"Ne kadar sevimli olursa olsun, o benim annem değildi. İkizler doğduktan sonra babam beni tamamen unuttu. Birlikte yaptığımız her şey - dağlarda kamp yapmak, yazın kano yapmak, balık tutmaya gitmek. Hepsi sona erdi. Üvey annem bunu telafi etmek için elinden geleni yaptı, ama benim kafamda, artık her iki ebeveynim de beni terk etmişti. Bende bir sorun olmalı, değil mi?"

Bir başka duraklama. "Sence?" diye sormak için kendimi zor tuttum.

"Neyse, ortaokulda tanıştığımızda, aradığım kişiyi bulduğumu anladım. Sen ve ben, büyürken diğer çocuklarla kurmadığım bir bağ kurduk. Sana hayrandım. Benim gözümde, sen asla hata yapmazdın." Yine gömleğinin eteğiyle oynadı ve derin bir nefes aldı. "Bilmediğim şey, en iyi arkadaşlık pozisyonunun çoktan doldurulmuş olmasıydı, bu da beni ikinci sıraya itti. Yine."

"Beni kastediyorsun," dedi Nolen.

O da başını salladı. "Kaç kez plan yaptığımızı sayamadım, sonra o parmağını şıklattı ve sen koşarak gittin. Yüzün parladı, heyecanlandın ve sonra bahaneler yağmaya başladı. 'Üzgünüm Abs, ama sen sorun etmezsin, değil mi? Yarın bir şeyler yaparız.' Sonra arkasına bakmadan koşarak uzaklaşır, beni terk ederdin. Tıpkı annem ve babam gibi."

Kalbime bir parça sempati sızdı. Kapıyı tekmeledim ve o lanet şeyi kestim.

"Yani kıskandığın için hayatımı mahvetmeyi düşündün." "Öyle değildi."

"*Aynen* öyle oldu. *Senin* yüzünden" —parmağımı ona doğru uzattım— "Nolen'ın başka biriyle yattığını sandım. *Senin* yüzünden o gece Alexander'la tanıştım. Senin yüzünden ruh ikizimi kaybettim ve sonraki on yılı, yapmadığı bir şey için ondan nefret ederek geçirdim." Çenemi sıkarak, diş hekimine gitmeyi gerektirecek kadar azı dişlerimi gıcırdattım. "En kötüsü ne biliyor musun? Ne zaman bu konuyu onunla konuşmayı düşünsem, sen beni vazgeçirirdin. Onun yaptığı iddia edilen şeyi defalarca tekrar ederek, bu düşünce zihnime kazınana kadar, onun benim için hiçbir şey ifade etmediğini varsayma kararımı pekiştirirdin. Oysa o benim *her* şeyimdi!" "Özür dilerim."

Ağlamaya başladı ve ellerini yüzüne bastırdı. "Seni kaybedemezdim. Üniversite boyunca onu unutacağını umdum, ama sen başka erkeklerle bile çıkmadın. Başka biriyle tanışması için dua ettim, ama tanışmadı. Mezun olup Seattle'a geri döndüğünde, biliyordum ki...

Zaman azalıyordu. Radikal bir şey yapmam gerekiyordu.

"Yine de bunu nasıl başardığını hala anlamıyorum." Nolen şakağını kaşıdı. "Yani, Marlowe yerine ben yatak odama ilk varan olsaydım ne olurdu?"

"Marlowe bana öpüştüğünüzü ve otuz dakika sonra yatak odanda buluşacağınızı söylediğinde, hızlı hareket etmem gerektiğini anladım. Jason bütün gece benimle flört etmişti, tek yapmam gereken onu yatak odana sokmak ve senin başka bir şeyle meşgul olduğundan emin olmaktı."

"Ama nasıl?" Kaşlarını çatı, sonra gözleri fal taşı gibi açıldı. "Kavga mı?"

"Evet. Johnny Collins'i kenara çekip Brad Wolsten'ın Johnny'nin kız arkadaşını öptüğünü gördüğümü söyledim. Johnny'nin nasıl biri olduğunu bilirsin. Öfkeli biridir, özellikle de birkaç kadeh içtiğinde. Brad'i bulmak için öfkeyle uzaklaştı. Ben de Jason'a doğru gittim ve... gerisini biliyorsun."

"Yine de, birçok şey ters gidebilirdi."

Nolen nasıl bu kadar sakın olabilirdi? Bir şeyler fırlatmak, kapıyı tekmelemek, Abi'nin diğer yanağına da bir tokat atmak istedim.

"Şanslıydım."

Şanslı mı? Ayağa fırladım, öfkem serbest kaldı. Zehirli öfkeyle savaştıktan bıktığım için ona teslim oldum. "Şanslı mı? Dalga mı geçiyorsun?" Onu yakaladım

onu yakaladım, sandalyeden çekip kaldırdım. "Senden nefret ediyorum!" Yüzüne bağırdım. "Senden *nefret ediyorum!*"

"Marlowe." Nolen kollarıyla belimi sardı. "Dur."

Durduramadım. Kontrolümü kaybettim. Görebildiğim tek renk kırmızıydı. Nolen'in tutuşuna karşı direndim, benim için önemli olan tek şeyi mahveden kadına küfürler yağdırdım. Bütün o yıllar boşa gitti, ne için? Çünkü bu kaltak beni kendine saklamak istedi.

Bu delilikti.

Bacaklarım titredi. Yere yarı çökmüş durumdaydım, sadece Nolen'in belime sıkıca sarılması sayesinde ayakta kalabiliyordum. Beni kollarında döndürdü, tuttu, teselli etti, kulağıma sakinleştirici sözler fısıldadı. Bana güç veren adrenalin tükendi, yerini durduramadığım gözyaşları aldı. Beni bitkin ve boş bırakacak bir duygu seli.

"Ben iyiyim." Kendimi kurtarmak için kıvrandım. "Bırak beni, Nolen. Ben iyiyim."

O da dediğimi yaptı, öfkem yeniden alevlenirse beni yakalayabilecek kadar yakınımda durdu. Abi yerdeydi, dizlerini göğsüne çekmiş, sessizce ağlıyordu.

"Özür dilerim." Başını geriye attı, lekeli yanakları beni soğuttu. "Bunun olmasını hiç istemedim."

"Benim öğrenmem mi demek istiyorsun?" diye homurdandım.

"Eminim öğrenmemiştir." "Hayır, demek istediğim..."

"Bana bir şey söyle. Neden Alexander'la ayrılmanızı sağlamaya çalışmadın? Beni New York'a kadar takip ettin. Bunun için bolca fırsatın vardı. Neden o Nolen'dan bu kadar farklıydı?"

"Onu sevmiyordun. Beni onun yerine tercih etmedin. New York'ta önemli olan tek kişi bendim, bir arkadaşına ihtiyacın olduğunda başvurduğun tek kişi. Alexander arkadaşlığımıza bir tehdit oluşturmuyordu. Ama onu bırakıp Vegas'a geldiğinde, seni takip etmekten başka seçeneğim yoktu. Yaptığım yalanların çöküşünü hissettim, özellikle de ikiniz birlikte çalışmaya başladığınızda. Yine de, işlerin bu noktaya gelmeyeceğini umuyordum."

"Tanrım." Elimi yüzüme sürdüm. Sık sık yalnız kalmanın daha iyi olacağını düşünmem şaşırtıcı mıydı? Dünyadaki en yakın arkadaşım on yıldan fazla bir süre boyunca bana bu kadar kolayca yalan söyleyebiliyorsa, insanları okuyabilme, kime güvenebileceğimi bilme yeteneğim sorgulanırdı. "Sen hastasın. Biliyorsun, değil mi?"

Abi ayağa fırladı ve bana uzandı. "Marlowe, bekle. Lütfen. Seni kaybedemem. Bunu senin için yaptım. Onun yanında farklı davranıyorsun. Kendini kaybediyorsun

Kendini kaybediyorsun. Sanki o seni tamamen yutuyor, geriye hiçbir şey kalmıyor. Seni bundan kurtardım. Sana bağımsızlığını verdim."

Ağzım açık kaldı. Bu kadın ciddi miydi? "Cehennemde çürü, Abi." Çantamı kapıp evden kaçtım.

Bölüm 24

Nolen

Bu kanepeyi yakacağım.

MARLOWE, ellerini arabasının kaputuna dayamış, omuzları eğik, başı eğik duruyordu. Dikkatlice yaklaştım ve omzuna dokunmak için elimi uzattım.

"Hey," dedim yumuşak bir sesle. "Ben buradayım."

Bana dönerek, gözleri ömür boyu sürecek bir acı ile doluydu. Hiçbir konuşma ile yatıştırılamayacak kadar derin, içten bir güven ihlali. Zaman bu keskin acıyı hafifletebilir, ama bu deneyim onun bakış açısını sonsuza dek değiştirecekti. Bunun benimle olan ilişkisini etkilememesini ummaktan başka bir şey yapamazdım. Ben masum olsam da - bazıları yaralı taraf diyebilir - Marlowe uzun süre onu aldattığımı düşünmüştü. Bu tür bir yanlış inanç, kişinin ruhunda derin kökler salmıştı. Bana kalan tek yol, onun yanında olmak ve eylemlerimle bana güvenebileceğini ona göstermekti.

"İnanamıyorum."

"Sindirmek zor." Yolcu kapısını açtım. "Titriyorsun."

Hadi. Seni eve bırakayım. Bu halde araba kullanamazsın."

"Jason'ın arabası ne olacak?"

"Birini gönderirim."

Onu dirseğinden tutup içeriye götürdüm ve kapıyı kapatmadan önce oturduğundan emin oldum. Sürücü koltuğuna oturdum. Marlowe eve bakarak hafifçe başını salladı.

"Bunu görmediğime inanamıyorum." Kollarını kaldırdı ve kucağına bıraktı. "Ne kadar aptalım?"

"Aptal değilsin. Bunu nasıl bilebilirdin ki? Bu kadar büyük bir şeyi bunca zaman saklamak... belki de bu, onun için o kadar önemli hale gelmişti ki, o bile bunun doğru olduğuna inanmaya başlamıştı."

Bana dönerek, "Neden daha fazla kızgın değilsin?" dedi.

"Sen ikimiz için de yeterince kızgınsın. Dünya alevler içinde kalmadan evrenin daha fazla patlamaya dayanabileceğinden emin değilim."

çenesinin altını okşayarak, ondan zoraki bir gülümseme kopardım. "Senin için endişeleniyorum. Şu anda tüm enerjim buna gidiyor."

Başparmağı ve parmağıyla çantasının askısını okşadı. "Bütün o boşa geçen yıllar. Neden seninle daha önce konuşmadım, Nolen? Konuşmuş olsaydım, bütün bu... bu... ıstırap önlenebilirdi."

"Dur." Elimi havaya kaldırdım. "Oraya gitmeyeceksin. Buna izin vermeyeceğim. Bu senin hatan değil. Abi sürekli kulağına benimle uzak durmanı söylüyordu. Senin için iyi olmadığımı söylüyordu. Seni resmen manipüle etti." Midem sıkıştı, karışık duygular içimde çalkalanıyordu. Gösteremediğim ve paylaşamadığım duygular. Şimdi değil. Evet, Abi bana da haksızlık etmişti, ama Marlowe için ihanet çok daha kötüydü. O benim önceliğimdi. Bu konudaki kendi duygularım beklemek zorundaydı.

"Bir erkek yoktu, biliyorsun."

Başımı bir yana eğdim. "Ne erkeği?"

"Eve geldiğim sabah, beni beklediğin zaman sana bahsettiğim erkek. Erkek falan yoktu. Abi'nin evinde kaldım."

Bu beklenmedik itiraf beni büyük bir rahatlama hissine kapladı. "Bu aklıma neden geldi?"

Alt dudağını ısırdı, gözleri hâlâ Abi'nin kapısında. "Onun evinde geçirdiğim tüm o geceleri düşünüyordum, şarap içip pizza yediğimiz, ona en mahrem düşüncelerimi ve korkularımı anlattığım geceleri, ve o tüm bu süre boyunca beni aldatıyordu."

Parmaklarını sıktım. "Sanırım böyle anların çok olacak. Çok büyük bir şok yaşadın."

"Evet." Abi'nin evinden gözlerini ayırdı. "Gidebilir miyiz?"

Arabayı kaldırımdan uzaklaştırıp onun evine doğru yola çıktım. Çok uzaklaşmamıştım ki Marlowe elini dizime koydu ve kasıklarına bir zevk dalgası yayıldı. En zorlu koşullarda bile beni tahrik ediyordu.

"Beni evine götür."

"Emin misin?"

"Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım." Yönümü değiştirdim.

"Tamamdır, kedicik."

Marlowe, süitime vardığımız anda kanepeye çöktü. Birkaç saniye içinde gözleri kapandı ve nefes alışışı derinleşti. Yorgun düşmesine şaşırmadım. Duygusal çalkantıların bedeli ağır olacaktı. Onu yünlü bir battaniyeyle örttüm ve yatak odasına girip kapıyı arkamdan kapattım. Jason'ı aradım.

"Oteldeyiz," dedi cevap verdiğinde. "O iyi mi?"

"Biraz hırpalanmış, mecazi anlamda, ama iyi olacak." "Ne oldu?"

Bildiğim kısımları ona anlattım. Marlowe beni içeri almadan önce ne olduğunu sorma fırsatım olmamıştı, ama Abi'nin yanağındaki kırmızı iz her şeyi anlatıyordu. Marlowe'un şiddetli bir patlamaya başvurmasını suçlayamazdım. Abi'nin bunca yıldır mezuniyet partimde söylediği acımasız yalanları sürdürdüğünü düşünmek...

Her an çökebileceğini biliyor olmalıydı. Bir tür acil durum planı yapmamış olmasına şaşırdım. Davranışını açıklamak için, basit kıskançlıkla dolu ve terk edilme sorunlarını bahane olarak kullanan hikayeden daha iyi bir hikaye uydurmalıydı.

"Tanrım." Jason derin bir nefes aldı. "Ne berbat bir kız."

"Empati duymaktan kendimi alamıyorum. Doğum annesinin onu terk etmesi ve babasının diğer çocuklarını ona tercih etmesi nedeniyle açıkça zarar görmüş. Marlowe'un onun için çok önemli olduğunu söyledi. Bana bu takıntı gibi geldi. O gece mezuniyet partimde, Marlowe'un hayatına devam ettiğini gördü ve paniğe kapıldı."

"Sen her zaman yufka yürekliydin."

"Oh, beni yanlış anlama. Çok sinirliyim. Abi'nin o gece uydurduğu olaylar yüzünden sevdiğim kadınla on yılımı kaybettim, ama şu anda endişem Marlowe ile ilgili. Bu konuda ne kadar üzülüğümü ona gösterirsem, öfkesi daha da artacak ve bu da uzun vadede kendini daha kötü hissetmesine neden olacak."

"Anlıyorum. Dinle, ona onu sevdiğimi söyle, tamam mı? Perşembe günü Henderson'dan döndüğümde otele uğrayacağım."

"Ah evet, şehir dışına çıkacağını unutmuşum. Kahretsin. Arabayı Abi'nin evinde bıraktım. Marlowe kendi arabasını kullanacak durumda değildi. Birini gönderip arabayı almasını isteyim mi?"

"Hayır, sorun değil. Yedek anahtarım var. Oraya taksiyle giderim ve Abi'nin arabayı beyzbol sopasıyla parçalamamış olmasını dilerim." Kıkırdadı. "Görüşürüz dostum. Ve... kız kardeşime baktığın için teşekkürler."

"Her zaman."

Telefonu kapattım ve telefonu komodinin üzerine attım. Marlowe kıpırdamamıştı. Ofisimde olacağımı bildiren bir not yazdım. Uyandığında beni bulamayınca endişelenmesini istemedim, ama

dinlenmeye ihtiyacı varken onu rahatsız etmek de istemiyordum. Jason'ın şehir dışına çıkması bana bir fikir verdi. Marlowe direnecekti, özellikle de merkez sadece altı gündür açıktı ve kadınların yerleşmesine yardım etmek için orada olmak istiyordu. Ama yetenekli bir ekip kurmuştu. Kısa bir süre onun yokluğuna katlanabilirlerdi.

Ayrıca, elimde bir koz vardı. Onun bunu reddetme şansı yoktu.

Ofisimin kapısını kapattım ve gerekli düzenlemeleri yaptım. Bir e-posta dikkatimi çekti, Karadağ'daki kumarhanemizde bir sorun vardı ve bu sorunu hallettiğimde bir saat geçmişti. Esnedim. Karnım guruldadı ve saate baktığımda, saatin biri geçmiş olmasına şaşırdım. Deli'den öğle yemeği alıp Marlowe'a götürecektim. O kadar enerji harcadıktan sonra açlıktan ölmüş olmalıydı.

Bilgisayarı kapatırken kapı çalındı ve Marlowe içeriye göz attı.

"Rahatsız mı ediyorum?"

"Engelliyor olsan bile umurumda olmaz." Onu karşılamak için ayağa kalktım. Masamın yanına geldi ve beni sandalyeme itti. Kıçım gürültüyle yere çarptı.

"Beni terk ettin."

Eteğini yukarı çekti ve bacaklarımın üzerine oturdu. Amcığı sikime değdi. Kalçalarını kavradım ve kendimi ona doğru eğdim, ona sürtündüm.

"Dinlenmen

gerekiyordu." "Ben

seksen yaşında değilim."

Onu şehvetli bir bakışla süzdüm. "Hayır, kedicik. Kesinlikle seksen yaşında değilsin." "Yalnız uyandım. Bu hoşuma gitmedi."

"Senin bu sahiplenici yanını seviyorum."

"İyi." Başını eğdi, dudakları benimkilerden birkaç santim uzaktaydı. "Bizi rahatsız etme ihtimali var mı?"

Omuzlarımı silktim. "Asistanım hafta sonları çalışmaz ve benim için engelleri aşar, yani... evet."

Gözlerini kısarak, "Charlotte'u çimdiklediğin için seni hala affetmedim," dedi.

"Hmm." Ellerimi bacaklarında gezdirdim. "Belki de beni cezalandırmalısın

."

Kalçalarını kavrayarak sıırttı. "Haklısın. Öyle yapmalıyım." Benden indi benim aletim ağrıyordu. Ona uzandım ama o uzanamayacağım bir yere atladı.

"Uh-uh." Parmağını salladı. "Seni cezalandırmayı sen önerdin. Ben sadece bunu uyguluyorum."

Masamın etrafında dolaşım. O kıkırdayarak geri çekildi, ancak kapıya ulaştığında sahte kaçışını durdurdu. Omuzlarımdaki gerginlik azaldı. Abi'nin ihaneti yüzünden yüzüne yayılan üzüntünün yerini neşeli bir alaycılık almıştı. Ben de bunu teşvik etmekten çok mutluydum. Seks, son birkaç saatte yaşananları aklından çıkaracaksa, buna karşı çıkmayacaktım.

Arkasına uzandım ve kilidi çevirdim. Vücuduna sokulup, dizimi bacaklarının arasına sokarak bacaklarını ayırdım. "*Artık* kimse bizi rahatsız edemez."

"Bu nasıl bir ceza oluyor?" Bacağıma oturdu ve boynunu eğdi, bu da benim için yaklaşmam için açık bir işaretti. Kulağına ulaşana kadar çene hattını öptüm.

"Değil," diye fısıldadım, eteğini bacaklarının etrafında topladım. "Durmamı ister misin?" Külotunun üzerinden klitorisini okşadım.

Nefesini tuttu. "Kurallara uymuyorsun."

"Hiç kabul etmedim." Onu kaldırıp masama taşıdım ve masanın kenarına oturttum. "Seni masamda sikmek için çok uzun zamandır can atıyordum." Dizlerimin üzerine çöktüm ve dantelli külotunun bel kısmını tuttum. "Kıçını kaldır."

Bana itaat etti, tüm numarası ortadan kalktı, cildi kızardı, heyecanlandı ve benim kadar buna hazırdı. Külotunu bacaklarından aşağı kaydırđım ve cebime attım.

"Sonunda benim olduğuna inanamıyorum." Onu çıplak görünce nefesim kesildi. Sadece benim için.

Yüzündeki ifade bulutlandı. Dilimle tek bir hareketle onu tekrar kendime çektim.

"Tanrım." O arkaya doğru eğildi, karamel rengi saçları masamın üzerine düştü. "Bu yasadışı olmalı."

"Senin için her gün kanunları çiğnerim." Klitorisine üfledim, alay ederek, acele etmeden. Bu fanteziyi uzun zamandır besliyordum ve hiçbir şey beni acele ettiremezdi. Her toplantı, her telefon görüşmesi, sayısız saatlerimi inceleyerek geçirdiğim her sıkıcı sözleşme, Marlowe'un, *benim* Marlowe'umun, eteği belinde, külotu cebimde, amcığı ıslak, parlak ve lezzetli bir şekilde masamın üzerinde uzanmış olduğu anısı sayesinde sonsuza kadar hafifleyecekti.

"Beni öldüreceksin."

Saçımı kavradı, beni daha yakına çekmeye çalıştı. Zavallı bebek, işleri hızlandırabileceğini sandı. Ben de dilimi tembelce sokarak cevap verdim, bacaklarını daha da açtım.

"Nolen, lütfen. Daha hızlı."

Durdum, gözlerime bakmasını bekledim. "Seni sevmeme izin ver, Marlowe.

Lütfen. Çok uzun zamandır bekledim."

Yüzünde bir sürü duygu belirdi, gözleri parlıyordu, ona duyduğum hayranlık bana yansıyor.

"Kalbimi kırıyorsun."

"Parça parça yeniden birleştireceğim."

Gözünün köşesinden tek bir damla yaş süzüldü. "Ben ağlamam, ama sen beni ağlatıyorsun."

"Ben de ağlamam, seninle birlikteyken hariç."

Oyunculuktan, göğsümü sıkıştıran ve kalbimi bir mendeneye hapseden derin duygulara ne kadar hızlı geçtiğimize şaşırdım. Ayağa kalktım, onu da ayağa kaldırdım ve ofisimin diğer tarafındaki kanepeye taşıdım.

Masa fantezisi beklemek zorunda kalacaktı. Kızımın sevişmem gerekiyordu.

"Bana yeni bir kanepe almamı hatırlat."

Marlowe dirseğiyle kendini destekledi. "Neden? Seks lekeleri yüzünden mi?"

Kahkaha attım. "Seks lekeleri mi?"

"Cum'dan daha iyi geliyor kulağa."

"Tanrım, seni seviyorum. Ve hayır, 'seks lekeleri' yüzünden değil."

Parmaklarımla tırnak işareti yaptım. "Deri kıcıma yapıştı."

O kıkırdadı. "Ah canım. Deri nakli mi gerekecek?"

"Muhtemelen." Onu kalkması için dürttüm, çıplak kıcımı koltuktan kaldırırken yüzümü buruşturdum. "Bu hiç eğlenceli değil."

"Oh, bilemiyorum. Yüzündeki ifade oldukça komik." Eteğini düzeltti.

Nasıl oldu da ben çıplık, o ise tamamen giyinik kaldı?

"Sen tam bir komedyensin." Bacaklarımı boxer şortuma sokup yukarı çektim. Kot pantolonumun cebine uzanıp onun külotunu çıkardım ve parmağında döndürdüm. "Beni kızdırmanın intikamı olarak bunu saklayacağım."

O üzerime atladı. Ben de onu başımın üstünde tuttum. Marlowe kısa boylu değildi, ama yine de ondan çok daha uzundum.

"Onları geri ver!"

"Hayır."

"Nolen, geri ver yoksa yemin ederim ki..." "Ne yapacaksın?" Onları bir kez daha döndürdüm.

"Peki. Al sana." Omuz silkti, umursamıyormuş gibi yaptı. "Dolabımda daha çok var."

"Ama benim dolabımda yok." Kötü bir gülümsemeyle sııttım. "Eve giderek kolayca halledilebilir."

"Ama o zaman uçağı kaçırsın."

"Uçağı mı? Ne uçağı?" Kaşlarını çatı.

"Dinlenmen lazım Marlowe, özellikle bugün olanlardan sonra. Her şey ayarlandı."

"İmkânsız. Merkez ne olacak? Yeni gelişmeler ne olacak? Yapacak çok iş var. Bir hevesle kaçamam. Zaten beni nereye götürmeyi planlıyordun?"

Asımı oynadım. "Seattle. Ailen bizi bekliyor."

Bölüm 25

Nolen

Her sorunun bir çözümü vardır.

"HARİKA BİR KAÇ GÜN İÇİN TEŞEKKÜR EDERİM." Marlowe, sürücü ve yolcu koltuklarını ayıran orta konsolun üzerinden eğilip beni öptü. "Annemle babamı görmek ve onlarla vakit geçirmek tam da ihtiyacım olan şeydi."

Parmaklarıma üfledim ve takım elbisenin yakasına sürttüm. "Bu hikayenin ahlaki dersi 'Her zaman Nolen'i dinle'dir."

"Hikayenin diğer ahlaki dersi ise, Nolen'in son derece kendini beğenmiş bir piç olabileceğini ve üçüncü şahıs olarak kendinden bahsetmesinin, onun birçok tuhaf alışkanlığı arasında en tuhafı olduğunu unutmamaktır."

"Ne zaman kendimden üçüncü şahıs olarak bahsettim ki?" "Şey... birkaç saniye önce. Tanrım. Demans için biraz gençsin."

Gülerek, yolcu kapısını açmak için ona doğru eğildim. "Çık dışarı. Bugünlük senden yeterince sıkıldım."

"Yalan." Kalbimi eriten bir öpücük gönderdi ve arabadan indi. Camı indirdim. "Akşam altı da seni akşam yemeğine almaya geleceğim."

"Gördün mü? Yalan olduğunu söylemiştim. Benden bıkmıyorsun. Geç kalma."

Merkeze doğru yol boyunca zıplayarak yürüdü, her adımında burada olmaktan duyduğu mutluluk belliydi. Seattle'dan gelen uçakta, genişleme planlarından başka bir şey konuşmamıştı. Marlowe, gerçek amacını bulan bir kadının tam örneğiydi ve ben de onun tüm hayallerini gerçekleştirmesini sağlayacaktım.

Mutlu eş, mutlu hayat. Marlowe ve ben evli değildik. Henüz. Önce evi bitirmek istedim. Ona evi göstermek, diz çöküp ön bahçede evlenme teklif etmek niyetindeydim.

Bu arada... Oraya gitsem iyi olacak. İnşaata denetlemek için tuttuğum proje yöneticisi, Sea-Tac'ta uçağa binmeden önce bir sorun olduğunu söylemek için aramıştı. O sihirli kelimeyi, "gecikme"yi söylediğinde, öğleden sonra için planladığım toplantıları hemen iptal ettim. Bu inşaata bitirmekten daha önemli bir şey yoktu.

Hâlâ ara sıra tereddütlerim vardı, özellikle de Abi ile olan tüm o olaylardan sonra. Marlowe'un sevdiklerine olan güveni ciddi bir darbe almıştı ve ben de ondan bir sır saklıyordum. Ama bunu bir sırdan çok bir sürpriz olarak görüyordum. Onu yarı bitmiş bir eve götürmek, istediğim etkiyi yaratmazdı.

Onu şaşırtmayı
planladım. Aklını
başından almayı.
Hayallerini gerçekleştirmek için.

Onun benim için ne kadar değerli olduğunu göstermek için, o kadar ki, çocukken çizdiği yıpranmış bir çizimi saklamış ve onun hayalini gerçeğe dönüştürmüştüm.

Telefonum titredi ve düşüncelerimden uzaklaştırdı beni. Mesajın başlığını görünce inledim. Abi. Yine. Seattle'dayken Marlowe'u birkaç kez aramış, sesli mesajlar bırakarak affedilmesini, Marlowe'un onunla konuşmasını yalvarmıştı. Sonunda Marlowe onun numarasını engellemiş, o da bunun yerine beni aramaya başlamıştı. Ben cevap vermediğimde, bana mesaj yağmuruna tutmuştu.

Numaramı nasıl bulduğunu bilmiyordum ve Marlowe'a dikkatini bana çevirdiğini söylememiştim. Abi'nin adının geçmesi bile onu öfke krizine sokmaya yetiyordu, ardından saatlerce süren derin bir depresyon geliyordu.

Ancak nedense, Abi'nin numarasını engelleyemedim. Belki de sesli mesajlarında ve mesajlarında çaresizliğin izleri vardı. Ona acıyordum ve onu daha da zor duruma sokmak istemedim. Tek bir mesaja bile cevap vermedim, ama mesajları okuduğumu görebiliyordu.

Mesajı açtım.

Abi: Nolen, lütfen, lütfen, lütfen Marlowe'dan beni aramasını iste. Özür dilerim. Ne istersen yaparım. Onu çok özlüyorum. O olmadan kaybolmuş gibiyim. Lütfen. Sana yalvarıyorum.

Göğsümde büyük bir acıma duygusu vardı. Kızımı tanıyordum ve Abi'nin işi bitmişti. Onun için geri dönüş yolu yoktu. Marlowe'u hücresel düzeyde incitmişti ve Marlowe'un kişilik tipine sahip biri için bu tür bir hasar onarılamazdı. Ne kadar zaman geçerse geçsin, Abi ne kadar telafi etmeye çalışırsa çalışsın fark etmezdi. Onun ihaneti çok derindi, çok zarar vericiydi.

Bir iç çekerek, telefonumu orta konsola attım ve kaldırımdan uzaklaştım. Kırk dakika sonra eve vardım. Proje yöneticisi, ben belirlenen alana park ederken selam vermek için elini kaldırdı.

Bir haftadır buraya gelememiştim ve yaptıkları ilerleme beni hayrete dūřürdü. Arabadan indim ve bana uzattığı baretimi taktım.

"Harika görünüyor, Glen."

"Evet, çocuklar iyi iş çıkardılar."

"Peki gecikmenin sebebi ne?"

Baretini çıkardı, kısa saçlarını eliyle düzelitti, sonra bareti tekrar taktı. "Zemin katın tamamında kullanmak için seçtiğin döşeme malzemesi bu sabah geldi."

Hindistan ve Sri Lanka'ya özgü Macassar Ebony döşemeyi seçmiştim ve Asya'dan buraya nakledilmesi haftalar sürmüştü. "Ee?"

Dudakları kıvrıldı. "Teslimat eksik."

Midem düğümlendi. "Ne kadar eksik?"

"Otuz fit kare."

"Lanet olsun." Bu sefer ben şapkamı çıkarıp saçlarımı elledim. "Nasıl?"

Omuz silkti. "Bilmem. Siparişi tekrar kontrol ettim. Doğru. Yükleme sırasında olmuş olmalı."

"Harika. Seçeneklerimiz neler?"

"Yeniden sipariş verebiliriz, ama üreticiyi aradım ve en iyi ihtimalle eksik miktarı altı hafta sonra teslim edebilecekler."

Kafamı salladım. "Olmaz." Bu inşaatı Marlowe'dan o kadar uzun süre saklamayı reddettim. "Başka ne var?"

Düşüncelere dalmış bir şekilde alt dudağını ısırđı. "Mutfak adası koyabiliriz?"

"Hayır. Bu akışı bozar. Ayrıca, onları sevmiyorum. Eksik döşemeyi kapatmak için çok büyük bir ada olması gerektiğini söylemeye gerek bile yok."

"Halı?" Yüzümdeki ifadeyi fark edene kadar neredeyse gülümsüyordu. "Üzgünüm. Küstahlık etmek istemedim."

İç geçirdim. şirket jetlerinden birini Asya'ya gönderip o lanet şeyi getirebilirdim, ama benim için ne kadar önemli olursa olsun, bir zemin kaplaması için dünyanın öbür ucuna jet göndermek, vicdanımı rahatsız ediyordu. Kendimi çevre konusunda fanatik biri olarak tanımlamazdım, ama aynı zamanda, iyi bir neden olmadan gezegene açıkça zarar vermeyi de sevmezdim.

Ne kadar nadir olursa olsun, eksik döşeme bu kategoriye girmiyordu.

"Kütüphaneye farklı bir zemin döşeyebiliriz. İtalyan porselen karolar olabilir. Yarın buraya getirebilirim."

"Hayır." Vizyonumdan ödün vermeyi reddettim. "Bir saniye izin ver."

Telefonumu çıkardım ve uzaklaştım. Jason bu döşemeyi nereden bulabileceğimi biliyor olabilir, ancak neden ihtiyacım olduğunu söylemek için yalan söylemem gerekecekti. En iyi arkadaşıma yalan söylemek, Marlowe'a yalan söylemekten daha iyi değildi, ama hepsi iyi bir amaç içindi. Jason, Marlowe'a planladığım şeyi asla kasten söylemezdi, ama her zaman istemeden ağzından kaçırma riski vardı. Bu riski göze alamazdım. Proje bu kadar ilerlemişken olmazdı. Birkaç hafta sonra her şeyi açıklamaya hazır olacaktım.

İkinci çalımda cevap verdi. "Aww, beni şimdiden özledin mi, hayatım?"

"Evet. Sanki bir doz klamidya gibi."

O gülümsedi. "Ne var ne yok?"

"Biraz zor bir istek olacak ama, 30 metrekairelik Makassar Abanoz döşemeyi nereden bulabileceğimi biliyor musun?"

Telefonun diğer ucundan düşük bir ıslık sesi geldi. "Sıradan bir meşe değil. Ne için lazım?"

İşte yalan geliyor. "Kendim için değil. Bir iş ortağım kısa vadeli bir sipariş aldı ve hemen bulması gerekiyor."

"Ne yapabileceğime bir bakayım. Seni geri arayacağım."

Beklerken odada volta attım. Jason ahşabı bulamazsa, taviz vermekten başka seçeneğim kalmazdı. Bu fikirden nefret ediyordum. Bu ev *mükemmel* olmalıydı ve bu da planın her bir parçasını uygulamak anlamına geliyordu.

On dakikadan az bir süre sonra aradı. "Buldum. Nereye gönderilmesini istersiniz?"

"Adresi mesaj atarım. Teşekkürler dostum. Sana borçlandım." "Bana yüzlerce borçlusun, ama kim sayıyor ki?"

"Sen, tabii ki."

Telefonu kapattım, evin adresini mesajla gönderdim ve Glen'i bulup ona iyi haberi vermek için yanına gittim. Evde odadan odaya dolaştım ve girdiğim her odada midemde heyecan topaklanıyordu. Asıl fikir, evi Marlowe'a ilişkimiz konusunda ciddi olduğumu göstermek ve sonunda beni neden bu kadar çok nefret ettiğini söylemesini sağlamak için kullanmaktı. Şimdi ise işler değişmişti.

Bu yüzden her şeyin mükemmel olması gerekiyordu. "Ne düşünüyorsun?"

Glen yaklaşırken omzumun üzerinden ona baktım. Arka bahçeyi, hareketli bir arı kovanı gibi, aşağıdan seyrederek durduk. "Bayıldım Glen. Tam da hayal ettiğim gibi."

"Umarım karın da aynı şeyi düşünür. Ne zaman ziyarete gelecek?
Yoksa inşaat alanı görünümü azalana kadar bekleyecek misin?"

İnsanların başkaları hakkında varsayımlarda bulunması ne komik.

"Ben evli değilim."

"Öyle mi?" Kaşlarını çatı. "Özür dilerim. Ben... şey, burası tam bir aile evi gibi görünüyor."

"Öyle." Elimi, bizim yatak odamız olacak odanın ahşap pervazları üzerinde gezdirdim. "Ve *henüz* evli değilim." Neden böyle yaptığımı bilmiyordum, ama sonunda ona Marlowe ile olan inişli çıkışlı geçmişimin özetini anlattım. Glen'i şehir dışından olduğu için tutmuştum, yani onu tanıımıyordu.

O ıslık çaldı. "Kadınından sır sakladığın için cesur bir adamsın." "Hepsi iyi bir amaç için."

Elini omzuma koydu. "Umarım öyledir dostum. Senin iyiliğin için. Ve eğer işe yaramazsa" omuz silkti, "birkaç değişiklik yapıp burayı muhteşem bir bekar evine dönüştürebiliriz. Kırmızı oda isteyen var mı?"

Gülerek uzaklaştı. Ben onun uzaklaşan sırtına baktım. Aklımda şüphe tohumları ekmişti. Marlowe benden nefret ederken planlarımı ondan saklamak bir şeydi. Ama artık bir çift olduğumuz için sır saklamak başka bir şeydi.

Ya çıldırır ve aramızdaki ilişkiyi bitirirse? Marlowe, ufak bir tahrikle alevlenen efsanevi bir öfkeye sahipti. Bu düşünce kök salmadan onu kafamdan attım. Böyle bir şey yüzünden benden ayrılmazdı. Öyle bir sır değildi.

Bunu

sevecekti.

Sevirdi.

Garantili.

Evin geri kalanını gezerken birkaç işçiyle sohbet ettim ve ilerlemelerinden ne kadar memnun olduğumu onlara söyledim. Deneyimlerime göre, biraz övgü çok işe yarardı ve bu inşaatla kazanılan her dakika, Marlowe'a bunu daha erken gösterebileceğim ve Glen'in kafasında kalan şüpheleri giderebileceğim anlamına geliyordu.

"Hâlâ burada mısın? Gittiğini sanmıştım."

Şeytandan bahsetmişken.

"Birkaç kişiyle konuşuyordum, onlara ne kadar memnun olduğumu söylüyordum.

."

"Bunu takdir edeceklerdir. İyi çocuklar. Neyse, biz bugünlük gidiyoruz, o yüzden..." Kapıyı işaret etti. "Bu senin evin olabilir, ama benim inşaatım. Çıkıyorum."

"Gidiyor musunuz?"

"Şimdiden mi?" "Evet."

"Saat altı geçti."

"Ne?" Saati me baktım, sanki bu, zamanı en az bir saat geri alabilecekmiş gibi ekrana dokundum. "Ah, lanet olsun. Geç kaldım."

Bölüm 26

Marlowe

**Daha fazla yalanı kaldırabileceğimi
sanmıyorum.**

Nolen'in arabası yaklaşırken ayağımı yere vurup kollarımı kavuşturdum. Arabayı gürültüyle durdurdu ve koltukların üzerinden eğilip yolcu kapısını açtı.

"Üzgünüm. İşe daldım ve saati takip etmeyi unuttum. İçeride beklemeliydin."

Yolcu koltuğuna oturdum. "Kötü fikir. Senin için. O kadınlar beni ektiğin için seni linç etmeye hazır. Çok korkutucu bir grup."

Gülümsedi. "Beni koruduğun için teşekkürler." Elini ensemin arkasına koydu ve beni öpmek için kendine çekti. "Benim kahramanım."

"Beni pohpohlamayı bırak. Sana kızgıyım."

Alt dudağını çıkardı ve bana iyi çalışılmış, çocuksu, utangaç, yavaş göz kırpmalarından birini yaptı. "Seni affetmen için ne yapabilirim?"

"Beni besle. Açlıktan ölüyorum."

Dilini dişlerinin arasına sıkıştırdı ve yeşil gözleriyle beni süzdü. "Ben de." Onun koluna bir tokat attım. "O tür bir açlık değil." "Yazık."

"Sen doymak bilmezsin. Seattle'dayken yeterince doymadın mı?" "Hayır. On yıllık açlığımı gideriyorum."

Suçluluk duygusu göğsüme çarptı. Çenem düştü ve omuzlarım çöktü. Onunla yüzleşmek yerine kaçtığım için hep suçlu hissedecek miydim? Eğer öyleyse, o zaman...

"Hey." Nolen çenemin altını hafifçe vurdu ve gözlerimi ona çevirdi. "Yapma. Kötü bir şakaydı."

"Hayır, haklısın. Benim hatam."

"Yanlı. Abi'nin hatası. Şehitlik yapma Marlowe. Sana yakışmıyor."

"Vay canına." Onun sert sözlerine sinirlendim. "Kız düşmüşken tekmele."

"Ya da onu iyice sars ve bu saçmalığı sürdürmeden önce iki kez düşünmesini sağla." Sözlerini yumuşatmak için yanağımı okşadı. "Peki şimdi kim

üçüncü şahıs olarak konuşuyor?"

"Ugh. Nasıl oluyor da her şeyi hatırlıyorsun?" "Sadece hatırlamaya değer şeyleri hatırlıyorum." "Benim çifte standartlarım gibi."

"Aynen öyle." Sırıtarak arabayı vitesine taktı. "Ne kadar sinir bozucu olabileceğini unutmuşum."

"Ama yataktaki becerim bunu telafi ediyor, değil mi?" Göz kırptı.

Tartışmak isterdim, ama bu bariz bir yalan olurdu ve Nolen bunu büyük bir zevkle ortaya çıkarırdı. Gerçek şu ki, biz birbirimize çok uyumluyduk. Yatakta, yağlanmış kilit ve anahtar gibi birbirimize uyuyorduk. Yatak dışında, tartışıyor, gülüyor ve birbirimizin arkadaşlığından gerçekten zevk alıyorduk.

Mükemmel olmaktan uzaktık, ama birlikte mükemmeldük. "Sadece arabayı sür, Nolen."

Boğazından bir kıkırdama çıktı. "Ah, kedicik. Ne kadar da zarif bir şekilde teslim oluyorsun."

Başarısızlığa mahkum bir cevap yuttum, dudaklarım iznim olmadan yukarı doğru kıvrıldı. Bu adam bir yılanı bile kendi isteğine göre hareket ettirebilecek kadar çekiciydi.

Arabayı, ana turistik yerlerden uzakta, samimi bir İtalyan restoranı *olan Angelo'nun* önünde durdurdu. Jason, Vegas'ta yaşadığım ilk hafta beni buraya getirmişti ve burası, *Maurice* ile birlikte, en sevdiğim yerlerden biri haline gelmişti. Yemekler lezzetliydi, ortam taze ve davetkardı ve sahibi Angelo, kesinlikle çok hoş biriydi. Seattle'dayken Nolen'a bundan kısaca bahsetmiştim. Beni sahildeki bir İtalyan restoranına götürmüştü, ama benim gözümde Angelo'nun restoranı kadar iyi değildi ve bunu ona da söylemiştim.

Elimi göğsüme bastırdım. "Burayı seviyorum."

"Biliyorum. Bu yüzden buradayız."

Angelo beni uzun zamandır görmediği kızı gibi karşıladı. Ellerimi tuttu ve iki yanağıma da öptü. Nolen neredeyse aramıza girdi, Angelo'ya elini uzattı ve mutfaktaki şefe duyulacak kadar yüksek bir sesle onun erkek arkadaşım olduğunu ilan etti. Angelo bizi rahat bir masaya yönlendirirken, ben gülümsemeyi bastırıp onun kaburgalarına yumruk attım. İtalyanların çok iyi yaptığı gibi, özel yemekleri coşkuyla duyurdu, içecek siparişlerimizi aldı ve telaşla uzaklaştı.

"O her zaman sana böyle saldırır mı?"

Bu sefer gülümsemem yüzümden silinmedi. "Saldırıyor mu? O İtalyan." "Ellerini çok kullanıyor ve ben bundan hoşlanmıyorum."

ben. "Oh, sus. Kıskançlık sana, şehitlik sana yakışmadığı kadar yakışmıyor."

"Ah." Elini kalbine koydu. "Beni öldürüyorsun. Gerçekten."

yap.

"Garsonun içeceklerimizi getirmesini bekledim, sonra menüsünü açtım ve sayfayı işaret ettim. "Bir şey seç ve hızlı ol, yoksa açlıktan bayılacağım."

"Aç olduğunda hep huysuz olurdun."

"Ve gördüğün gibi, hiçbir şey değişmedi. Karar ver, yoksa ben senin yerine karar veririm."

Vücudunu titriyormuş gibi yaptı. "Oh, bebeğim, beni tahrik ediyorsun."

"Çoğu şey seni tahrik eder. Dürüst ol. Sen sadece azgın hormon yığını gibisin."

"Çoğu şey değil." Menüyu kapattı. "Senin yaptığın çoğu şey beni tahrik ediyor."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Pes ediyorum."

"İkinci vuruş? Yeteneğini kaybediyorsun, kedicik."

"Hayır. Seninle tartışarak enerji harcamak için çok açım." Ben de menümü kapattım ve bekleyen garsona işaret ettim. "Tavuk Alfredo ve sarımsaklı ekmek alacağım."

"Ben de aynısından alayım." Nolen garsonun uzaklaşmasını bekledi. "Merkezde her şey yolunda mıydı, bayanlar benim resmimi dart tahtası olarak kullanmaları dışında?"

Gülümsedim. "Harika. Herkes iyi uyum sağlamış görünüyor ve personel muhteşem."

"Çünkü en iyilerini işe aldın. Donna iyi mi?"

"Evet, iyi. Sadece birkaç hafta oldu ama o ve çocuklar çok farklı görünüyorlar. Daha özgür ve rahatlar, ben oradayken çocuklar sürekli güldüler, Andrew bile."

"Korkunun kendini gösterme şekli hem korkunç hem de o korku ortadan kalktığında yaşanan dönüşüm şaşırtıcı."

"Haklısın. Bu yüzden bir sonrakine geçmek istiyorum. Bunun ne kadar fark yarattığını kendi gözlerimle gördüm ve başlamak için sabırsızlanıyorum."

"Seni durduracak hiçbir şey yok."

Masadan uzanıp elini tuttum. "Sana teşekkürler."

O başını salladı. "Benim konumumda olmak, çek imzalamak kolay kısmı. Bunların hepsi senin sayende, Marlowe. Övgüyü sen al. Hak ettin."

Onun konuşurken gözlerindeki yumuşaklık ve göğsünün şişmesi beni mahvetti. Görüşüm bulanıklaştı. Hızlıca birkaç kez gözlerimi kırptım. Nolen tesisin inşasına izin vermeseydi, tüm masrafları karşılamasaaydı, iş için doğru müteahhidi seçmede öncülük etmeseydi, bunların hiçbirisi mümkün olmazdı. Ve o kadınlar ve çocukları gerçek kazananlardı.

"Araziyle ne yapmayı planladığını bana hiç söylemedin."

"Hangi arazi?"

"Merkezi inşa ettiğimiz arazi."

O sertleşti ve gözlerine kadar ulaşmayan bir gülümseme zorladı. "Önemli değil."

Bu cevabı hiç beğenmedim. Daha doğrusu, bakışlarının bana sabitlenmek yerine etrafta dolaşmasından hoşlanmadım. Nolen, insanların gözlerine bakmakta zorlanan türden bir adam değildi.

"Müzayedeye gelip benimle bu konuda mücadele edecek kadar önemliydi."

O, önemsizmiş gibi bir hareket yaptı. "Küçük bir yan projeydi. Hepsi bu. Senin planlarını duyduğumda, benimki önemsiz kalmıştı." "Proje neydi?"

Tuzluğu eline aldı, tuzun çıktığı kısmına anlamsızca baktı ve sonra yerine koydu. "Sıkıcı bir iş meselesi."

Tüylerim diken diken oldu. Kadın sezgisi ya da örümcek hissi deyin, ama her neyse, Nolen Kingcaid'in yalan söylediğini yüksek sesle ve net bir şekilde haykırıyordu. Onunla yüzleşmek için ağzımı açtım, ama bir kelime bile söylemeden yemeğimiz geldi ve davetkar koku burnuma çarptığı anda ağzım salya doldu. Zaten restoran sorgulama için uygun bir yer değildi. Daha özel bir yerdeyken onunla yüzleşirdim.

"İyi seçim," dedi Nolen, kasesinden yayılan inanılmaz kokuları içine çekmek için eğilerek.

Bu, duyduğum en iyi dikkat dağıtma taktiği idi. Bu düşünceyle bir sorunum yoktu, ama o kadar yıl boyunca Nolen'ı düşünmekten kaçınmış olsam da, onu herkesten daha iyi tanıyordum. Ve ondan bir şey sakladığına dair inancımı pekiştiren

, "Teşekkürler" diye cevap verip makarnamı iştahla yemeye başladığımda yüzünde beliren rahatlama ifadesiydi.

Ben sessizce oturup ona nasıl yaklaşacağımı düşünürken, konuşmanın çoğunu o yaptı. Abi'nin ihanetinden sonra sinirlerim hâlâ gergindi ve sevdiğim adamın benden bir şey sakladığı düşüncesi, onu üçüncü derece yanıklarla tehdit edecek kadar şiddetli bir korku ve öfke fırtınasına dönüştü.

Angelo, İtalya dışında en iyi tiramisu yapıyordu (kendisine göre) ama ben tatlıyı reddettim. Nolen, sanki normal davranmadığımı yeni fark etmiş gibi bana tuhaf bir bakış attı. Hesabı ödedi ve ben itiraz etmeden ona izin verdim. Yüzünde beliren şaşkınlığı fark ettim, ama hiçbir şey söylemedi ve elini belime koyarak beni otoparka doğru yönlendirdi. Arabaya yaklaşırken durdu ve dirseğimi tuttu.

"Tamam, Marlowe, ne oluyor?"

Ellerimi belime koydum ve müşterilerin arabalarından inip restorana doğru yürüdüklerini umursamadan ona sertçe çıktım.

"Bana yalan söyledin."

Gözleri büyüdü, kaşları alnında iki tırtıl gibi yukarı fırladı. "Ne hakkında?"

"Arazi. Sıkıcı bir iş için istediğini söyledin. Bu bir yalan."

Güneş henüz tam olarak batmamıştı, Nolen için ne yazık. Batmış olsaydı, belki keskin elmacık kemiklerinin üzerinde beliren kızarıklığı fark etmezdim.

"Bak, ben..." Küfretti. "Bekle." Cebinden telefonunu çıkararak ekrana baktı. Dudakları düzleşti ve cevap vermeden telefonu cebine geri koydu.

"Kimdi o?" "Hiç kimse."

Dişlerimi gıcırdattım. "Yine yalan. Kimse lanet olası telefonu arayamaz, Nolen." Arkanı dönüp otoparkın karşısına doğru yürüdüm. Siktir et onu. Eve Uber ile giderim. En iyi arkadaşım on yıl boyunca bana yalan söylemiş ve ben de buna kanmışım. Artık yalanlara kanmayacaktım, özellikle de beni sevdiğini söyleyen bir adamın yalanlarına.

Başından beri, yalnız kalmanın daha iyi olduğuna inanmışım. Böyle düşünmekte haklıydım. Gerçekten güvenilebileceğim tek kişi kendimdim. Ve Jason. Ve

ailem. Ama hepsi bu kadardı. Diğer herkes kısa bir iskeleden sivri kayalıklara atlayabilirdi.

"Marlowe, bekle."

Nolen kolumu tuttu. Onu itip birkaç adım daha yürüdüm, ama o ikinci kez bana yetişti. Kollarını açarak önüme atladı. Neredeyse gülecektim. Sanki istersem beni durdurabilecekmiş gibi.

"Çekil."

Ellerini dua eder gibi birleştirdi. "Marlowe, kes şunu. Lütfen."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Peki. Seni kim aradı, söyle."

"Arama değildi, mesajdı."

Ohhh, dostum. Beni sinirlendiriyorsun.

"Siktir git, Nolen." Onu omzumla itip kenara çektim. O da dirseğini tuttu.

"Tamam, tamam. Abi'ydi."

180 derece döndüm ve ona yaklaştım. "Abi mi? Hain sürtük Abi mi?"

"Evet." Elini başının üstüne sürdü. "Seattle'dayken onun numarasını engellediğinde, beni aramaya başladı. Cevap vermedim," dudaklarım açıldığında aceleyle devam etti. "Ama sonra mesaj atmaya başladı, ikinizi bir araya getirip konuşmanızı sağlamak için bana yalvardı."

"Konuşmak mı?" Güldüm. "Ne cesaret ama. Sen de öyle." Parmağımı göğsüne doğrulttum. "Neden sen de onun numarasını engellemedin?"

"Bilmiyorum." Yere baktı, sonra tekrar bana. "Onun için endişeleniyorum."

"Sen... sen *endişeleniyor musun? Onun için mi? Peki ya ben?*" Bağırmam, yakınlarda arabalarından inen bir çiftin dikkatini çekti. Birkaç saniye durup baktılar, sonra adam kadını restoranın içine itti.

"Öyle demek istemedim. Mesajları giderek daha çaresiz hale geliyor. Ya o... Ya o...?"

"Kendini öldürürse?" Onun söyleyemediği kısmı ben tamamladım. "Evet."

"Ah, Nolen." Başımı eğdim, omuzlarım kahkahadan titriyordu.

O ise bu kahkahayı üzüntüyle karıştırdı. "Kitten, ağlama."

Beni kucaklamak için yaklaştı. Ben geri çekildim, kahrkahr rüzgârla birlikte uçup gitti.

"Erkekler çok saf. Abi intihar etmez, Nolen. O kadar narsist ki, aklına böyle bir şey gelmez bile. *Seninle oynuyor*, çünkü senin iyi bir adam olduğunu biliyor ve beni beş dakika oturup onun tiradını dinlemeye ikna edebilecek tek kişi sensin. Ne yazık ki onun için, bu sefer işe yaramayacak."

Yanağını kaşdı. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet. Ve beni söylediğin kadar seviyorsan, onu engelle." Telefonunu koyduğu cebi işaret ettim. "Hemen."

Cebine uzanıp telefonunu çıkardı. Birkaç dokunuş yaptıktan sonra telefonu cebine geri koydu. "Bitti. Artık eve gidebilir miyiz lütfen?"

"Hayır."

"Ha?" Yine yanağını kaşdı.

"O araziyi neden aldığını bilmek istiyorum. Ve bana yine yalan söylemeye kalkarsan, ilişkimiz biter. Bana yalan söyleyen bir adamla birlikte olmaktansa yalnız kalmayı tercih ederim."

Yüzü buruştu. "Yapma," diye fısıldadı. "Öfkeyle, üzüntüyle ya da intikam için söyleme. Asla bitti deme."

"O zaman bana bir neden verme."

Elimi tutup göğsüne götürdü, kalbinin üzerine düz bir şekilde koydu ve eliyle kapattı. "O araziyi önemli bir şey için istedim ve o zamandan beri amacım için daha uygun bir yer buldum. Ama sana *yalvarıyorum*, bana güven. Bu bir sürpriz ve bunun için çok çalıştım. Lütfen bu kadar yaklaşmışken bunu mahvetme." Saçından bir tutam aldı, parmaklarının arasında oynadı ve sonra kulağının arkasına koydu. "Ama bana ne olduğunu söylememi istersen, söylerim. Senin için bu kadar önemliyse, bir saniye daha senden saklamayacağım. Karar senin."

İlk tepkim, bana söylemesini istemek oldu. Abi'nin yaptıklarından sonra, sırları ve yalanları sindirme yeteneğim sıfırın altındaydı. Artık her şeye katlanacak halim kalmamıştı. Ama yüzündeki, yalvarış ve hayal kırıklığının karışımı olan ifade beni durdurdu. Bu sözde sürpriz her neyse, Nolen için çok önemliydi. Ve bu yüzden benim için de çok önemliydi. Eğer büyük bir açıklama planlamışsa, ben kim oluyordum da bunu mahvediyordum?

Kızgın merakımı bastırdım. "Sürprizlerden nefret ederim." Kıkırdadı ve dudaklarımı hızlı bir öpücükle yakaladı. "Yalancı."

Alt dudağımı dilimle yaladım. "Peki. Sırrını sakla, Kingcaid. Ama seni uyarıyorum, bu senin tek ve son şansın."

"Anlaşıldı." Gülümsedi, sonra kolunu uzattı. "*Artık* eve gidebilir miyiz?"

"Kimin evine?"

"Şey..." Kaşlarını oynattı. "Jason yarın dönüyor ve otel havuzunda seks yapamayız, değil mi?"

Bölüm 27

Nolen

**Mutluluk, sevdiğin kadının yanında
uyanmaktır.
Ve duşta seks.**

Hanımeli ve vanilya kokusu beni uyandırdı. Gözlerimi açtım ve Marlowe'un uyuduğu boş yere kaşlarımı çatarak baktım. Battaniyeyi geri çekip, akan su sesini takip ettim, koku burada daha güçlüydü. *Duş jeli ya da şampunu olmalıydı.* Duş kabinini açtım ve onun arkasına girdim.

"Günaydın, güzelim." Omzuna öpücükler kondurdum. "Buna alışabilirim."

Kollarımda döndü, yüzü pürüzsüzdü, dün geceki öfkesinin izleri tamamen kaybolmuştu. Kısa bir an için kalbim durdu. Gerçekten atmayı bıraktı. Uzun zamandır arzuladığım şeyin bir saniyede yok olabileceği düşüncesi, o kadar keskin bir fiziksel acı yaratmıştı ki, kalp krizi geçirdiğimi sandım. Ve ona kendi evimizi sunmak için planlar yapıp, hayaller kurup, komplo kurmuş olsam da, o evi çocukken yaratmış olsa da, iş o noktaya geldiğinde, ona her şeyi anlatacaktım.

Yine de, sırrımı saklamama izin verdiği için çok rahatladığımı itiraf etmeliyim. Aslında aptalca bir şeydi, ama bu kadar yol katetmiştim ve inşaat tamamlanmak üzereydi. Büyük sürprizi yaptığımda yüzündeki ifadeyi görmek için sabırsızlanıyordum.

"Nasıl uyudun?" Ellerini yanlarımdan yukarı doğru kaydırıp ve beni lezzetli bir titremeye sürükledi.

"Ölü gibi. Yanımda uyuman hoşuma gidiyor. Beni sakinleştiriyor."

Gülümsedi. "Seni sakinleştiriyor mu? S e n dünyadaki en sakin adamsın. Jason'dan bile daha sakınsın, o ise neredeyse yatay durumda."

"Ben sikimi amına sokmak üzereyken lütfen kardeşinin adını anma, olur mu?"

Onu duvara döndürdüm, iki elini de fayanslara dayadım. Onu doya doya içime çektim. Pürüzsüz, soluk teni, belinin kıvrımı, kalçalarının genişliği, bir gün sahip olmayı planladığım poposu. Parmak ucumu kıvrımdan aşağı doğru gezdirdim

ve deliğini daireler çizerek yokladım. O inleyerek kalçalarını esnetti ve belinden hafifçe eğildi.

"Hoşuna gitti mi?" diye kulağına fısıldadım, parmağımla mührü bozarak.

"Hoşuma gitti, ama hoşuma gideceğini düşünmemiştim."

Biraz daha ileri ittim, ikinci ekleme kadar. Nefesini tuttu, kasları etrafımda gerildi.

"Oh," diye nefes aldı. "Oh, evet."

"Daha fazlasını denemek ister misin?"

"E-emin değilim."

"O zaman duralım." Parmağımı çıkardım. "Zaten kışların eğitilmesi gerekiyor."

Oraya öylece dalamazsın."

Gülerek kollarımda döndü. "Oraya dalmak mı?" "Evet."

Gerçek hayatta, porno filmlerdeki gibi olmaz."

"Öyle mi?" Başını eğdi. "Peki sen bu konuda ne biliyorsun? ne bilirsin ki?"

Gülümsedim. "Bana hiç porno izlememiş birini tanıt, ona yalancı derim."

"Ama bunu... gerçekten yaptın mı?"

Gözlerimi kaçırdım. *Bu konuyu açmak istememişim.* Yirmili yaşlarımda, sadece anal seksi seven bir kızla çıkmıştım. Yaklaşık bir ay çıktıktan sonra ayrıldık. O dönem, "Marlowe'u unutmama" aşamasındaydım, ama başarısız oldum. Sonunda, çıkmayı bıraktım. Beni mutsuz eden ve henüz sahip olmadığım, ama özlediğim her şeyi parlak bir ışıkla aydınlatan bir şeyi neden sürdürsem ki?

"Birkaç kez." Dudaklarımı büktüm. "Önceki ilişkilerimizden bahsetmesek olur mu? Bu beni rahatsız ediyor."

"Neden?" Kaşları içe doğru çöktü. "İkimizin de bir geçmişi var, Nolen."

"Biliyorum. Ama benim ilgilendiğim şey şimdiki zaman ve gelecek."

Onu kaldırdım

Onu kaldırdım ve bacaklarını kalçalarıma doladım, duvarı kullanarak onu yerinde tutarken penisimi onun içine ittim. "Seninle."

Pelvisimi eğdim, ileri doğru iterek klitorisini okşadım. O inledi. "Çok tatlı şeyler söylüyorsun."

"İnan bana, tatlı şeyler düşünmüyorum."

Tekrar ittim. O ılgık attı ve saçlarımda köklerini çekti. Saçımı çekmesini çok seviyordum. Teşvik edilince daha hızlı oldum. Tenlerimiz birbirine çarptı, nefeslerimiz karıştı

üstünlük için savaştı. Mutluluk seli içimi kapladı. İstedğim her şeye sahiptim ve bu, en parlak fantezilerimden bile daha iyiydi.

"Nolen, gelmek üzereyim," diye nefes nefese söyledi. "Durma." "Durmayı düşünmüyorum."

Ben homurdandım. Hızımı daha da artırdıkça testislerim kıkına çarpıyordu. Bu açıda kolay değildi, ama dişlerimin arasına dik ve olgun bir meme ucu almayı başardım. Nazikçe ısırdım ve o çığlık attı, amı titreyerek sikimi sıktı ve benim orgazmımı patlatmaya zorladı. Başım dönüyordu, banyo etrafımda dönüyordu, ben de ona tutundum. Durmadan nabız gibi atarak onu spermimle doldurdum.

Benim.

Onu yere indirirken kendimi lanet bir kral gibi hissettim. Nefesimi kesen, bacaklarımı jöleye çeviren ve kalbimi beni çok korkutan bir tür sevgiyle dolduran bir coşkudan inerken onu bir çapa olarak kullandım.

Yirmi iki yaşında Marlowe'u kaybetmek beni derinden yaralamıştı. Otuz iki yaşında Marlowe'u kaybetmek beni öldürürdü.

"Nolen, bırak beni. Canımı acıtıyorsun."

"Kahretsin, özür dilerim." Onu bıraktım ve ellerimle vücudunu ovuşturdum. "Neren acıyor? Öpüp iyileştireyim mi?" İçimde kıvranan duyguları gizlemek için sahte bir kakhaha attım.

O, askıdan bir havlu alıp bana uzattı, sonra bir havluyu kendine sardı. "Çık dışarı. Giyinip saat onda merkezde olmam lazım."

"Yine mi?" Havluyu belime sardım.

"Evet. Donna, kendisine atanan terapistle ilk seansına girecek ve benden de orada olmamı istedi."

"Oh, bu iyi."

"Evet." Duştan çıktı ve saçları için üçüncü bir havlu aldı. "Bu, iyileşmesinde bir başka adım."

"Polisten, o pislik kocası hakkında bir haber aldın mı?" "Hayır. Last I heard, they were still investigating." She huffed.

"Gerçi, neyi araştırıyorlar, ben anlamadım." Havluyu çamaşır sepetine attı. "Sana artık doluyuz demiştin, değil mi?"

"Söylemedin."

"Yani, bu harika, ama aynı zamanda... biraz da iç karartıcı, anlıyor musun? Açılalı sadece bir hafta oldu ve tüm yerler doldu."

"Dışarıda çok kötü adamlar var."

"Kötü kadınlar da var. Geçen gün bir yerde okudum, yetkililere bildirilen aile içi şiddet vakalarının onda biri artık kadınların erkekleri dövmesiymiş."

"Tanrım, bu *çok iç* karartıcı."

"İnsanlar, cinsiyetleri ne olursa olsun insandır. Ve eminim gerçek rakamlar daha da kötüdür. Bir kadının partnerini polise şikayet etmesi büyük cesaret ister, ama bir erkeğin partnerini şikayet etmesi... bu da aşılması gereken bambaşka bir dizi sorun demektir."

Birlikte kahvaltı yaptık ve sohbeti daha az kasvetli konulara çevirdik. Birkaç hafta sonra kendi evimizde oturup tam olarak bunu yapıyor olabileceğimiz düşüncesi hem heyecan verici hem de korkutucuydu. Ya benimle birlikte yaşamayı reddederse? Ya teklifimi geri çevirirse? Çok uzun süredir çıkmıyorduk ve kaybettiğimiz onca zamanı düşününce ilerlemenin kaçınılmaz olduğunu varsaymışım, ama Marlowe farklı düşünebilirdi.

"Bugün ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordu.

Kahvemini kalanını bir dikişte içtim. "Aileyle üç aylık yönetim kurulu toplantısı var." Saatime baktım. "Bu arada, gitmem gerek. Önce üstümü değiştirmem lazım." Göz kırptım. "Beni utanç yürüyüşüne çıkardığın için."

Gözlerini devirdi. "Seni götürmemi ister misin?"

"Sorun değil. Sen kahvaltı hazırlarken şoförüne beni almaya gelmesi için mesaj attım."

"Milyarder olmak çok zor olmalı."

"Öyle." Bir iç çekip, gülümsemeyi bastırdım. "Hayal bile edemezsin."

"Eminim." Bulaşıkları toplayıp bulaşık makinesine koydu. "Hayatımı senin arkanı temizleyerek geçirmeyi planladığımı bir saniye bile düşünme."

"Hayal bile edemem." Onu belinden tuttum ve öpmeye yaklaştım.

"Geç kalacağını sanıyordum."

"Boş ver." Onu tekrar öptüm. "Babama, bana büyü yapan seksi bir cadı olduğun için bunun senin suçun olduğunu söyleyeceğim."

"Yönetim kurulu toplantısı ilginç geçecek."

"Verim, kâr ve KPI'lardan çok daha ilginç." Kendimi ondan ayırdım, işi asıp bütün günü onunla yatakta geçirme isteği çok cazipti. "Beni uğurlar mısın?"

"50'li yılların karısı gibi mi?" Ceketimin yakasındaki görünmez tüyleri silkeledi. "Ön kapıda bir öpücük ve saat altıda akşam yemeği hazır olacağına dair söz mü?"

"Aklımı okudun." Bana vurmak için uzanırken kenara atladım. "Şok edici bir davranış, Bayan Beck."

Gülümsemesini saklayamadı. "Sen sinir bozucu bir pisliksin." "Ama beni seviyorsun."

Evden ayrılırken şoförüm limuzinden indi ve arka kapıyı açtı. Kollarımı Marlowe'un beline doladım ve onu kendime yakın tuttum.

"Seni bırakamıyorum."

"Bütün gün böyle dolaşmak oldukça zor olacak." "Zor, tamam."

Kalçalarımı çevirdim.

"Tanrım. Sanki azgın bir ergenle birlikteymişim gibi." Sözleri sitem dolu olabilir, ama gözleri parlıyordu.

"Ne diyebilirim ki? Kaybettiğim zamanı telafi ediyorum."

Parmaklarını saçlarımın arasında gezdirdi, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Dünyada tüm zaman bizim."

Göğsümde bir sıkışma hissettim, o anın ağırlığıyla alaycı tavırlarımın izleri dağıldı.

"Seni o kadar çok seviyorum ki canım acıyor." Elini göğsüme koydum. "Tam buraya."

"Oh, Nolen, ben..." Bakışları omzumun üzerinden kaydı ve yüzündeki ifade karardı. "Ne oluyor lan?" Kollarımdan kurtuldu.

Onun bakışını takip ettim. *Ah, lanet olsun.* Abi.

Marlowe, yumruklarını sıkıp sırtını çelik çubuk gibi dik tutarak eski arkadaşına doğru yürüdü. Ben de onun peşinden koştum. Marlowe'un öfkesi söz konusu olduğunda her şey mümkündü ve ikimizin de en son istediği şey, onun Abi'ye yumruk atıp saldırı suçlamasıyla polisler tarafından götürülmesiydi.

"Evimden defol git." "Marlowe, lütfen.

Sadece konuşmak istiyorum."

İkisini de yakaladım ve Marlowe'un beline elimi koydum, bu hareketin onu sakinleştireceğini ama aynı zamanda sakin kalması için uyardığını umuyordum.

"Siktir git, Abi. Seninle konuşmak istemiyorum. Şimdi polisi aramadan önce evimden defol."

Abi bana yalvaran bir bakış attı. "Nolen, lütfen."

Yüzü öfkeyle çarpılmış olan Marlowe, Abi'nin karşısına dikildi. Ben de gerildim, müdahale etmeye hazırlandım. Eğer yumruğunu bir santim bile kaldırırsa, onu yakalayacaktım.

"Onun adını ağzına almaya cüret etme." Marlowe dişlerini sıkarak her kelimeyi tek tek söyledi. "İlişkimizin bittiğini anlamam için sana uzaklaştırma emri çıkarmam mı gerekiyor? Öyle mi, Abi?"

"Hayır. Lütfen, tek istediğim açıklamak için bir şans."

"Zaten açıkladın. Ağlak hikayeni tekrar dinlemek istemiyorum. Annen seni bebekken terk etti ve babanın yeniden evlenip başka çocukları olması gerçeğini kaldıramadın, ne olmuş yani? Bu, benim hayatımı mahvetmeyi seçmeni mazur göstermez."

"Biliyorum." Boğazında boğuk bir hıçkırık yükseldi. "Sence bunu bilmiyor muyum?"

"Hayır. Biliyorsun ki bilmiyorsun. Bak, narsist davranışların sorunu, Abi, kişinin narsist olduğunu fark etmemesidir. Kendi önemlerine o kadar kapılmışlardır ki başkalarının duygularını anlayamazlar. Oh, sen rolünü çok iyi oynuyorsun. Ama derinlerde, kendinden başka kimseyi umursamıyorsun."

"Bu doğru değil," diye fısıldadı.

Marlowe'un öfkesini boşaltmasına izin vermekle kan dökülmesini engellemek arasında bir çizgi üzerinde yürüyordum. Fiziksel şiddete dönüşürse müdahale edecektim, ama Marlowe bunu hak etmişti. Abi ona sözünü söyleme şansı borçluydu. Sonuçta, buraya gelen Abi'ydi. Marlowe'un onu kahve içip şömine başında sohbet etmeye davet etmeyeceğini biliyor olmalıydı.

"Çimlerin yeşil, bulutların beyaz olduğu kadar doğru. Yoksa bana bunun 'senin gerçeğin' olduğunu mu söyleyeceksin? Ne yazık. İlgilenmiyorum. Hayatımı sürdürüyorum, Abi. Sen benim için bir hiçsin. Birkaç hafta sonra adını bile hatırlamayacağım." Saatine bakarak büyük bir jest yaptı. "İşe hazırlanmam lazım. Merkezde bana güvenen kadınlar var. Hayali değil, *gerçek* sorunları olan kadınlar."

Dönerek yüzümü avuçladı ve beni öptü, Abi'ye gösteriş yapmak için. Ben de ona karşılık verdim, bu gösterinin bir parçası olsam da. Marlowe bunu hak etmişti ve eğer beni kullanarak amacına ulaşmak gerekiyorsa, itiraz etmeye niyetim yoktu.

"İyi günler. Akşam görüşürüz." Eve girdi ve camları titretacak kadar sert bir şekilde kapıyı kapattı.

"Nolen."

Elimi kaldırıp başımı salladım. "Duymak istemiyorum, Abi. Ben her zaman Marlowe'un tarafında olacağım. Eğer seninle ilişkisini bitirdiğini söylüyorsa, o zaman bitmiştir. Şimdi lütfen, üçümüze de bir iyilik yap ve evine git."

Limuzinin arka koltuğuna oturdum ve kapıyı kapattım. "Bekle," dedim şoförüne. Abi'nin buralarda dolaşmadığından emin olmak istedim.

Birkaç saniye evi izledi, sonra omuzları çökmüş bir şekilde kaldırımdan arabasını park ettiği yere doğru yürüdü. Abi uzaklaştıktan sonra şoförüne hareket izni verdim.

Ağır başımı koltuğa yaslayıp gözlerimi kapattım ve günün geri kalanının dramasız geçmesi için dua ettim.

Bölüm 28

Marlowe

**Tehlike her zaman en beklemediğiniz yerde
karşınıza çıkar.**

Ön kapı kapanana kadar kendimi tutabildim. Kapı kilidi yerine oturduğu anda bacaklarımın gücü kesildi. Karo döşeli koridora kayarak düştüm ve yere çarptım. Hızlı öfkelenmeme rağmen çatışmalardan *nefret ederdim*. Bana hissettirdiği duygudan *nefret ederdim*.

Ama en çok da Abi'den *nefret ediyordum*. Daha da kötüsü, ondan nefret ettiğimden nefret ediyordum. Bunun mantıklı olup olmadığından emin değildim, ama içimde kasıp kavuran çılgın duyguları tarif edebileceğim tek yol buydu. Adrenalin ağzımda ekşi bir tat bırakıyordu ve titrek uzuvlarımın bir an önce siktir olup gitmesi gerekiyordu.

Kapı kolunu kullanarak kendimi dikleştirdim ve Nolen arabasına binerken kare şeklindeki camdan dışarı baktım. Abi birkaç saniye boyunca eve baktı. Kapıya gelmeye karar verirse diye kendimi hazırladım. Sonunda arkasını dönüp caddeden uzaklaştı. Nolen'in limuzini kaldırımında durdu ve Abi arabasıyla uzaklaştıktan sonra yola çıktı.

Elimi göğsüme bastırdım. Tanrı onu korusun. Abi'nin beni rahat bırakmasını sağlamak için kalmıştı. Gözlerimi kapattım, alnımı cama dayadım. Bu ateşli ihanet acısı ne kadar sürecekti? Bir ay, altı ay, bir yıl? Daha mı uzun? Abi, iyi günde kötü günde hep yanımda olmuştu. En çok acı veren de buydu. Ona her şeyi anlatmıştım. Umutlarımı ve korkularımı, hayallerimi ve kabuslarımı paylaşmıştım. En içten düşüncelerimi.

Ve tüm bu zaman boyunca, ne yaptığını biliyordu. Benimle birlikte büyüdüğüm, hayatımın geri kalanını birlikte geçirmeyi planladığım çocuğun beni sırtımdan bıçakladığını düşünmeme izin verdi. Oysa bıçağı kullanan oydu.

Keşke ölseydi.

Hayır. Hayır, istemiyordum.

Keşke kafamdan, hayatımdan çıkıp gitseydi. Keşke ortadan kaybolsaydı ve bir daha onu düşünmek zorunda kalmasaydım.

Abi ile ilgili tüm düşünceleri kafamdan atmak için elimden geleni yaptım ama başaramadım. Ceketimi giydim, çantamı aldım ve merkeze doğru yola çıktım. Donna'nın bana ihtiyacı vardı ve onu hayal kırıklığına uğratmayacaktım.

Ön girişe doğru yürürken çocukların kahkahaları ve oyun sesleri beni karşıladı. Güvenlik görevlisiyle birkaç kelime konuştum — üzücü ama gerekli bir zorunluluktuk — ve koridordan geçerek büyük ortak salona doğru ilerledim. İçeri girdiğim anda, Abi'nin evime yaptığı ani ziyaretinden beri üzerimde olan gerginlik kayboldu ve kaşlarımı çatmak yerine dudaklarım geniş bir gülümsemeye büründü.

"Marlowe!"

Anya yerden kalkıp bana doğru koştu, saç örgüleri uçuşuyordu. Kollarını bacaklarıma doladı ve büyük, masum kahverengi gözleriyle bana baktı. Kalbim eridi. Her zaman çocuk istemiştım, ama Alexander kariyerini inşa etmekle o kadar meşguldü ki, bunu tartışmak bir yana, bebek yapmak için gereken şeyi yapmak bile imkansızdı. O zamanlar, bir çocuğun ilişkimizin parçalanmış parçalarını bir araya getirebileceğini düşünmüştüm. Şimdi geriye dönüp baktığımda, onun beni değil, hukuku daha çok sevmiş olmasına seviniyorum. Öyle olmasaydı, ona sonsuza kadar bağlı kalırdım ve bu... yavaş bir ölüm olurdu.

"Benimle oynar mısın?"

"Şimdi olmaz, Anya." Donna kızının başını okşadı, gözlerinin etrafındaki gerginlik yaklaşan terapi seansı hakkındaki endişesini ele veriyordu.

"Awww, anne." Anya büyük gözlerini kıptı. Henüz çok küçük olmasına rağmen, istediğini elde etmenin ya da en azından karşısındakini istediğini dikkate almaya zorlamanın yolunu bulmuştu.

Onun seviyesine çöktüm. "Belki sonra. Annemle önce yapmamız gereken bir şey var."

"Ben de gelebilir miyim?"

"Bu sefer olmaz tatlım." Donna, Anya'nın başının üstüne bir öpücük kondurdu ve ipeksi kestane rengi saçlarını okşadı.

Anya'nın alt dudağı titredi. Çalışanlarımızdan biri olan Carole'a işaret ettim. Carole hemen yanımıza geldi ve mutfakta tatlı bir şey vereceğine söz vererek durumu kurtardı. Carole, Anya'nın elini tutup onu uzaklaştırırken Donna, "Teşekkür ederim" diye fısıldadı. Andrew, yeni arkadaşlarından biri olan David ile oynamakla meşgul olduğu için kız kardeşinin veya annesinin ne yaptığına hiç dikkat etmedi.

"Hazır mısın?"

Donna yüzünü buruşturdu. "Sanırım."

Koluna dokundum. "Kontrol sende. İstemediğin hiçbir şeyi söylemek veya yapmak zorunda değilsin."

"Geldiğiniz için teşekkürler. Dikkatinizi gerektiren milyonlarca işiniz olmalı."

"Şu anda sadece bir tane var. Çok önemli bir tane."

Bana hafif bir gülümseme attı. "Hadi başlayalım."

Ben sessizce otururken, gönüllü terapistlerimizden biri olan Samantha, Donna'yı hayatının en acı verici deneyimlerinden bazılarını anlatması için nazikçe cesaretlendirdi. Onun gücü beni alçakgönüllü kıldı. Özenle inşa ettiği huzurun her an paramparça olabileceğini bilerek korku içinde yaşamak, hiçbir kadının çekmemesi gereken bir tür işkenceydi. Bir zamanlar sevdiği adamın çökmesini beklerken, yumurta kabukları üzerinde yürür gibi dikkatli davranarak bu durumu nasıl idare ettiğini görmek beni hayran bıraktı. Ben bunu yapamazdım.

Samantha konuşmasını bitirirken, koridorda bir kargaşa başladı. Aceleci ayak sesleri, çarpma sesleri, yükselen sesler. Terapi odaları, bariz nedenlerden dolayı tesisin sessiz bir bölümünde bulunuyordu ve herkes kurallara uyuyordu.

Ama bugün öyle değildi.

"Dışarıda ne oluyor?" Samantha dizüstü bilgisayarını kapattı ve ayağa kalktı. Bir kadın çığlık attı. Sonra bir başkası.

Elimi Donna'nın omzuna koydum. "Burada bekle."

Kapıyı birkaç santim açtım ve dışarı baktım. Sesler artık daha uzaktaydı, birinci kattaydı. Bir başka çığlık daha üst kata ulaştı. Samantha'ya döndüm. "911'i ara."

Koridorda parmak uçlarında yürüyerek, sırtımı duvara dayadım ve merdivenlerden aşağı kata baktım. Benim gibi birkaç kişi de gürültünün kaynağına doğru gidiyordu.

"Odalarınıza gidin," diye fısıldadım, el kol hareketleri yaparak. "Çabuk. Kapıları kilitleyin." Apartmanlara doğru koştular. Ben merdivenlerden aşağı indim,

ve giderek artan bir kötü his ciğerlerimi sıkıştırıyordu. Adrenalin kan dolaşımımı doldururken, kalın boğazımdan nefes almakta zorlanıyordum, ağzım kurumuştı. Aşırı tepki veriyor olabilirdim, ama içgüdülerim bana aksini söylüyordu. Polisi boşa uğraştırmakla ilgili bir azar işitmek, diğer seçeneğe göre daha iyiydi.

Kimseye çarpmadan birinci kata ulaştım. Kaos yavaş yavaş azalmış, sonra onu duydum. Bir erkek sesi. Öfkeli, yüksek sesli. Tehditkar.

"Karım nerede lan?"

Elimi ağzıma götürdüm. Mantıklı olan, mutfaktan geçip arka bahçeye çıkmaktı, ama ayaklarım beni ileriye, açık ve mevcut bir tehlikeye doğru götürdü. Bu kadınlara burada

burada güvende olduklarına dair güvence vermiştim ve bu güvenlik ihlal edilmişti. Onları terk etmeyi reddettim.

Ayaklarımın ucunda, ortak oturma odasına doğru ilerledim. Adamın bağırışları kulakları sağır edecek boyuta ulaşmıştı, talebini defalarca tekrarlıyordu. Olay yerini ilk kez gördüğümde kalbim durdu. Kadınlar ve çocuklar gözyaşlarıyla ıslanmış yanakları ve boğuk çığlıklarıyla birbirlerine sarılmışlardı ve 1,80 boyunda bir adam öfkeli bir boğa gibi etrafta dolaşıyor, havada bir silah sallıyordu.

Bir silah.

Lanet olası bir *silahı* vardı.

Donna'dan sonra üç çocuğuyla birlikte buraya taşınan ilk kadın olan Tanya, bana baktı ve beni gördü. Gözleri fal taşı gibi açıldı. Parmağımı dudaklarıma koydum. Polisin buraya gelmesi ne kadar sürerdi? Yardım gelene kadar beklemeli miydim, yoksa diplomasi becerilerimi kullanarak durumu yatıştırmaya mı çalışmalıyım?

Adam sırtı bana dönük olan bir kadına silahını doğrulttuğunda karar benim için verildi. "Karımı getirin, yoksa bu kaltak iyi geceler diyebilir."

Adam... Onu daha önce görmüştüm.

Oh, lanet olsun.

Donna'nın kocasıydı.

Gölgelerin içinden çıktım, ellerim havada. "Ona zarar verme."

Silahı ondan uzaklaştırıp bana doğrulttu. Daha önce hiç silah namlusuna bakmamıştım. Yakın bir tehlikeyle karşı karşıya kaldığımda yapacağımı düşündüğüm onca şey, tetiği bir kez çekince hayatımın sona ereceğini bilmenin soğuk ve acımasız gerçekliği karşısında yok oldu.

Kalbim bir drag yarışı arabasından daha hızlı atıyordu ve ensemdeki tüyler diken diken olmuştu. Ellerimin titremesini durdurmak için yumruklarımı sıktım ve cesaretim elverdiğince dik durdum.

"Lütfen. Onları bırakın. Burada sorumlu benim. Bu kadınların sizinle ve eşinizle hiçbir ilgisi yok."

Başımı hareket ettirmeden odayı taramaya çalıştım. Anya ve Andrew neredeydi? Onları göremiyordum. Donna'nın kocası eve ilk girdiğinde onları kaçırmışlar mıydı? Güvenlik görevlisi neredeydi? Neden etraf polislerle dolup taşıyordu?

Sorular zihnimi dövüyor, kafam karışıyordu, normalde net olan düşüncelerim karmakarışık, sinirlerim altüst olmuştu.

Tanrım, Samantha, umarım polisi aramışsındır.

Silahı indirmedi. Karanlık namluya bakmaktan kendimi alamıyordum. Her an, oradan bir kurşun çıkıp bana saplanabilirdi. Dizlerim titriyordu. Yutkunamıyordum.

"Sen." Kadınların arasından geçip silahı alnıma dayadı. "Seni tanıyorum lan."

Hava, nefes nefese kalmış çığlıklar ve ağlamalarla doldu, kadınlar birbirlerine daha sıkı sarıldılar, ben ise kafama silah dayalı halde orada duruyordum.

Öleceğim. Öleceğim. Nefes al. Sadece nefes al. Sakin ol.

Nolen, Tanrım. Lütfen ölmeme izin verme.

Ölümlle yüzleşmiş ve hayatlarının gözlerinin önünden nasıl geçtiğini anlatan insanlar... O insanlar yalan söylüyordu. Ben, şişkin gözleri ve kızıl yüzüyle, nefret ve intikam arzusu dolu ifadesiyle, güçlü ve öfkeli bir adamdan başka bir şey görmedim. Beni olduğum yerde donduracak kadar şiddetli bir korkudan başka bir şey hissetmedim.

"Sen karımı ve çocuklarımı benden çalan orospusun. Onların kafalarını yalanlarla dolduran sensin." Namluyu alnıma daha sert bastırdı. "Neredeler?"

Konuşmaya çalıştım, ama dilim ağzımda çok kalındı. Polis sirenlerinin sesini duymak için kulaklarımı zorladım, ama tek duyduğum kulaklarımda kanın çarpması ve kalbimin hızla atışının *güm güm güm* sesiydi.

"Nerede. Onlar. Nerede?" Üzerime eğildi, nefesi sarımsak, viski ve puro kokusuyla karışmıştı. Kokudan neredeyse kusacaktım.

"Bilmiyorum," diye fısıldadım. "Nerede olduklarını bilmiyorum."

En azından Anya ve Andrew için doğruydı. Belki de bu, onun sesimdeki gerçeği duyması için yeterli olurdu.

"Yalancı!" diye bağırdı. "Seni vurmayacağımı mı sanıyorsun, kaltak? Seni tam alnının ortasından vuracağım. Beynini bu güzel sarı duvarlara sıçratacağım. Sonra bir sonrakini, bir sonrakini vuracağım, ta ki biri bana *karımı* getirene kadar!"

"Buradayım." Küçük, tereddütlü ve korkuyla dolu ses arkamdan geldi. Gözlerimi sıkıca kapattım. *Donna, hayır.*

"Silahı indir, Michael. İstedğin benim. Buradayım."

Silahın baskısı kayboldu. Bacaklarım tutmadı. Yere yığıldım. Kendimi toparladığımda, anlık rahatlama yerini başka türden felç edici bir korkuya bıraktı. Kendimden başka biri için duyduğum korku.

Donna'nın boğazını tutmuş, silahı şakağına dayamıştı.

Ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Bölüm 29

Nolen

Bu olamaz.

KIRK BEŞ DAKİKA ÖNCE...

Yönetim kurulu toplantısı düşündüğümünden daha kısa sürede sona erdi. Bir kez olsun babam hepimizi ölümüne sorguya çekmedi, yani bu ayın kâr tablosunu rekor sürede bitirdik. Tabii ki, Kingcaid imparatorluğunun tamamının bir araya geldiği üç aylık yönetim kurulu toplantısında durum farklı olacaktı. O toplantı saatlerce sürdü ve babam ve amcalarım şirketin her bir bölümünü titizlikle inceledi.

Günlük işlerin yönetimini çocuklarına devretmiş olsalar da, Kingcaid'in üç şirketinin başkanları hâlâ işlerin başında idi.

E-postamı açtım ve birkaç ay önce Marlowe'dan transfer ettiğim asistanım Charlotte'un acil olarak ilgilenmem gerektiğini belirttiği ilk on e-postayı gözden geçirdim. Marlowe'un onu elinde tutmak istemesine şaşmamalı; o bir elmas gibiydi. Önceki asistanlarımın benim yardımımı gerektiren işleri hallederek her hafta bana kazandırdığı saatleri saymayı bırakmıştım. İlkine cevap yazmaya başladığımda kapım açıldı ve Abi, hemen arkasında Charlotte ile birlikte içeri girdi.

"Üzgünüm, Nolen. Beni geçip geldi."

"Sorun değil, Charlotte." Ona sıkı bir gülümseme gönderdim. "Bundan sonrasını ben hallederim."

Sandalyeyi masadan uzaklaştırdım, bir bacağımı diğerinin üzerine attım ve parmaklarımı çenemin altında birleştirdim. Charlotte'un ofisinden çıkıp kapıyı kapatmasını bekledim. Kapının kapanma sesini duyunca, ifademi düzelttim, bakışlarım soğuk ve dostça değildi.

"Belki bu sabah kendimi yeterince açık ifade edemedim, Abi, ama bu durmalı. Bu tacize yakın bir şey."

"Nolen, lütfen, özür dilerim. Her şey için özür dilerim. Lütfen beni dinle ."

Ellerimi indirdim ve dik oturdum. "Seni dinledik. İki kez. Bu Marlowe'un fikrini değiştirmeyecek. İşin bitti, Abi. Seni affetmek için

Seni affetmeye gücü yetmez ve ben onu ikna etmek için tek bir girişimde bile bulunmayacağım. Onu çok seviyorum, ona saygısızlık edemem. Ona *her zaman* destek olacağım."

"Biliyorum." Çenesi düştü, gözleri yenilgiyle donuklaştı.

Sonunda.

"Tavsiyemi ister misin?"

"Evet."

"Eve git, Abi. Ailenin yanına git ve başkasının peşinden koşmak yerine kendi hayatını kurmaya başla."

"Ailem benden nefret ediyor," diye fısıldadı. "Ben dışlanmış biriyim."

"Senden nefret etmiyorlar. Ve sen sadece kendini dışlanmış hissediyorsun çünkü bu rolü kendin seçtin." Ayağa kalktım, ceketimi ilikledim ve ona doğru yürüdüm. "Eve git," diye tekrarladım. "Karşılandığın zaman şaşıracaksın."

Dudaklarını ısırdı. "Belki de haklısın."

"Haklı olduğumu biliyorum." Kolunu okşadım.

Bana bakarken gözleri yaşlarla doldu. "Teşekkür ederim, Nolen. Senin nezaketin hak etmiyorum, ama minnettarım."

"Rica ederim." Kapıyı işaret ederek toplantının bittiğini belli ettim. "Görüşürüz..."

Arka arkaya ikinci kez kapı açıldı ve Jason ofisime sendeleyerek girdi. "Nolen. Çabuk gel. Marlowe."

İçim bir anda soğudu. "Ne oldu? Yaralandı mı?"

Başını salladı. "Bilmiyorum. Merkezde bir olay olmuş."

"Olay mı? Ne tür bir olay? Nereden biliyorsun?"

"Arama geldiğinde lobideki kafede polis teşkilatından bir arkadaşımla birlikteydim." Saçlarını iki eliyle kavradı. "Hadi *gidelim* lan."

Otelin önüne koşarken arabamı çağırdım. Binadan çıktığımızda araba orada bekliyordu. *Tanrıya şükür.*

"Bin," diye Jason'a bağırdım.

"Ben de geliyorum."

Abi. Kahretsin. Onun burada olduğunu unutmuşum. Tartışacak zaman yoktu. Cevap beklemeden arka koltuğa bindi. Ben de sürücü koltuğuna atladım. Jason kapısını çarptı. Gaz pedalına bastım ve yolun karşısına geçen bir grup turisti

Bir tanesi bir şeyler bağırdı ve el kol hareketleri yaptı.

"Bildiğin her şeyi anlat," dedim.

"Hiçbir şey bilmiyorum." Jason, virajı çok hızlı aldığımda ön paneli kavradı. Araba savruldu. "Siktir, dostum. Dikkat et."

"Üzgünüm," diye mırıldandım, ama üzgün değildim.

"Tek bildiğim, merkezde bir tür kavga olduğu ve birinin polisi aradığı."

Direksiyonumdaki Bluetooth düğmesine bastım. "John Fuller'ı ara."

John şerifti ve yakın bir arkadaşım. Neler olduğunu biliyordu. Telefonu üç kez çaldıktan sonra açtı.

"John, ben Nolen Kingcaid." Kırmızı ışıktaki yavaşladım. Sağa sola baktım. Kimse gelmiyordu. Yeşil ışığı bekleyen diğer arabaların kornalarını umursamadan gaza bastım. "Anladığım kadarıyla Gloria Patterson Merkezi'nde bir sorun var."

"Haberler yayılıyor," dedi. "Orada bir ekibim var ve bir rehine müzakerecisi yolda."

Başımı Jason'a çevirdim. Onun geniş gözleri kesinlikle benimkini yansıtıyordu. "Rehine müzakerecisi mi?" Yutkundum. Nefes alamıyordum. "Ne oluyor lan, John?"

"Bir adam içeri girmiş. Silahı olduğunu düşünüyoruz."

Dünyam başıma yıkıldı. Görüşüm bulanıklaştı, önümdeki yol yoğun bir sis bulutunda kayboldu. Gözlerimi kırıştırdım ve gaz pedalına daha sert bastım.

"Silah mı?" Dudaklarımı yaladım. "Emin misin?"

"Hayır, bu yüzden silahı olduğunu *düşünüyoruz* dedim. Şu anda bilgiler belirsiz."

"Orada buluşuruz."

Bana uzak durmamı emretmeden telefonu kapattım. Emretse bile beni durduramazdı, ama vardığımda gereksiz bir çatışmaya neden olurdu. Marlowe'un tehlikede olma ihtimali yüzde bir bile olsa, beni oradan uzak tutacak hiçbir şey yoktu. Jason'ın da aynı şekilde hissedeceğini bilmek için ona sormama gerek yoktu.

"Bir silah." Jason'ın sesi titriyordu. "Tanrım, Nolen."

"Biliyorum." Çenemi sıktım, azı dişlerimi gıcırdattım. "O iyi olacak. Akıllı ve becerikli biridir."

"Ve geveze."

Normalde böyle bir şakaya gülümser ya da kıkırdar, ama bu sefer öyle olmadı. Anladım. Marlowe'un efsanevi öfkesi, bu tür bir durumda bir sürü belaya yol açabilirdi. Tanrım. Sakin kalması iyi olurdu ve içeride bir tetikçi varsa, polis onu yakalayana kadar o pisliğin söylediği her şeyi yapması iyi olurdu.

"Kadınlardan birinin kocası ya da partneri olmalı, değil mi?"
Düşüncelerimi dile getirdim. "Girişteki güvenlik görevlisini nasıl geçti?"

"Spekülasyon yapıyorsun."

"Elimde değil. Aklım çok karışık." "Benimki de."

Sessiz kaldık. Arkada oturan Abi'ye baktım. Pencereden dışarı bakıyor, alt dudağını tekrar tekrar ısıırıyor ve bir litre süttten daha solgundu. Marlowe'a ve bana ne yapmış olursa olsun, arkadaşına olan sevgisini inkar edemezdim. Yöntemleri berbattı, ama kalbi saftı.

Marlowe ve benim kısa bir süre önce açtığımız binaya vardığımızda, birkaç sokak lambası arasına sarı bant asılmıştı. Kadınları ve çocuklarını güvenli bir yere kabul ettiğimiz mutlu bir gündü. İyileşebilecekleri bir yer.

Öfke içimi parçaladı. Bu piçi ele geçirirsem, uzuvlarını vücudundan koparırdım. Ve kadınının tek bir saçına bile zarar verirse, onu öldürürdüm. Sonuçları umursamazdım.

Bantın diğer tarafında durdum. Dışarıda birkaç polis arabası gelişi güzel park etmiş, ışıkları yanıp sönüyordu. Arabadan indiğimde John'u göremedim ve polislerin hiçbirini tanıımıyordum.

"Arkadaşını gördün mü?" diye sordum Jason'a.

Etrafına bakındı. "Hayır. Diğerlerinden birini alalım."

"Hey, burada olamazsınız." Üniformalı bir memur bize doğru koşarak geldi ve kollarını salladı. "Geri çekilin."

"Kız arkadaşım, onun kız kardeşi, o binada."

"Sen İsa Mesih olsan ve Meryem Ana o binada olsa bile umurumda değil. Burada olamazsın."

"Bundan sonrasını ben hallederim, Memur Houghton."

Döndüm. "John. Tanrıya şükür." Elini sıktım. "Keşke gelmeseydin, Nolen."

"Bu savaşı kaybettik, John. Kazanabileceğimiz savaşa odaklanalım. Kim ihbar etti?"

"Terapistlerden biri. O sırada bir müşteriyle birlikteydiler. Kargaşayı duydu ve Marlowe ona polisi aramasını söyledi."

"Benim Marlowe'um mu?" *Aptalca bir soruydu. Kaç tane Marlowe vardı ki?*

"Evet."

"Sadece bir kişi olduğundan emin miyiz?" diye sordu Jason.

"Öyle düşünüyoruz, ama rehine müzakerecisi buraya geldiğinde daha fazla bilgi sahibi olacağız."

"Peki o zamana kadar?"

Bana sert bir bakış attı, uyarı dolu bir bakış. "Bekleyeceğiz."

"Güvenliği nasıl geçti?" Yine Jason.

"Muhafızın kafasına vurdu. Zavallı adam dışarı çıkmayı başardı ve ekibimden biri onu aldı. Kafası karışık. Belki beyin sarsıntısı geçirmiştir. Bundan daha kötüsü yok. Yanında sağlık görevlileri var."

Daha fazla güvenlik konusunda ısrar etmeliydim. Ama Marlowe kadınların olabildiğince normal hissetmelerini istemişti, ben de razı oldum. Sonunda hayatlara mal olabilecek bir hata.

Marlowe'un hayatına

mal oldu. Buna

dayanamazdım.

Onun değil. Şimdi değil. Birbirimizi yeniden bulduğumuzda değil.

"Nolen, dinliyor musun?" John yüzümün önünde elini salladı. "*Burada kal* dedim. Ciddiyim. Beni seni kelepçeleyip ekip arabamın arkasına koymaya zorlama."

"Tamam. Tamam. Lanet olsun. Seni duyuyorum."

John, derin bir sohbete dalmış bir grup polisin yanına gitti. Ben, içeride ne tür korkunç şeyler olduğunu merak ederek gözlerimi eve dikmiştim ki, Jason konuştu.

"Abi nerede?"

Bölüm 30

Marlowe

**Sahip olduklarımızı, kaybedene kadar değerini
bilmiyoruz.**

Pencereden dışarıyı göremiyordum, ama sirenlerin çaldığını duymuştum. Michael, Donna'nın kocası da dahil olmak üzere hepimiz duymuştuk. O anda hayatımdan ve ortak oturma odasında birbirine sarılmış kadın ve çocukların hayatlarından en çok korktuğum andı. Kendini kaybetmiş, odada öfkeyle dolaşıyor, masaları ve sandalyeleri tekmeliyor, duvarlara yumruk atıyordu.

Neyse ki, kör öfke anı silahını ateşlemeden geçmişti. Küçük merhametler için minnettar olmalıyız diye düşündüm, ama benim baskın duygum o kadar güçlü bir öfkeydi ki, onu kontrol edemeyeceğimden endişelendim. Beni olduğum yere donduran önceki korku yok olmuş, yerine nefret gelmişti.

Sakin olmaya çalışıyordum ama zaman geçtikçe ve polis harekete geçmediğinde, sabırsızlanmaya başladım. Orada ne halt ediyorlardı? Neden binaya baskın yapıp bu adamı gözaltına almamışlardı? O tek başınaydı.

Peki Samantha neredeydi? Benim emrimi yerine getirip 911'i aramış olmalıydı, ama onu görmemiştim. Dışarı çıkmayı başarmış mıydı? Öyle umuyordum. Ve benimle birlikte burada olmayan diğer tüm sakinleri de yanına almış olmasını umuyordum.

Michael tekrar pencereye doğru yürüdü. Perdelerin arasından dışarı baktı. Polisler kısa bir süre önce gelmeye başladığından beri bunu birkaç kez yapmıştı ve her seferinde, elimden geldiğince çok sayıda kadın ve çocuğu alıp kaçmayı düşünmüştüm. Ama bu geçici düşünce, kısa sürede sağduyuyla yerini değiştirmişti. Kaçmamızın imkânı yoktu. En iyisi beklemek ve polisin onunla ilgilenmesini sağlamaktı. Psikopatlarla ilgili tonlarca deneyimleri olmalıydı.

Donna'nın gözlerine baktım ve ona güven verici bir gülümseme attım. *Her şey yoluna girecek.* Bana inanmadığını anlayabiliyordum. Kendini yenilmiş hissediyordu, özgürlüğü tattıktan sonra tekrar hücrelerine geri dönen bir mahkum gibi, özgürlüğün tadını çıkardığı anlar sadece bir rüya gibi kalmıştı.

Donna ayağa kalktı ve kocasının yanına gitti. Koluna nazikçe dokundu. "Michael, lütfen bu kadınları ve çocukları bırak. Seninle geleceğim. Nereye istersen. Ama onlar masum. Bunu hak etmiyorlar."

Bu yalvarışı birkaç kez denemişti. Her seferinde kulak ardı edilmişti. Bu sefer bir tepki aldı.

"Kapa çeneni, kaltak." Michael, Donna'nın yüzüne bir tokat attı.

Odadaki herkesin ağzı açık kaldı ve birkaç küçük çocuk ağlamaya başladı. Donna hiçbir şey söylemedi. Yerden kalkıp, kanayan ağzını iki parmağıyla sildi ve şöminenin yanındaki yerine geri döndü. Yere oturdu, bacaklarını göğsüne çekip sırtını duvara dayadı. Harekete geçtim ama o başını salladı. Sadece bir kez.

Orada kal, dedi.

İçimde yeni bir öfke seli yükseldi, patlamasına izin versem korkunç sonuçlar doğurabilecek bir gayzer gibi. Öfkemi bastırmaya alışkın değildim, ama bu sefer kendimi kaybetmemem gerektiğini biliyordum. Rulet oynadığım sadece kendi hayatım değildi.

Nolen olanları biliyor muydu? Hayır. Nasıl bilebilirdi ki? Tanrım, ona sarılmak ve onun bana sarılmasını istiyordum. Kader, birbirimizi bulduğumuz anda araya girip bizi ayıramazdı. Hayat bu kadar acımasız olabilir miydi?

Michael pencereye geri döndü. Parmaklarımı yavaşça yerde gezdirdim ve sağımdaki kişinin elini tuttum. Josie, birkaç gün önce buraya gelmiş yirmi yaşında bir kızdı. Son kalan yeri o almıştı. Onu rahatlatmak için elini sıktım.

"Sorun yok," diye fısıldadım. "Her şey yoluna girecek..."

Sözlerim yarıda kaldı, şoktan ağzım açık kaldı. Eski en iyi arkadaşım girişte duruyordu, elinde bir beyzbol sopası vardı. Şu ana kadar onu fark eden tek kişi bendim, ama diğerleri onu görürse, çılgılık atıp Michael'ı uyarabilirlerdi. Ona baktım. Onu görmemişti. Ona gitmesi için bir işaret yaptım, bileğimi hızlıca salladım ve gözlerimi genişlettim. O başını salladı ve çenesini ona doğru salladı, sonra beyzbol sopasını daha yükseğe kaldırdı.

Tanrım.

Bastırdığım korku geri döndü. *Ne halt ediyor bu kadın?* Beyzbol sopası silahla boy ölçüşemezdi. Donna bakışımı takip etti. Dudakları aralandı. O da Michael'a, sonra Abi'ye, sonra bana baktı. Bacaklarını açtı. Ne yapacağını tahmin ettim ve ondan önce davrandım. Anya ve Andrew

annelerine ihtiyaçları vardı. Bu tesisi ben açmıştım. Bu kadınları buraya ben getirmiştim. Güvenlik görevlileri tutmuştum, ama yeterli olmamıştı. Bu riski ben almam gerekiyordu.

Soluma döndüm. Bu açıdan, bana dönmek zorunda kalacak ve Abi'ye kaçma şansı verecekti. Eğer bunu deneyecekti, ona başarı şansı en yüksek olan durumu yaratmak benim borcumdu.

Nefes almakta zorlanıyordum ve Michael'a yaklaşırken tüm vücudum titriyordu. Beni gördü, hızla dönüp silahı doğrudan bana doğrulttu.

"Otur!"

"Lütfen." Ellerimi başımın yanına kaldırdım. "Çocuklar yorgun ve açlar. En azından onlara içecek bir şeyler getirebilir miyim?"

"Hayır. Şimdi dizine kurşun sıkmadan önce otur lan."

Abi'nin yaklaştığını göz ucuyla görmeme rağmen gözlerimi ondan ayırmadım. Birkaç saniye daha. Onu konuşmaya devam ettirmeliydim.

"Onlar çocuk. Masumlar. Anya ve Andrew gibi. Bunu yapmak istemezsin, Michael. Onlara yapma. Diğer çocuklara da yapma."

Çocuklarından bahsetmek öfkesini dindirdi ve bir an için, önümde duran tek şey ailesini özleyen ve kendi sonunu getirdiğini fark eden yıkılmış bir adamdı. Omuzları çöktü ve silahı birkaç santim indirdi.

Bu yeterliydi. Abi

sopayı salladı.

Michael yere yığıldı.

Kargaşa çıktı. Kadınlar çocukları kucaklarına alıp odadan ıglık atarak kaçtılar. Ben tökezleyip kırımın üstüne düştüm. Abi beyzbol sopasının başını yere koydu ve Michael'a baktı.

"Sanırım vurdum..."

Sırt üstü yuvarlandı ve silahı ateşledi. Abi göğsünden vuruldu. ıglık attım ve Michael'a atıldım. Bacağımdan bir şey vurdu. Dizimin üstünde bir acı patladı ve bir saniye için her şey karardı.

"Kıpırdama! Kimse kıpırdamasın!"

Botlar ahşap zeminde gürültüyle yankılandı. Sesler emirler yağıdırıyordu. Daha fazla silah sesi. Kulaklarımı kapatarak yüzümü buruşturdum. Başım yana doğru eğildi. Michael birkaç metre ötede yatıyordu, gözleri açıktı ama hayat yoktu, alnının ortasında mükemmel bir yuvarlak delik vardı.

"Abi." Kendimi yerden sürükleyerek ilerledim. "Yardım edin," diye boğuk bir sesle bağırdım. "Biri yardım etsin."

Kan bluzunu ıslatmış, hızla yayılıyordu. Nefes almakta zorlanırken, donmuş elini elimde tuttum.

"Tanrım, Abi, çok üzgünüm."

Konuştu ama onu duyamadım. Kulağımı ağzına dayadım. "Seni seviyorum ve özür dilerim. Beni affet."

Oda sağlık görevlileriyle dolarken, "Seni affediyorum" diye bağırdım.

"Seni affediyorum."

Bölüm 31

Nolen

Artık neredeyse biyonik bir insan.

Önümde açılan manzara bir savaş alanını andırıyordu. Savaş alanında bulunmuşluğum yoktu ama korku çığlıkları ve havadaki kan kokusu bir benzerlik taşıyordu. Otuzlu yaşlarında beyaz bir erkek sırt üstü yatıyordu, alnının ortasında bir delik vardı ve birkaç metre ötede sağlık görevlileri bir kadının etrafında toplanmıştı.

"Marlowe!" Polislerin arasından geçtim. "Tanrım, Marlowe." O değildi. *Oh, lanet olsun. Abi.*

Bir sağlık görevlisi kalp masajı yaparken, diğeri kadının koluna damar yolu açıyordu.

koluna damar yolu açıyordu.

Başka bir sağlık görevlisinin hastanın burnuna ve ağzına oksijen maskesi taktığını gördüm

ve ağzına oksijen maskesi takarken gördüm. "Marlowe!" Onun yanına dizlerimin üzerine çöktüm. Jason yanımda yere yığıldı, yüzü renksizdi.

Maskeyi aşağı çekti. "Ben iyiyim. Abi... o... o..." Boğazından bir hıçkırık çıktı ve kalbim parçalandı. Acil tıp teknisyeni maskeyi yerine takarken, diğeri uyluk kısmındaki silah yarasına benzeyen yarayı tedavi ediyordu. Uzman olduğumdan değil ama altında çok fazla kan birikmişti. Bacağına turnike bağladı.

"Hiçbir şey için endişelenme. Ben buradayım. Ben buradayım." Elini tuttum. "İyi olacak mı?" En yakınımıdaki sağlık görevlisine sordum.

"Onu hastaneye götüreceğiz. Doktorlar muayene ettikten sonra daha fazla bilgi verecekler."

"Ben de onunla geliyorum." "Ben de," dedi Jason.

İki acil tıp teknisyeni sedyenin iki ucunda durup onu kaldırdı. "Ambulansta sadece biriniz için yer var, o yüzden çabuk karar verin. Beklemeyeceğiz."

"Sen git." Jason omzumu sıktı. "Senin arabayla peşinden gelirim."

Sağlık görevlilerinin peşinden koştum ve ambulansın arkasına bindim. Kapılar çarparak kapandı.

"Nolen." Maskeden sesi boğuk geliyordu, ama elini kaldırıp maskeyi çıkarmak istediğinde onu durdurdum.

"Çıkarma."

Gözleri korkuyla doldu. Saklamaya çalıştı ama benden hiçbir şey saklayamazdı. Onu çok iyi tanıyordum.

"Ne oldu? Konuş benimle."

Sadece bir saniye tereddüt etti. "Bacağımı kaybedecek miyim?"

Karnımda bir korku yumruğu oluştu. Ambulansın arkasında bizimle birlikte seyahat eden acil tıp teknisyenine bir bakış attım. O, ne onaylayıp ne de reddederek stoik bir tavır sergiledi. Sanırım o da bilmiyordu. Sadece bir cerrah bu teşhisi koyabilirdi.

Parmaklarımın arkasını yanağına sürdüm. "Seni hastaneye götürelim, tamam mı? Doktor seni muayene edince daha fazla bilgi sahibi oluruz."

"Abi öldü mü?" O kadar sessiz konuştu ki, onu duyabilmek için ona yaklaşmak zorunda kaldım

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdim. Gördüğüm kadarıyla, durum pek de iyi görünmüyordu. *iyi görünmüyordu. Silahlı ve öfkeli bir adam ortalıkta dolaşırken binaya gizlice girerek ne yapmaya çalıştığını sanıyordu?*

"O beni kurtardı," diye fısıldadı Marlowe. "Hepimizi kurtardı."

Sanırım cevabımı aldım.

"Enerjini saklamaya çalış, tamam mı bebeğim?"

"Kedicik'e ne oldu?"

Bir umut ışığı içimi aydınlattı. EMT'nin gülümsediğini fark ettim.

"Sen iyileşip bana pençelerini gösterdiğinde 'kedicik' geri dönecek."

Yarı gülerek, sonra öksürdü. "Beni güldürme."

"Şaka yapan sensin." Nemli alnına bir öpücük kondurdum. "Dinlen. Yakında orada olacağız."

Hastaneye vardığımız andan itibaren kaos hüküm sürdü. Beyaz önlüklü sağlık görevlileri Marlowe'un sedyesinin etrafında toplandılar ve beni kenara ittiler. Onu çift kanatlı bir kapıdan geçirdiler. Peşlerinden gitmeye çalıştım, ama benden birkaç santim daha uzun, iri yarı bir erkek hemşire yolumu kesti.

"Beyefendi, lütfen oturun."

"Ona ihtiyacım var," diye yalvardım.

"Şu anda ona doktor lazım, siz değil. Lütfen oturun. Yaralarının durumunu öğrenir öğrenmez sizi bulmaya geleceğim."

O kapıdan hızla geçerken, ben onun arkasını izledim. Kapılar bana doğru açıldı, sanki alay ediyorlardı. Onun emrini görmezden gelip onu takip etmeyi düşündüm. Gerçekten düşündüm. Ama kabul etmek ne kadar acı verse de, ona yardım edemezdim. Onlar bu konuda yetenekliydi, ben değildim.

Hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim.

Resepsiyon alanına doğru ilerlerken, Jason girişten koşarak geçti. Hâlâ rengini geri kazanamamıştı, cildi solgun ve nemliydi. "Onu muayene ediyorlar." Elimi omzuna koydum. "Tüm yolculuk boyunca yol boyunca bilinci açıktı." "Acı

çekiyor mu?"

Omuz silktim. "Marlowe'u bilirsin. Acı çekse bile muhtemelen söylemez."

"Tanrım, ne kadar kan var." Salla salla yürüdü, bir sandalye kapıp üzerine çöktü.

Ben de yanındaki sandalyeye oturdum.

"Başını dizlerinin arasına koy." Jason'ın kan görmeyi sevmediğini şimdiye kadar unutmuştum. Sık sık karşılaşmadığın bir şey olduğunda unutması kolay bir şeydi.

Benim önerimi dinledi. Elimi sırtına koydum.

"Burnundan nefes al."

Birkaç derin nefes aldıktan sonra doğruldu. "İyiyim. Lanet olsun, Nolen. Onu vurdu. O piç kurusu onu vurdu."

"Onu oraya gitmesine izin vermemeliydim. Yalnız başına."

"Saçmalama. Birincisi, Marlowe'un bağımsızlığını kısıtlamaya çalışmak, onu kısırlaştırmaya giden tek yönlü bir yoldur. İkincisi, deli bir herifin silahla ortaya çıkacağını bilemezdin."

"Daha fazla güvenlik talep etmeliydim. Bu benim hatam." Yutkundum.

"Bana bacağını kaybedecek mi diye sordu." Ona kasvetli bir şekilde baktım.

"Ya bacağını kaybederse, Jason?"

"Kaybetmeyecek."

Beni ikna etme girişimi başarısız

oldu. "Bunu bilemezsin."

"Hayır, bilmiyorum. Ama gerçekleri öğrenene kadar tahminlerde bulunmanın ne anlamı var?" Jason'ın hemen her şeye karşı sergilediği sakin ve mantıklı yaklaşımı bana bir anlık huzur verdi. Haklıydı.

"Beklemeyi

sevmiyorum." "En

kötü kısmı da bu."

"Ailenizi aradınız mı?"

"Hayır. Daha fazla bilgi edindiğimizde arayacağım."

Sessizliğe büründük. Oda içinde dolaştım, oturdum, yine dolaştım ve çok fazla kötü kahve içtim, ama ellerimle bir şeyler yapmam gerekiyordu.

"Abi'nin durumunu duydun mu?"

Kafamı salladım. "Merkezde durumu iyi görünmüyordu."

"Ne öğrenebileceğime bakacağım." Resepsiyon alanına doğru yürüdü ve resepsiyonistle konuşmak için sırada bekledi. Aile üyesi olmadığı için ona bir şey söyleyeceklerini sanmıyordum, ama bu durum, Abi'nin babası ve üvey annesiyle kimse iletişime geçmeye çalışmış mı diye merak etmeme neden oldu. Onların numarası bende yoktu, ama kolayca bulabilirdim.

Beş dakika sonra resepsiyondan uzaklaştı ve yüzündeki ifade bana bilmem gereken her şeyi anlattı. Kahretsin.

"Kurtulamadı." Tekrar koltuğuna oturdu ve çok yorgun görünüyordu. "Ne berbat bir durum."

"Ailesinin numarasını biliyor musun?"

"Hayır." İki eliyle saçlarını taradı ve ellerini orada bıraktı. "Kötü bir şey yaptığını biliyorum, ama bunu hak etmedi."

"Hayır, hak etmedi. Charlotte'tan Abi'nin ailesinin iletişim numarasını bulmasını isteyeceğim." Hızlıca bir mesaj yazdım. Marlowe'dan bahsetmedim.

Hastaneye vardığımızdan dört uzun saat sonra, daha önce yolumu kesen iri yarı hemşire solumdan yaklaştı. Jason gibi ben de ayağa fırladım.

"Cerrah birazdan sizinle görüşecek, ama ben mümkün olduğunca çabuk haber vermek istedim." Gülümsedi. "Ameliyatı çok iyi atlattı. İyileşecek."

"Oh, şükürler olsun." Dizlerim tutmadı. Jason beni destekledi. Aramızda her zaman böyle olmuştu. Birimiz ihtiyaç duyduğunda diğerine güç verirdik, ama muhtemelen o da benim gücüme ihtiyaç duyuyordu. "Onu görebilir miyiz?"

"Birazdan. Şu anda dinleniyor. Odasına yerleştirilir yerleştirilmez sizi ."

Marlowe'un bacağına ameliyat eden cerrah bizi görmeye geldi. Kurşunu çıkarmayı başarmıştı, ancak kurşun vücuda girerken uyluk kemiğini parçalamıştı, bu da cerrahın kemiği tekrar birleştirmek için metal plakalar kullanması gerektiği anlamına geliyordu. Marlowe'un önünde uzun bir iyileşme süreci vardı, ama benim için önemi yoktu. Tüm bu süre boyunca onun yanında olacaktım.

Söz verdiği gibi, hemşire bizi Marlowe'un yanına götürmek için geri geldi. Kapısının önünde dururken midem düğüm düğüm olmuştu. Aslında aptalcaydı. Gergin olacağım hiçbir şey yoktu.

"Sen önce gir. Ben burada bekleyeceğim."

Jason'a minnettar bir gülümseme attım. şu an için en yakın akrabası olarak, kız kardeşini benden önce görmeye hakkı vardı, ama Jason böyleydi.

Kapıyı tıklattım ve açtım. Marlowe'un bacağı alılıydı ve bir tel aparatla yatağın üzerinde asılı duruyordu. Bana bir bakış attı ve gözyaşlarına boğuldu.

"Hey." Onun bacağını sarsmamaya dikkat ederek yatağın ucuna oturdum. Onu olabildiğince nazikçe kollarımın arasına aldım. "Sorun yok. Sen iyisin. Ben buradayım." Saçlarını okşadım ve ağlamasına izin verdim. Olaylar başladığı andan itibaren yaşadığı stres muazzam olmalıydı. Marlowe güçlü bir kadındı, ama herkesin bir sınırı vardır.

"Acın var mı?"

"Hayır. Bana morfin verdiler."

Burnunu çekti ve buruşuk bir mendille burnunu sildi. Yatağının yanındaki küçük masadan kutuyu aldım ve ona uzattım. Bir tane çıkardı ve burnunu sildi.

"Bacağıma metal plakalar taktılar."

"Biliyorum. Cerrah söyledi." "Artık neredeyse biyonik oldum."

Kıkırdadım. *İşte benim kızım.* "Havaalanı güvenliğini tek başına gemene izin vereceğim."

"Gt."

"*Senin pisliğin.*" şakalar sona erdi, ikimiz de günün olaylarını tam olarak sindirebilmiş gibi değilmişiz gibi birbirimize bakıyorduk. Sanırım bu biraz zaman alacaktı.

"Beni öldüreceğini sandım," diye fısıldadı. "Hepimizi ldreceğini."

Göğsümde bir baskı hissettim. Kollarımı onun etrafına doladım, kollarındaki kabloları yerinden çıkarmadan olabildiğince ona yakın tutmaya çalıştım. "Seni seviyorum. Seni çok seviyorum."

Vücudu titriyordu, ama gözyaşları kurumuş olmalıydı çünkü hiç ağlamıyordu. Bana sarıldı, ben de ona sarıldım. Birbirimizin kollarına sarılmış olarak ne kadar süre öyle kaldığımızı hatırlamıyorum.

"Abi...?"

Ondan uzaklaştım, gözlerinin içine baktım ve başımı salladım. "Çok üzgünüm."

Ellerini kucağında birleştirdi ve onlara baktı. "Onun ölmesini diledim, Nolen. Bu sabah, onun ölmesini diledim. Sadece bir anlığına, ama bu düşünce aklımdan geçti. Öyle demek istemedim. Yemin ederim öyle demek istemedim." Bana uzandı, sonra geri çekildi. "Bu benim hatam. Hepsi benim hatam."

"Hayır, Marlowe. Suçlu, silahı ateşleyen adam. Hepimiz o anın heyecanıyla bazı şeyler düşünürüz, ama bu, onların gerçekleşmesini istediğimiz anlamına gelmez. Bunu omuzlarına yükleme. Seni yiyip bitirir."

"O sadece beni kurtarmak için oradaydı."

"Ve kurtardı. Sonunda kahramanca bir şey yaptı. Seni, Donna'yı, Anya'yı, Andrew'u ve diğer tüm kurtulanları kurtardı."

"Onu affettiğimi söyledim. En azından bunu yapabilirdim." "Peki affettin mi?"

Kafasını salladı. "Affettim."

Bölüm 32

Marlowe

Bunu hiç beklemiyordum.

DÖRT HAFTA SONRA...

Donna'ya el salladım ve Anya ile Andrew'a öpücükler gönderdim. Onlar da o kadar şiddetle el salladılar ki, kolları vücutlarından kopacak gibiydi. Üç hafta önce Donna, bir zamanlar kocasıyla paylaştığı aile evine geri taşınmıştı. İlk başta bu kararı beni şaşırtmıştı, ta ki bunun geçici bir karar olduğunu söyleyene kadar. Evi satıp yeni bir eve taşınmayı ve sonunda geçmişin karanlık gölgelerini geride bırakmayı planlıyordu. Ona merkezde kalması için ısrar ettim, ama kararından vazgeçmedi. Onun sözleriyle, "Ciddi bir sorunu olan biri benim yerime ihtiyaç duyuyor."

"O iyi bir insan," dedi Nolen arabayla uzaklaşırken. "Kingcaid şirketine büyük katkı sağlayacaktır."

"Ona şirkette bir rol teklif ettiğin için teşekkür ederim." Dizine dokundum. "Yeni bir başlangıç hak ediyor."

"Ve yeni bir başlangıç yapacak." Dudaklarını ısırdı. "Daha hızlı taşınabilmesi için evini satın almayı teklif ettim, ama reddetti."

Nolen'in fedakarlığı beni şaşırtmadı, ama Donna'nın teklifini reddetmesi de. Kocasını çok uzun süre onun hayatını kontrol etmişti. Kendi gücünü kullanmak, kendi kaderini kontrol etmek istemesi anlaşılabilir bir şeydi.

"Yine de teklifini takdir etmiş olmalı." Nolen otoyol girişini geçip gitmişken arkama baktım. "Dönüşü kaçırdın."

"Evet, kaçırdım." Dudakları yukarı kıvrıldı.

Kaşlarımı çattım. "Nereye gidiyoruz?"

"Göreceksin." Elimini tutup parmak uçlarımı öptü. "Sabırlı ol, kedicik."

"Yine sır saklıyorsun, Kingcaid. İtiraf etmezsen seni azarlayabilirim."

Göğsünden bir kahkaha yükseldi. Elimi tekrar kucağıma koydu. "Bu hoşuma gitti. Bu azarlama ne anlama geliyor? Yolun bir yerinde şaplak atacak mısın?"

Ben homurdandım. O ise zafer dolu bir gülümsemeyi bastıramadı. "Zamanı gelince her şey ortaya çıkacak."

"Hastayım." Bu, üç hafta önce hastaneden çıktığımdan beri, Donna'nın merkezden taşınacağını söylediği günden beri birçok kez kullandığım bir karttı.

"İyi denemeydi, kedicik." Bacağıma hafifçe vurdu. "Ugh. Çok sinir bozucusun."

"Bunu bana defalarca söyledin."

Kollarımı kavuşturup homurdandım, bu da onu yine güldürdü.

"Somurtmana bayılıyorum."

"Somurtmuyorum."

"Gerçekten mi? O zaman bu ne?" Alt dudağımyı parmağıyla okşadı. "Bana somurtmak gibi geldi."

"Oh, sus, Bay Mükemmel."

Yüzünde Jackson Pollock tablosu gibi kendini beğenmişlik yayıldı. Nereye gittiğimizi anlamaya çalışırken pencereden dışarı baktım. Çok geçmeden Nolen bir marketin otoparkına girdi. Kafam karışmış bir şekilde yanağımyı kaşımaya başladım.

"Beni buraya mı getirdin? Bir 7-Eleven'a mı?"

"Hayır." Kapı cebine uzanıp, bir köşesine Kingcaid logosu kazınmış bir uçak uykı maskesi çıkardı. "Bunu tak."

"Neden?"

"Çünkü nihai varış noktamızın sürpriz olmasını istiyorum."

"Kaşlarımı kesersen, çocuk sahibi olamayacağından emin olacağım."

Onun içten kahkahası içimi ısıttı. Son birkaç haftadır onsuz ne yapardım bilmiyorum, özellikle de giyinmek bile beni yorarken. Fizik tedavi uzmanıma göre bunların hepsi iyileşme sürecinin bir parçasıymış. Ama bu, ondan nefret edemeyeceğim anlamına gelmiyordu. Evet, ondan nefret ediyordum. Ateşli, cehennemde yanacak kadar şiddetli bir nefretle.

"Sana gözlerini bağıyorum, uyuşturmuyorum. Kaşlarını kalsırsam fark ederdin herhalde."

"Evet, şey, sen... beceriklisin."

"İltifatın için teşekkürler. Şimdi oyalanmayı bırak da şu lanet şeyi tak."

"Tamam, tamam. Tanrım, çok sinirlisin." Maskeyi yerine taktım. "Eğer hastalanırsam, kesinlikle kucağına yapacağım."

"Böyle bir bayana sahip olduğum için ne kadar şanslıyım?"

Bu sefer ben güldüm. Nolen her duruma bir cevap bulurdu.

Arabanın hareketini hissetmek ama ön camdan dışarıyı görememek kafa karıştırıcıydı. Yolun virajlarını takip etmeye çalıştım ama birkaç dakika sonra vazgeçtim. Bildiğim kadarıyla, sırf eğlence olsun diye daireler çiziyor olabilirdi. Ona her şeyi yapabileceğini düşünürdüm.

Araba durdu. Nolen emniyet kemerini çözdü, ben de bunun trafik ışıklarında durmak değil, varış noktasına geldiğimiz anlamına geldiğini düşündüm.

"Geldik mi?"

"Evet."

"Peki burası neresi?"

"Görürsün. Gözlerini kapalı tut. Sana yardım etmek için geliyorum

."

Onun kapısı kapandı, sonra benimki açıldı. Kemerimi çözdü. "Bacağını çıkarabilmen için seni döndüreceğim."

Kıkırdadım. "Senin bacağını üzerinden atmana karşılık olarak." "Önce önemli olan şey."

İkimiz birlikte, iki ayağımı da yere basmayı başardık. Bu alçıyı çıkarmak için sabırsızlanıyordum, ama en az dört hafta daha beklemem gerekiyordu. En azından. Çok zahmetliydi.

"Tamam, ayağa kalk. Kafana dikkat et."

"Sen kafama dikkat et. Ben hiçbir şey göremiyorum."

"Başlıyoruz." Omuzlarımı tuttu. "Sakin ol. Elini kapının üstüne koy. İşte böyle. Bana yaslan. Ben tutuyorum."

"Koltuk değneklerimi alabilirim." "Gerek yok."

Yavaşça ilerledik. Aşağıya baktığımda, krem rengi taşlarla döşeli bir yol ve her iki yanında düzgünce kesilmiş çimler görünüyordu.

"Adım at. İşte böyle. Tamam, orada bekle."

"Nereye gideceğim? Ben körüm."

Göğsünden yine bir kahkaha yankılandı. "Hazır mısın?"

İrkıldım. Arkamda yürüdüğünü duymamıştım. Nefesi kulağımın dibinde fısıldıyordu, elleri sıcak ve rahatlatıcıydı, kollarımı kavradı.

"Evet." Kalbim daha hızlı atıyordu, içim heyecan ve beklentiyle titriyordu. Belki biraz da endişeyle.

Göz bağımı kaldırdı. Vegas'ın parlak güneş ışığı retinamı deldiğinde gözlerimi kırptım. Görüşümün netleşmesi birkaç saniye sürdü. Önümde kırmızı çatılı, kapısının üzerinde sarmaşıklar büyüyen geniş bir ev vardı. Güzel bir ev. Muhteşem.

Durun. Bu evi tanıyorum. Bir nevi.

Yoğun bir şekilde konsantre oldum. Bir anı aklıma geldi. Uzun zamandır unutulmuş bir anı, aniden zihnimin ön saflarına çıktı.

"Aman Tanrım."

"Tanıdın mı?"

Elimi göğsüme koydum. "Evet. Bu bizim evimiz. Çocukken çizdiğim ev."

"Öyle. Birkaç gerekli değişiklikle. Bazı şeyler gerçek dünyada işe yaramazdı."

"Spiral bacayı ve çikolatadan yapılmış ön kapıyı mı kastediyorsun?"

"Aynen öyle." Lamine bir kağıt çıkardı ve bana uzattı.

. Bu, ben on ya da on bir yaşındayken çizdiğim resim miydi? Tam hatırlayamıyordum.

"Bunca zaman sakladın mı?"

"Evet. Seninle olan bağımı, çok değer verdiğim bir şeydi."

Elimi ağzıma götürdüm, gözlerim mutluluk gözyaşlarıyla doldu. Yakın zamana kadar, yıllardır ağlamamıştım. Nolen'la yeniden bir araya geldiğimizden beri, sanki ağlamaktan *başka* bir şey yapmamışım gibi hissediyordum. "Saklamışsın. Buna inanamıyorum."

"Beğendin mi? Evi demek istiyorum?"

"Beğenmek mi?" Göğsümde bir sıcaklık hissettim. "Bayıldım!" Kollarımı boynuna doladım. Bacaklarımla da aynısını yapardım, ama alçıyı beline dolayamazdım.

"İçini de biraz değiştirdim, ama umarım yaptıklarımı beğenirsin. Beğenmezsen, yeniden yaptırırız."

"Hayır. Sen yarattığın için bayılacağım."

Kolunu uzattı. "Bana tutun, sana rehberlik edeyim."

Her katın döşemelerine, duvarların her bir fayansına, her bir mobilyaya sevgiyle bakılmış bir evde topallayarak dolaştım. Nolen, parlak renklere olan sevgimi dikkate alarak, ömrümün sonuna kadar mutlu olacağım bir ev yaratmıştı.

"Başından beri planın bu muydu? Merkezi inşa ettiğimiz araziyi istemenin sebebi bu muydu?"

"Evet. Planlarımı bozdun." Burnumun ucuna hafifçe vurdu. "Yaramaz."

"Ama..." Alnımı kırıştırdım. "O zamanlar birlikte değildik."

O güldü. "Yılın en hafif tabiri. Sanırım demek istediğin, benden nefret ediyordun, o zaman neden bizim için bir ev inşa etmek isteyeyim ki?"

"Senden asla nefret etmedim. Seni sevdim, ama keder ve ıstırap gözlerimi kör etmişti ve on yıl önceki ihanetin acısı hala taze idi."

Abi'yi düşündüğümde göğsümde keskin bir acı hissettim. Ailesi beni hastanede ziyarete gelmişti ve ben onlardan ayrıldığımızı saklamıştım. Onlar için kızları, kıskançlık ve terk edilme korkusuyla hareket eden eylemlerden lekelenmemiş bir kahraman olarak ölmüştü.

"Yapma." Nolen beni bir öpücükle kendime getirdi. "Bugün kutlama günü. Ve sormadığın sorunun cevabı, her zaman birbirimize geri döneceğimize inandım. Ama zaman geçtikçe ve sen bizi ayırmaya daha da kararlı görünürken, benim de bu güçlü inancım azalmaya başladı. O zaman sana benim için ne kadar değerli olduğumu göstermek ve seni sonsuza kadar bekleyeceğimi göstermek için hayallerimizin evini inşa etmeye karar verdim."

"Sana çok kötü davrandım."

"Evet, öyleydin." Gülümsedi. "Belki de sert muameleyi seviyorumdur."

"Öyle mi?" Orta parmağımı dudağımın üzerinde gezdirdim. "Ne yapabileceğimize bakacağız... Bu alçı çıkarılır çıkarılmaz."

"Sözünü tutmanı bekleyeceğim." Belimi kucakladı ve beni öptü. "Bir sürprizim daha var. Arkanı dön."

"Bu sefer gözlerin bağlı değil mi?"

"Uslu durup söyleneni yaparsan gerek yok."

Beni mutfığa dönene kadar kalçalarımдан tuttu. Beni bıraktı ve onun sıcaklığını kaybettiğimi hissettim. Kulaklarımı dikip dikkatle dinledim.

"Tamam, hazırım."

Döndüm ve nefesim kesildi. Nolen, diz çökmüş, avucunda bir kutu tutuyordu. Ama nişan yüzüğü koymak için çok büyüktü. Boğazıma dokundum

boğazıma dokundum, kalbim deli gibi atıyordu. Bu, düşündüğüm şey miydi?

"Aç şunu."

Öne eğildim ve kutunun kapağını açtım. İçinde bir yüzük vardı... papatyalardan yapılmış. Yanaklarımdan taze gözyaşları akmaya başladı. Nolen, hayatın gerçekleriyle lekelenmemiş, masumiyet dolu değerli çocukluğumuzu yeniden canlandırmıştı.

"Birlikte uygun bir yüzük seçebileceğimizi düşündüm. O zamana kadar bunun yeterli olacağını umdum." Avucunu göğsüne bastırdı. "Marlowe Beck, seni altı yaşından beri seviyorum. Ve kaderimiz kontrolümüz dışındaki olaylar tarafından kesintiye uğramış olsa da, kalbimde her zaman kaderin galip geleceğine ve birbirimize geri döneceğimize inandım. Bir saniye daha boşa harcamak istemiyorum, bu yüzden, en az beşinci kez soruyorum, lütfen benim karım ol."

Yarı gülerek, yarı ağlayarak başımı salladım. Nolen kutudan papatya yüzüğü çıkardı ve tıpkı benim tatlı on altıncı yaş günü partimde yaptığı gibi parmağıma taktı. Ayağa kalktı ve beni öptü.

"Bana verdiğin orijinal papatya yüzüğü sakladım. Onu bir kitabın arasına koydum."

"Ve sen benim... olduğunu düşündükten sonra onu atmadın mı?" sözünü bitirmedi.

"Hayır. Tıpkı çizimi sakladığın gibi, çünkü sen hep bize inandın. Belki de içten içe ben de umudumu hiç kaybetmedim. Beni kendine çekti. "Seni seviyorum."

Ona sarıldım. Aşkım. Hayatım. Ruh ikizim. Ve bu sefer, onu asla bırakmayacaktım.

Epilog

Nolen

Sonunda kızı elde ettim.

BİR YIL SONRA...

"Bu kravatın nesi var?" Üçüncü kez onu çekip çıkardım. Titreyen parmaklarım bu lanet şeyi bağlayamıyordu.

"Dur, canım, ben yapayım." Annem kravatı boynuma yerleştirdi ve bunu binlerce kez yapmış bir kadının becerisiyle bağladı. Muhtemelen babam için binlerce kez yapmıştı.

"Ellerim titremeyi kesmiyor."

"Bugün büyük bir gün." Beyaz gömleğimin yakasını düzeltti. "İşte. Mükemmel."

Aynada kendime baktım. Gözlerim çok parlak, göz bebeklerim çok büyümüş, saçlarım çok... dağınıktı. Avucumla düzeltmeye çalıştım. Hemen tekrar kabardı.

"Saçını kestirmeliydin," dedi babam. "Kadon gibi."

Alnım kırıştı. Aynadan onun bakışlarıyla buluştum. "Kadon saçını kestirdi mi?" En küçük kardeşim, sörfçü tarzı kirli sarı saçlarıyla ünlüydü. Onları asla kendi isteğiyle kesmezdi. "Hasta mı?"

Babam güldü ve anneme yan gözle baktı. "Annenin zorla, yani tehdit ederek kestirdi diyelim."

Bu sabah gözlerimi açtığım andan beri omuzlarımda hissettiğim gerginlik bir anda yok oldu. Islık çaldım. "Vay canına. Sana çok kızacak anne."

Elini havada kesik bir hareketle reddetti. "Yeniden uzar. En büyük oğlumun düğününde, oğullarımdan birinin uyuşturucu bağımlısı bir hippî gibi görünmesini istemem."

"Öyle bırakabilirdin anne. Sanki sağdıç falan değil ki."

Uzun zaman önce, kardeşlerimle kimin kimin sağdıçı olacağına dair bir sistem belirlemiştik. Blaize benim sağdığım, ben Kadon'un sağdığı ve Kadon

Blaize'in sağdııcı olacaktı. Böylece hepimiz sırayla sağdıç olacaktık ve bu konudaki tartışmalar önceden halledilmiş olacaktı. Jason'ın sağdııcım olmasını çok isterdim, ama o aile bağlarını anladı ve hiç itiraz etmeden kenara çekildi.

"Konu o değıl. Kingcaid'in en etkili iş ortaklarından bazıları düğüne katılacak ve bu nedenle Kadon da bizim kadar bu ailenin bir temsilcisi. Saint Tropez'de evsiz bir serseri gibi görünebilir. Fransızlar umursamaz ama ben umursuyorum."

Gölerek, "Zavallı Kadon," dedim.

"Zavallı falan değıl. Eğer somurtursa, ona kulak çekmek için çok yaşlı olmadığını hatırlatırım."

Babamla birbirimize baktık. Babam öksürük numarası yaparak kahkahasını bastırdı. Annem hepimizi çok seven, müthiş bir kadındı. Bu ailenin başının kim olduğı konusunda hiçbir şüphe yoktu. Annem için şanslıydı ki babam da benim kadar yumuşak başlıydı.

"Tık tık." Blaize, Hoover Barajı kadar geniş bir gülümsemeyle, eskiden evim olan otel odasına girdi. "Hazır mısın kardeşim?"

Kendimi hazırladım ve başımı salladım. "Gidelim."

Gerçek Kingcaid tarzında, konferans salonlarından birini krallara layık bir düğün salonuna dönüştürmüştük. Babam, Seattle'daki evimizden aile papazımızı getirmişti ve salon aile, arkadaşlar ve birçok iş ortağımla doluydu.

Ne yazık ki, büyükannem ve büyükbabam Grand Cayman'daki evlerinden seyahat edecek kadar iyi değıllerdi ve her Kingcaid düğününü Cayman Adaları'nda yapmak pratik değıldi. Asher birkaç yıl önce takım için fedakarlık yapmıştı, ancak Penn geçen Eylül ayında Gia ile evlendiğinde - Marlowe'un iyileşmesi nedeniyle kaçırdığım düğün - düğünlerini New York'ta yapmışlardı. Büyükannem, fotoğraf ve video görüntüleri ile yetinmek zorunda olduğunu isteksizce kabul etmişti.

"Bayılma sakın. Seni yerde yatarken bırakırım." Blaize beni dürttü ve göz kırptı. "Derin nefes al. İşte bu. Sonunda kızı elde ettin."

Koridordan ilerlerken, tanıdık birkaç kişiyle birkaç kelime konuştum. Ailemin birkaç projede ortak olduğı ROGUES yönetim kurulu üyesi Ryker Stone, ben yaklaşırken koltuğundan kalktı. Durup elini sıktım ve ona ve eşine geldikleri için teşekkür ettim.

Kadon, uzun saçları arkada ve yanlarda kısa kesilmiş, ön sırada oturuyordu. Blaize ve ben yaklaşıncaya döndü.

"Tek kelime bile etme, yoksa sikini keserim ve balayını mahvederim."

"Kim, ben mi?" Yüzüme masum bir ifade takındım. "Öyle mi yaparım?"

"Evet, yaparsın. Annemi öldürebilirim."

"Sen yetişkin bir adamsın. Hayır diyebilirdin." O,

alaycı bir kahkaha attı. "Annemizi *tanıyor* musun?"

"Haklısın." Başının üstünü okşadım. Elimi itti.

"Defol git."

"Çok sinirli." Blaize sırtıttı. "İyi ruh hali de kesim odasında kaldı, ha Kadon?"

"Ha ha. Sıradaki durak, komedi kulübü."

Blaize ve Kadon'u tartışırken bırakıp koltuk sıralarını taradım. Aradığım şeyi gördüğümde kalbim iki katına büyüdü. Ya da daha doğrusu, aradığım kişiyi.

"İşte kızım." İki aylık kızımı Jason'ın kollarından aldım ve yüzünü öpücüklerle kapladım. Marlowe'un alçısı çıkarıldıktan kısa bir süre sonra, onun hamile olduğunu öğrendik. Doktorun hesaplamalarına göre, Marlowe vurulduğu gün zaten hamileydi. En fazla birkaç gün, diye tahmin ettiler.

Küçük Makenna'mız bir mucizeydi. Marlowe'un ailesinin evinde yaptığımız tüm o gizli seks seansları bize geleneksel anlamda planlanmamış olsa da, korunmadığımızı düşünürsek o kadar da sürpriz olmayan değerli bir hediye vermişti. Ve ikimiz de bu sonucu bir saniye bile değiştirmek istemezdik. Bu haber düğünün ertelenmesi anlamına geliyordu, ama umurumuzda değildi. Bizim için Makenna'nın varlığı o günü daha da özel kılıyordu.

"Nasıl?" diye sordum Jason'ın annesine, o da Makenna'yı benden aldı ve yılların tecrübesiyle onu kolunun kıvrımına yerleştirdi.

"Gergin. Heyecanlı."

"O zaman biraz bana benziyor."

Müzik değişti ve Jason bana dirsek attı. "Gösteri başlamak üzere. Öbür tarafta görüşürüz kardeşim."

Eğilip ona sarıldım. O benim için her zaman bir kardeş olmuştu, ama Marlowe ile evlenerek bu resmiyet kazandı. Onu Blaize ve Kadon'u sevdiğim gibi seviyordum.

"Tamam." Derin bir nefes aldım ve midemde kıpır kıpır eden sinirleri yatıştırmak için bir saniye nefesimi tuttum. "Başlıyoruz."

Marlowe, birkaç saat önce düğün töreninde giydiği fildişi rengi ipek gelinliğini hâlâ giyiyordu. Makenna'yı beşiğine yatırdı ve tatlı tombul yanağına bir öpücük kondurdu. Her iki tarafın ailesi de onu bir geceliğine almayı teklif etmişti, ama biz reddetmiştik. Makenna bizim ailemizdi ve ondan ayrı kalmaya dayanamazdık. Bir gün bu durum değişecekti, ama şimdilik onu yanımızda tutmak istiyorduk.

Ayrıca, Marlowe onu hala emziriyordu ve göğüs pompası kullanmaktan nefret ediyordu.

"Bugün nefesimi kesmişsin."

Dikleşti ve bana doğru geldi, geceliği ayak bileklerinin etrafında hışırdadı. Kollarını boynuma doladı ve başını omzuma yasladı. "Harika bir gündü."

"Evet." Saçlarını öptüm.

"Nolen?"

"Ne var, kedicik?"

"Hazırım."

Ben arkama yaslandım. O başını eğip bana baktı. "Neye hazır?" "Seks."

Marlowe kızımızı doğururken zor anlar yaşamıştı ve doktor birkaç hafta önce ona yeşil ışık yaktığından beri deniyorduk, ama her seferinde gerginleşiyordu.

"Emin misin? Beklerim. Aceleye gerek

yok." "Senin için belki. Ama benim

ihtiyaçlarım var."

Kıkırdadım. "İhtiyaçlarını tatmin etmenin birçok yolu var, kedicik."

"Hayır. Kocamla sevişmek istiyorum." Bana yaramaz bir gülümseme attı.

"Beni daha sonra yalayabilirsin."

Gülmemi bastırarak onu Makenna'nın odasından çekip yan odadaki yatak odamıza götürdüm. Birkaç saniye içinde düğün kıyafetlerimiz yerde bir yığın halinde duruyordu. Ellerini karnının etrafına doladı, çatlaklarla dolu karnı göründü. Hamileliği sırasında birkaç kez onlardan ne kadar nefret ettiğini ve

ne kadar çirkin olduklarından bahsetmişti, ama benim için bunlar harika bir hediye­in işaretiydi: kızı­ımız. Daha önce hamilelik ve doğumun mucizesini pek düşünmemiştim, ama Marlowe ile bu deneyimi yaşamak beni hayran bırakmıştı. Kadınlar gerçekten muhteşem yaratıklardı, benim kadını­ ise hepsinden de muhteşemdi.

"Yapma." Bileklerini tuttum ve kollarını ayırdım. "Benden saklanmana gerek yok. Benden değil."

"Ama onlar... korkunç."

"Sadece senin gözünde yle. Benim için, onlar şimdiye kadar aldığım en değerli hediye­in fiziksel bir sembolü. Vücudun benim için hamilelik öncesinde olduğu kadar güzel. Belki daha da güzel."

"Bacağımdaki yara izinden bile daha kötü."

"Ama benim için o, senin gücünün bir göstergesi." Dizlerimin zerine çöktüm ve karnını öptüm, sonra bacağındaki yara izine geçtim ve onu da öptüm. Uyluklarını ayırarak dudaklarını açtım ve dilimi klitorisinin etrafında dolaştırdım. O iini çekti, vücudu gevşedi.

"Beni daha sonra yalayacağını sanıyordum." Onun amına gülerek fısıldadım.

"Oh, evet. Bunu sevdim. Tekrar yap."

"İşte benim iyi kızı­ım." Onu kaldırıp yatağa yatırdım. Arkasına yatak üzerine tırmandım, onu vücuduma çekip sırtını bana döndürdüm. "Rahatla."

Onu okşadım, acele etmeden, rahatsızlık belirtisi olup olmadığını dikkatle izledim. O gerindi, kıçını benim ereksiyonuma doğru itti, bacakları kıvrıldı. Güzel. Zihnini sakınleştirip vücudunun yönlendirmesine izin veriyordu. Onu okşamaya devam ettim, çıkardığı seslerden ve zevk dolu inlemelerinden ipuçları alarak.

"Hazırım." Sırt st yuvarlandı ve beni üstüne çıkmam için teşvik etti. "Lütfen, Nolen. Düşünmeme izin verme."

Ona zarar vermekten korkarken, yine de onun isteklerine uymak isteyen ben, hızlı bir hareketle içine girdim. O nefes nefese kaldı, kasları beni sıkıca kavırarken tırnaklarını omuzlarıma geçirdi. Ben kendimi sabit tuttum.

"İyi misin?"

"Hareket ettiğinde iyi olacağım."

Glmse­erek alnımı omzuna dayadım ve yavaşça çekildim, sonra tekrar içeri girdim. Acele etmeden, yavaşça girip çıkarak vücudunun bana alışması için zaman tanıdım.

"Çok yavaşsın. Kırılmayacağım."

Kahkaha attım. "Lanet olsun, Marlowe. Beni öldürüyorsun. Ben burada centilmen olmaya çalışıyorum."

"Beyefendiye ihtiyacım yok. Canavara ihtiyacım var." Bacaklarını belime doladı ve topuklarını kıcıma sapladı. "Hareket et, Nolen."

Üç ay seks yapmamak - bir ay doğum öncesi, iki ay doğum sonrası - beni cinsel açıdan cehenneme çevirmişti. Ve işte karım bana onu mahvetmem için izin veriyordu.

"Durmamı istersen, bana söyle." Nasıl duracağımı bilmiyordum, ama bir şekilde halledecektim. Belki de sikimi keserek.

"Oh, sus ve Makenna uyanıp düğün gecemi mahvetmeden önce beni sik."

Kalçalarımı kavradı ve geriye doğru itti, sonra kalçalarını eğdi ve kendini bana sapladı.

"Siktir, Marlowe." Kendimi kaybettim, ona o kadar sert vuruyordum ki kafasını başlığa çarptı. "Tanrım, özür dilerim."

Elimi başının arkasına doladım, biraz yastıklama sağlamak için. Zevkten aldığı nefesler beni daha da teşvik etti. Aramızda biraz boşluk bıraktım ve başparmağımla işaret parmağım arasında klitorisini yuvarladım. Boşaldı, çılgınlıkları muhteşemdi. Onu takip ettim, amcığı sikime karşı titriyordu, orgazmımı uzatıyordu, ta ki İncil üzerine yemin edene kadar, bir iki saniye bayıldığımı.

"Tanrım." Yan tarafa yuvarlandım, göğsüm inip kalkıyordu, terden sıırıslıklam olmuşum. Battaniyeyi tekmeledim, serin havanın tadını çıkardım. "Ne geri dönüş ama."

O güldü, yanına döndü ve hala yarı sert olan penisimi eline aldı.

"Ne yapıyorsun?"

"Yumuşayıp tekrar sertleşmesini hissetmeyi seviyorum." Elini kökünden ucuna kadar yukarı aşağı gezdirdi.

"Bunu yapmaya devam edersen yumuşamayacak."

"Oh, ne güzel." O, benim omzumu öperken, benim penisi tembelce okşamaya devam etti. "Yine de, seni riskler konusunda uyarmam gerektiğini düşünüyorum."

"Riskler mi?"

"Evet." Başını kaldırdı, dudaklarında utangaç bir gülümseme belirdi. "Kadınların doğumdan sonraki birkaç ay içinde en doğurgan oldukları söylenir."

"Öyle mi?" Onu altına yuvarladım, vücudumla onu kapattım. "Bence bu teoriyi test etmek bilim adına bir görevimiz. Sence de öyle değil mi?"

Gülüştünü öperek, kalbim patlayacak gibi oldu. On yıl boyunca, hayatımda istediğim tek kadından ayrı yaşamıştım.

Bir daha asla ayrı kalmayacaktık.

Nolen'den bir not

Başardım! Kızı elde ettim. Azim kazanır.

Değil mi?

Bir süre riskli bir durumdu, ama biliyorsan bilirsin, ve ben Marlowe Beck'in benim için tek kadın olduğunu hep biliyordum.

Gençken aptalca hatalar yapmaz mıyız? Sanırım bunların hepsi hayatın öğretileri, ama bazen dersler bu kadar acı verici olmasa iyi olurdu.

Yine de asla pes etmezdim. Hayaller ve hedefler bizi ileriye götüren şeydir ve hiçbir garanti olmasa da, gerçek başarısızlık, hiç denememektir.

Bu, Marlowe ve beni son kez gördüğünüz an olmayacak. Geri döneceğiz, ama hikayemiz sona ermiş olsa da, Kingcaid'lerden daha çok şey var, o yüzden bizi takip etmeye devam edin.

Sırada **Seduced By You** var. En küçük kardeşim Kadon, en yakın arkadaşı Leesa'ya uzun zamandır aşık. Sorun şu ki, Leesa aynı şekilde hissetmiyor. En çılgın kardeşimden en çılgın fikir geliyor... Leesa'nın eski nişanlısının düğününe davet edildiğinde, ona ders vermek için sahte bir ilişki kurmak.

Tanrı hepimize yardım etsin...

SEDUCED BY YOU'yu bugün **ön sipariş** verebilir veya birinci bölüme **göz atabilirsiniz**.

*Tracie'nin haber bültenine kaydolun ve kuzenim Asher'ın nişanlısını
ünlü büyükannemizle tanıştırdığı Captivated By You kitabının özel
epilogunu alın.*

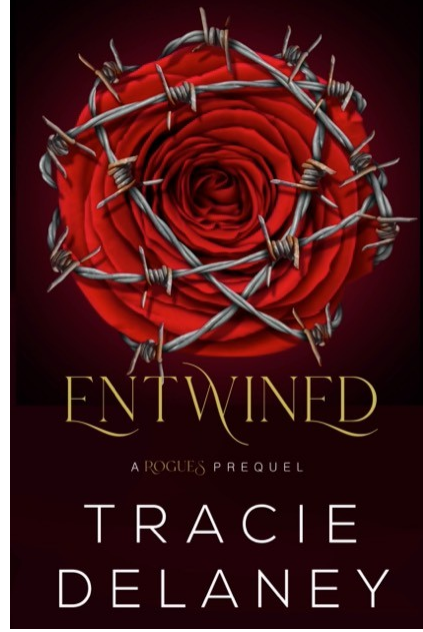
Ücretsiz kopyasını indirmek için BURAYA tıklayın.

**Daha fazla milyarder görmek için sabırsızlanıyor musunuz? O
halde ROGUES serisini okudunuz mu? İlk kitap olan *Entranced'in*
bir kopyasını bugün alın.**

TEK TIKLA ENTRANCED!

Yakında çıkacak kitaplardan ilk siz haberdar olmak için haber bltenime kaydolun. Teşekkür olarak, en çok satan Billionaire serisi ROGUES'un özel kısa yks Entwined'in bir kopyasını ve sadece abonelerle paylaşılan birçok heyecan verici içeriği alacaksınız.

[BUGÜN KAYDOLUN](#)

Büyük başarılarla imza atmaya yazgılı altı arkadaş.
İnkâr eden iki sevgili.
Kalpleri kıracak büyüleyici bir hikaye.
ROGUES ile tanışmaya hazır mısınız?

E-posta size göre değilse, Racy Aces
Facebook grubuna katılın

E-postanın herkes için uygun olmadığını biliyorum. Bu yüzden, okuyucularla düzenli olarak sohbet ettiğim, alıntılar, kapak resimleri paylaştığım ve genel olarak çok eğlendiğim Racy Aces Facebook grubunu oluturdum.

alıntılar, kapaklar paylaşıyorum ve genel olarak çok eğleniyorum.

Sizin de bana ve Racy Aces ılgın ekibine katılmanızı çok isterim.

Bu [bağlantıya](#) tıklayın ve bize katılın.

Bağlantı alışmazsa, Facebook'ta Tracie's Racy Aces'i arayın, bizi hemen bulacaksınız!

Leesa

Kıyamet geldiğinde, kediler dünyayı yönetecek.

Kafesli kenarları ve el yazısı kaligrafi ile kabartmalı kart, sehpanın üzerinde bana alaycı bir şekilde bakıyordu. On beş dakika önce, şaşkın ve hayretler içinde oraya atmıştım. Ve kızgındım. Matadoru boynuzlamaya hazır, hırlayan bir boğa kadar kızgındım.

Bu ne cüret? *Bu ne cüret!* Bu adamın küstahlığı ne kadar da büyük. Ne halt yedi de, onca insan arasından bana düğün davetiyesi gönderdi? O kadar narsist miydi ki, bir an bile olsa benim düğüne katılmak *isteyeceğimi mi* sandı? Yoksa, zaten fazlasıyla intikamını almışken, son damla aşağılanmayı da benden almak için mi burnumu sürüyordu?

Benedict'i tanıyorsam, muhtemelen ikisi de.

Yine de, beni neden bu kadar geç davet ettiği biraz gizemli. Eminim bir iptal olmuştur ve gelininin zengin ailesi, *Hello!* dergisinin estetiğini bozacak boş koltuklar istememiştir. İngiltere'nin yarısı zaten davet edildiği için, uygun adaylar tükenmiş olabilir.

Ben uygun adaylardan en uzak kişiydim. Kimse eski nişanlısını düğününe davet etmezdi. Görünüşe göre, eski nişanlım hariç kimse.

Böyle anlarda, onun korumak için çok uğraştığı, halka açık, cilalı imajının ardındaki gerçek adamı nasıl bu kadar göremediğimi sık sık merak ederdim. Sanırım aşık olduğunuzda — ya da öyle sandığınızda — onun mükemmel yay şeklindeki dudaklarından dökülen yalanlara inanmak kolaydır.

Gerçeği daha önce görmediğim için kendimi suçladım, ama önce çocukken, sonra da yetişkin olarak tüm hayatımı bir balonun içinde yaşadığımı düşünürsek, belki de kendime daha nazik davranmalıyım. Modellik dünyası beni altı yaşından beri şımartmış, dışarıdaki acımasız dünyadan korumuştur. Bu yüzden gerçek hayat beni yakalayıp *kıçım*a bir şaplak attığında, bu çok acıttı.

Kadon olmasaydı, ne yapardım bilmiyorum.

Dokuz ay önce, ailemin öfkesine rağmen modellikten vazgeçtiğimde, Kadon beni Saint Tropez'de bir plajda ağlarken buldu, Benedict'in beni terk etmesinden tam beş dakika sonra. O zamandan beri, en iyi arkadaşım, sırdaşım ve işverenim oldu. Kurtarıcım. Planladığım gelecek şok edici bir ani bir şekilde çöktüğünde, bana bir gelecek şansı sundu.

"Kadon'u seviyoruz, değil mi Dash?"

Altı ay önce evlat edindiğim, bir zamanlar sokak kedisi olan kedimin karnını kaşıyordum. O da gerindi ve ben onun ihtiyaçlarını karşılamayı bıraktığımda bana pençesini uzattı. Oturma odamdaki en güneşli sandalyenin kenarına bir kalçamı koyarak karnını okşamaya devam ettim. Dash gelip burayı kendine ait ilan edene kadar burası en sevdiğim oturma yeri idi. Savaşmaya bile değmezdi. Kediler her zaman galip gelir. Kıyamet geldiğinde Dash'in peşinden gideceğimden eminim. O her şeyi halledecektir.

Dash'i güneşin tadını çıkarırken bırakıp, sehpaye geri döndüm ve düğün davetiyesini aldım. Avucumun içinde hafifçe vurdum, öfkem midemde bir o yana bir bu yana sallanan rahatsız edici duyguların bir topu gibiydi.

Aptal.

Sanki ona, boktan nişanlısıyla olan boktan düğününe katılma zevkini yaşatacakmışım gibi—bir zamanlar arkadaşım olarak gördüğüm, ama yakın sayılmayacak birini—boktan malikanelerinde. Ya da daha doğrusu, müstakbel kayınpederinin malikanesinde. Benedict, beni terk ettiği gün yaptığı veda konuşmasında, neden benim yerine İngiltere Savunma Bakanı Sir Darren Grange'ın kızı Fenella Grange'ı seçtiğini açıkça belirtmişti.

Hadi ama, Annaleesa. Ben kısa versiyonunu tercih ettiğimi ısrarla belirtmememe rağmen, o her zaman tam adımları kullanırdı. Seni hala seviyorum, ama politik hırslarım söz konusu olduğunda bir faydan yok. Yani, Fenella'dan çok daha güzelsin, ama görünüşün ve vücudun kariyerime bir fayda sağlamaz, değil mi?

Aptal.

Kendi kendime güldüm. Fransız babam bu kelimeyi çok severdi. Annem İngilizdi; o ve babam otuz yıl önce İngiltere'deki Oxford Üniversitesi'nde tanışmışlardı. İlk randevularında, bir araba kaldırımı çok yakın sürerek yağmur birikintisinin içinden geçip ikisini de sırlıslam ettiğinde annem bu kelimeyi kullanmıştı. Annem, kaybolan arka lambalara yumruğunu sallayarak bu hakaretli kelimeyi bağırarak, babam ise sevinçle gülümseyerek bu kelimeyi en sevdiği kelime ilan etmişti.

Kısa süreli mutluluk anı bir anda yok oldu. Ailem, yirmi altı yaşında modellikten vazgeçtiğim için beni hala affetmemişti. Maman, podyum mankenliğinin kariyerini mahvetmeden de yeterince kısa bir hayat olduğunu söylemişti. Birbirimize öfkeli, acı sözler söylemiştik ve bu sözler bir kez söylendikten sonra geri alınamazdı. O günden beri ailemi görmemiştim.

İlk adımı atmayı reddettim. Bana özür borçlu olan onlar, tersi değil.

Eski, tanıdık şüpheler gölgelerin içinden çıkıp, keskin çubuklarla beni dürtüyordu.

Belki Benedict haklıydı. Belki anne babam haklıydı. Belki de sen sadece güzel bir yüzün olan, modellik dışında hiçbir şeyde başarılı olamayacak, unutulup gidecek, bir zamanlar dünyayı ayaklarının altında tutan çekici kız olarak hatırlanacak birisin.

Hayır.

Benedict'i siktir et. Ailemi siktir et. Kızların en büyük endişesinin öğle yemeğinde bir yerine iki marul yaprağı yemiş olmaları olduğu, sığ modellik dünyasını siktir et. O dünya artık geride kalmıştı. Yeni bir hayatım vardı, daha iyi bir hayat, sadece görünüşümle yargılandığım bir varoluş yerine, beynimi ve kişiliğimi kullanabildiğim bir hayat.

Hepsi Kadon Kingcaid sayesinde. O gün sahilde, dertlerimi dinlemiş, beni teselli etmiş ve sonra bana Kingcaid Saint Tropez'de VIP Operasyon Müdürü olarak bir iş teklif etmişti. Londra'da Benedict'in yaşadığı yerden uzak bir yer bulmama yardım etti. Bana bir amaç verdi, medyada gösterildiği gibi boş kafalı biri olmadığımı, ya da kamuoyunda aşağılanmış Benedict'in eski nişanlısı olmadığımı dünyaya gösterme şansı verdi. Ben bendim. Annaleesa Sabine Alarie, yarı Fransız, yarı İngiliz, tam bir kadın.

Komik olan, sakın anlarımda kötü şeylere inanmanın daha kolay olmasıydı.

Haydi ama Leesa. Kadon'un Las Vegas'ta kardeşinin düğününe katıldıktan sonra bugün işe dönmesi iyi oldu. Yakında bu "zavallı ben" tavrını ortadan kaldıracaktı.

Kartı bir kez daha okudum, ama çöpe atmak yerine çantama koydum. Biri bana nedenini sorsa, cevap veremezdim. Belki de öfkemi biraz daha uzun süre içimde tutmak istiyordum. Bu, incinmekten çok daha iyiydi. O aptalca duygu beni zayıflatıyordu. Öfke ve kızgınlık bana güç veriyordu.

Dash'in yiyecek ve suyu olduğunu kontrol ettikten sonra, kedi kapısını açtım ve kulaklarını son bir kez kaşıdım.

"Uslu dur, seni küçük pislik. Ben yokken arkadaşlarını eve getirme."

O da patilerini yalayarak cevap verdi, şaşırtıcı mavi-gri gözleri sanki "Ne istersem onu yaparım, sen buna engel olamazsın" der gibi kısıldı.

En kötüsü, onun mantığına karşı çıkamamamdı.

Kapıyı kilitleyip, dar patikadan SUV'uma doğru ilerledim. Yaklaştıkça inledim. Deniz kenarında yaşamının birkaç dezavantajından biri, bol miktarda kuş pisliği olmasıydı ve küçük dilencilerden biri işini tam da ön camımın ortasına yapmıştı. Temizlik malzemelerini almak için eve döndüm ve birkaç dakika sonra, ön camım pırıl pırıl parlayarak işe doğru yola çıktım.

Kingcaid Beach Club Saint Tropez, deniz kıyısında yer alıyordu ve oldukça geniş bir alanı kaplıyordu. Sadece arazinin değerini tahmin etmek gerekirse, on milyonlarca dolar olduğunu söyleyebilirim. Belki de yüz milyonlarca dolar. Mart ayında kulüp açıldığından 31 Ekim'de kış için kapandığı güne kadar, önemli herkes buraya geliyordu.

Bu nedenle VIP Operasyon Müdürüne ihtiyaç vardı. Benim görevim, en önemli misafirlerimizin her isteğinin yerine getirilmesini sağlamaktı. Bazen bu çok zahmetli oluyordu, ama çoğu zaman işimden zevk alıyordum. Kolay değildi. Güney Fransa'da sezon nedeniyle haftanın yedi günü çalışıyorduk, ara sıra bir gün izin alabilirdik. Bu benim ilk sezonumdu ve itiraf etmeliyim ki, çok yorgundum. Önümüzdeki dört haftanın geçmesini sabırsızlıkla bekliyordum. Sıcak bir yere gitmeyi, uzun vadeli hedeflerim üzerinde çalışmayı ve sadece dinlenmeyi planlıyordum.

McJerky'nin soğuk ve nemli İngiliz kırsalında yapılacak aptalca Kasım düğününe katılmayı planlamıyordum.

Hayatta olmaz.

Güvenlik görevlisi kimliğimi kontrol etmek için durdu, sonra bariyeri kaldırdı ve geçmeme izin verdi. Misafirlerimizin niteliği gereği, güvenlik zorunlu olarak sıkıydı. Plaj kulübüne onaylanmamış tek bir ziyaretçinin bile girmesine izin veremezdik. Müşterilerimiz, Kingcaid'in dünya çapındaki plaj kulübü tatil köylerine üyelik için her yıl çok büyük meblağlar ödüyorlardı. Tek bir sözde hayranın, yönetici bungalovunda bir yıldızla yaklaşması yeterliydi, Kadon'un zor kazanılmış itibarı bir anda yok olacaktı.

Kadon, mahremiyeti sağlamak ve birinci sınıf hizmet sunmakla gurur duyuyordu ve üst yönetim ekibinin bir üyesi olarak, bu kuruluşun değerlerini elimden gelen en iyi şekilde koruduğundan emin olurdum.

Arabamı ayrılmış park yerine park ettim ve dışarı çıktım. Serin bir rüzgar saçlarımın yüzüme düşmesini engelledi. Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım ve ceketimi ilikledim. Bugün hava sıcaklığı yine 21 dereceye ulaşacaktı, ama çoğu müşterinin öğleden önce gelmeyeceğini tahmin ediyordum. Yazın en sıcak günlerinde, genellikle sabah dokuzda gelip güneş battıktan çok sonra ayrılırlardı, ama sezonun sonuna yaklaşıldığında her zaman bir düşüş olurdu. En azından Kadon bana öyle söylemişti.

Kadon'un metalik gri Aston Martin'i her zamanki yerine park edilmişti. Onu burada görmek beni şaşırtmadı. Onu tanıdığım kadarıyla, sabırsızlanarak son birkaç günün rakamlarını inceleyip her şeyin yolunda olduğundan emin oluyordu. Kadon, boşuna Kingcaid ailesinin saçma sapan zengin soyundan gelmiyordu. İş söz konusu olduğunda, çok az şey onun gözünden kaçardı. Ancak iş dışında Kadon, hayal edebileceğiniz en uzak milyarder tipiydi. Omuz uzunluğunda, dağınık sarı saçları, nadiren rahat kıyafetler dışında giyindiği, eğlenceyi seven, nazık, başkalarına karşı düşünceli biriydi. Galiote Plajı'nı sık sık ziyaret eden sörfçülerle takılmak, gömlek ve kravat giyip toplantı odasında oturmaktan çok daha uygun biriydi. O halde, babasının onu işin bu özel kolunun başına getirmiş olması şaşırtıcı değildi.

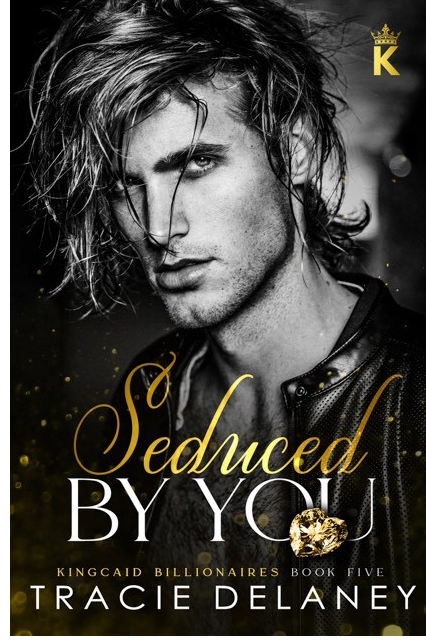
Doğruca Kadon'un ofisine gittim. Kapıyı bir kez vurdum ve iterek açtım. Onu masasının arkasında otururken buldum, ama bu birkaç gün önce buradan ayrılan Kadon değildi.

Ağzım açık kaldı.

Kahkahayı bastım.

"Sana ne oldu böyle?"

[DAHA FAZLA BİLGİ İÇİN TEK TIKLAYIN](#)

Seninle Baştan Çıktım

**Sahte randevuların bu kadar ateşli olması
gerekmez.**

Eski nişanlım beni düğününe davet etme cüretini gösterdiğinde, içgüdüsel
tepkim "Hayatta olmaz" oldu.

Ta ki en yakın arkadaşım Kadon Kingcaid başka bir fikir önerene kadar; o,
daha zengin ve daha yakışıklı erkek arkadaşım olarak bana eşlik edecekti.

Çılgınca, değil mi?

Ben eski bir podyum mankeniyim, aktris değil.
Yine de, sadece üç gün.

Bana hak ettiğim intikamı alabilmek için
bir hafta sonu boyunca aşık mışım gibi
davranabilirim.

Her şey yolunda gidiyor.
Sonra Kadon, eski sevgilimin önünde beni öptü.
Aniden, artık o kadar sahte gelmiyor.

Ama aramızda kıvılcımlanan şey gerçek değil.

Ciddi bir ilişki yaşamıyoruz... Yoksa yaşıyor
muyuz?

[Yakında Amazon'da!](#)

Tracie Delaney'nin kitapları

MİLYARDER ROMANTİZMİ

ROGUES Serisi

Karşı konulmaz Benim Serisi

Kingcaid Milyarder Serisi

KORUYUCU/ASKERİ ROMANTİZM

Cesur Koruma Serisi

SPOR ROMANTİZMİ

Kazanan As Serisi Tam Hız

Serisi

ÇAĞDAŞ ROMANTİZM

Brook Kardeşler Serisi

BOXSET

Kazanan As Brook

Kardeşler

Full Velocity

ROGUES Kitap 1-3

SPINOFF'LAR/BAĞIMSIZ ESERLER

Mismatch (Winning Ace Spin Off Romanı) Break

Point (Winning Ace Novella)

Control (A Driven World/Full Velocity Romanı)

Sana Hediye

Teşekkür

Bazen ekibime teşekkürlerimi tekrarlıyormuşum gibi hissediyorum, ama onlar o kadar inanılmazlar ki, ilgiyi ve sonsuz minnettarlığımı hak ediyorlar.

Harika eşim, bir elmas ve otuz beş yıllık evlilikten sonra hala bana katlanan, çok şanslı olduğum adam.

Harika, nazik, eğlenceli ve cömert asistanım Loulou'ya. Grafiklerin kraliçesi! Seni çok seviyorum.

Eleştirmenim Incy. Tanıştığımız için hala şanslı yıldızlarıma teşekkür ediyorum. Asla çekinmezsın ve bunun için sana çok minnettarım. Mwah!

Lasairiona, şafak vakti koşu partnerim ve her yönüyle harika bir kız. Nolen ve Marlowe'u neredeyse benim kadar sevdiğin ve geri bildirimin için teşekkür ederim. Bunun değerini asla bilemeyeceğin kadar çok takdir ediyorum.

Bethany - her zamanki gibi muhteşem düzenlemelerin için çok teşekkür ederim.

Katie - sen olmasan ne yapardım? Cevap verme. Umarım bunu asla öğrenmek zorunda kalmam. Ayrıca şunu bil ki, ben harika bir takipçiyim!

Liam

Neeson'ın dediği gibi, "Seni bulacağım", ama seni ezip geçeceğim! Öldürmek yok.

Jacqueline - SIFIR SÜREKLİLİK HATASI ve sadece birkaç yazım hatası. Çıtayı yükselttim - bu da tabii ki bir sonraki sefer düşüp bir şeyler kıracağım anlamına geliyor LOL. Detaylara gösterdiğin inanılmaz özen ve düzenli kahve buluşmalarımızda bize eşlik ettiğin için teşekkür ederim. Bunları büyük bir heyecanla bekliyorum.

ARC okuyucularıma. Sizler harikasınız! Sizler, bebeğim dünyaya gelmeden önce benim son gözlerim ve kulaklarımsınız ve okumak için zaman ayırdığınız için her birinize minnettarım.

Ve son olarak, ama kesinlikle en az değil, siz okuyuculara. Benimle bu yolculuğa çıktığınız ve yeni bir seriye şans verdiğiniz için teşekkür ederim. Bu işi yapabildiğim için çok şanslıyım, ama sizler olmasaydınız bunu başaramazdım. Umarım Kingcaid serisinin geri kalanını da okumaya devam edersiniz. Daha çok şey var.

Vaktiniz varsa, Amazon, Goodreads veya Bookbub'da kısa bir yorum bırakırsanız çok minnettar olurum. Yorumlar sadece okuyucuların yeni kitaplar keşfetmesine yardımcı olmakla kalmaz, aynı zamanda yazarların yeni okuyuculara ulaşmasına da yardımcı olur. Hepimizin parçası olduğu bu harika kitap severler topluluğuna büyük bir iyilik yapmış olursunuz.

Yazar Hakkında

Tracie Delaney, İngiltere'nin soğuk kuzeybatısındaki ofisinde yazdığı yirmi beşten fazla çağdaş aşk romanının Kindle Unlimited All Star yazarıdır. Ofis eskiden bir garajdı, ancak yazmak için sessiz bir yere ihtiyacı vardı ve bu yüzden onu, hala kulübeye sürüldüğü için yas tutan zavallı, uzun süredir acı çeken kocasından çaldı!

Kendini bildik bileli hevesli bir okuyucu olan Tracie, eskiden biraz erkek fatma bir kızdı ve güvenilir Enid Blyton kitaplarıyla ağaçlara tırmanıp saatlerce okurdu, neredeyse karanlık basarken eve dönerdi, poposu uyuşmuş ve birkaç kıymıkla!

Tracie'nin kitaplarının ortak teması, gerçek gücün her türlü şekilde ortaya çıkabileceğini gösteren kadınlar ve büyük bir mücadele veren (ama sonunda kaybeden!) alfa erkeklerdir.

Geceleri, iki Westie köpeği Murphy ve Cooper ile kanepede kıvrılıp Netflix'te dizi maratonu yapmayı seviyor. Biraz şarap da olabilir.

İletişim bilgileri ve daha fazlası için web sitesini ziyaret edin: [www.authortraciedelaney .com](http://www.authortraciedelaney.com)

İçindekiler

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Telif](#)

[Hakkı](#)

[İçindekiler](#)

r

[Tracie Delaney'nin Kitapları](#)

[Tanıtım](#)

[Tracie'den bir not İçerik](#)

[Uyarısı Haber Bülteni](#)

[Kaydı](#)

-

[1. Marlowe](#)

[2. Nolen](#)

[3. Marlowe](#)

[4. Nolen](#)

[5. Marlowe](#)

[6. Nolen](#)

[7. Marlowe](#)

[8. Marlowe](#)

[9. Nolen](#)

[10. Marlowe](#)

[11. Nolen](#)

[12. Marlowe](#)

[13. Nolen](#)

[14. Marlowe](#)

[15. Nolen](#)

[16. Marlowe](#)

[17. Marlowe](#)

[18. Nolen](#)

[19. Marlowe](#)

[20. Marlowe](#)

[21. Nolen](#)

[22. Marlowe](#)

[23. Marlowe](#)

[24. Nolen](#)

[25. Nolen](#)

[26. Marlowe](#)

[27. Nolen](#)

[28. Marlowe](#)

[29. Nolen](#)

[30. Marlowe](#)

[31. Nolen](#)

[32. Marlowe](#)

[Epilog](#)

[Haber Bülteni Kaydı](#)

[Leesa](#)

[Seninle Baştan Çıktım](#)

[Tracie Delaney'nin](#)

[Kitapları Teşekkürler](#)

[Yazar Hakkında](#)

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM